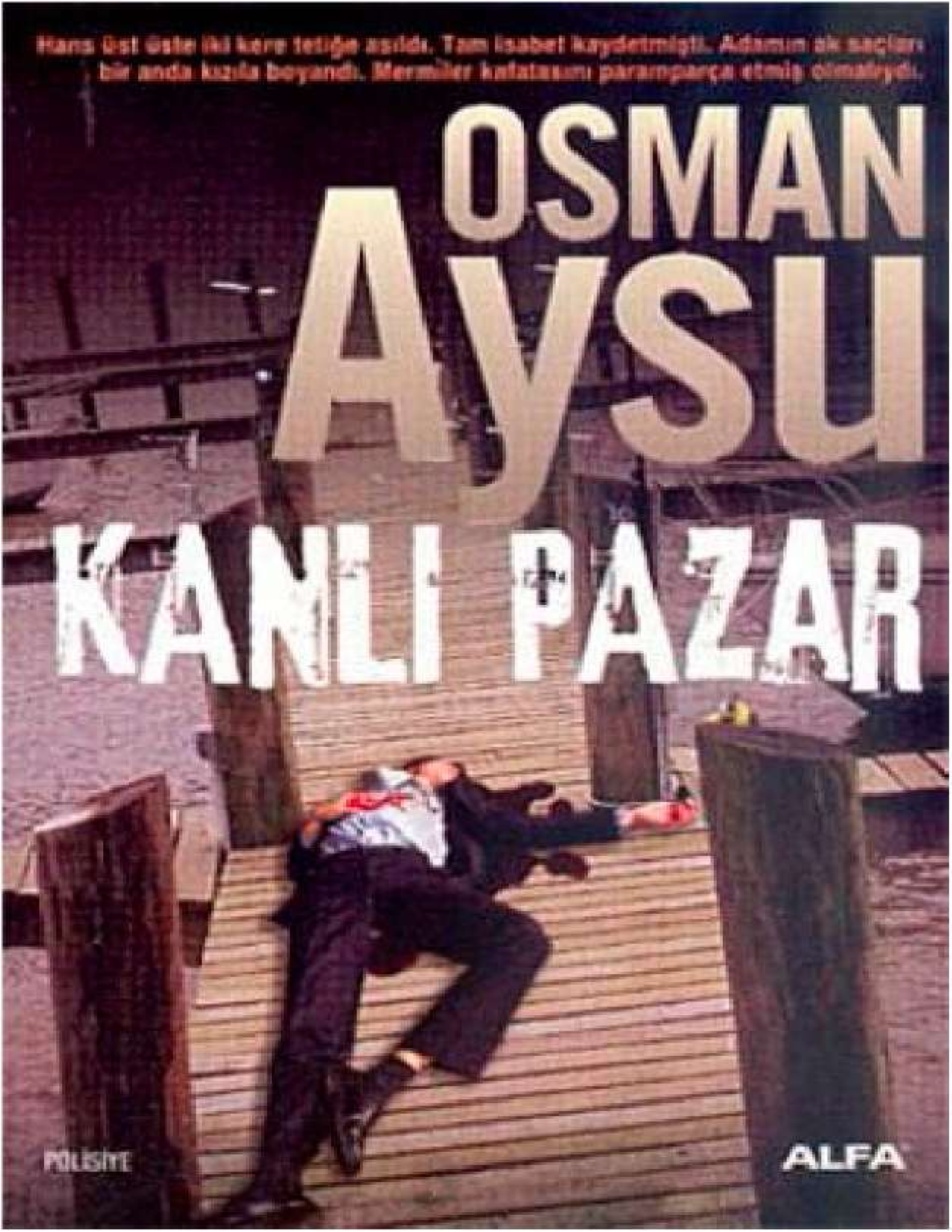
Hans üst üste iki kere tetiğe asıldı. Tam isabet kaydetmişti. Adamın ak saçları bir anda kızıla boyandı. Mermiler kafatasını paramparça etmiş olmalıydı.

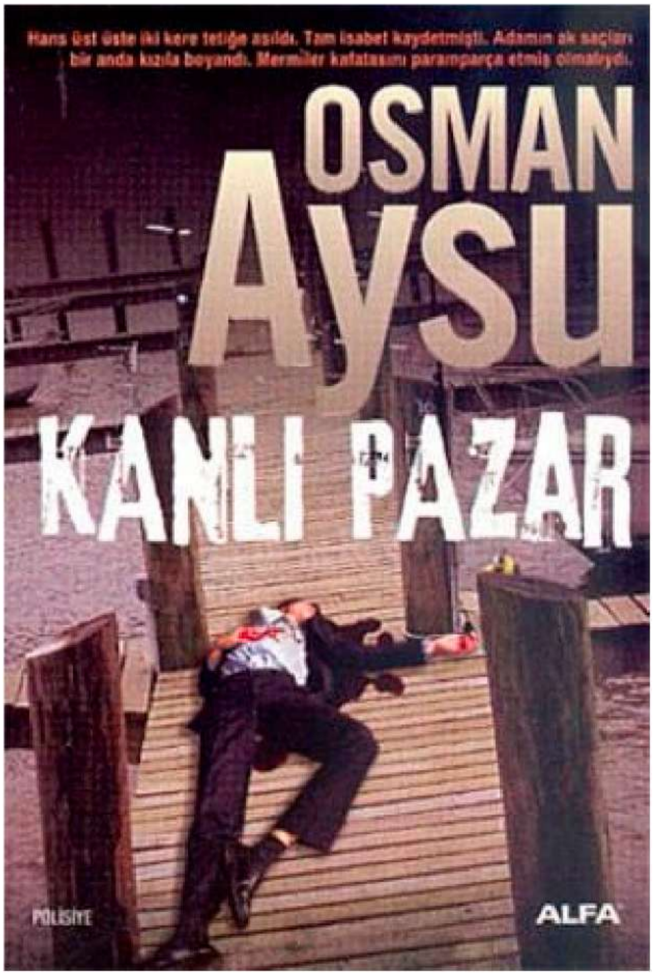
OSMAN AYSU

KANLI PAZAR

POLİSİYE

ALFA

Hans üst üste iki kere tetiğe asıldı. Tam isabet kaydetmişti. Adamın ak saçları bir anda kızıla boyandı. Mermiler kafatasını paramparça etmiş olmalıydı.
OSMAN
Aysu
KANLI PAZAR
POLİSİYE
ALFA

OSMAN AYSU, 1936'da İstanbul'da doğdu. Üç asırdan beri İstanbul'da yaşayan bir Osmanlı ailesine mensup olan yazar, ilk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. 1994 yılından bu yana kaleme aldığı polisiye ve gerilim romanlarıyla tanınıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Fabio Pazzini, Lombardiya'daki Como gölüne bakan muhteşem villasının penceresindeydi. Biraz önce bahçeye girip ince mermer kırığı taşların üzerinde yavaşça duran arabayı seyrediyordu. Arabadan inen yakışıklı adamı görünce gülümseyerek alt salona inen merdivene yürüdü.

Pazzini malikânesi gölün çevresindeki en görkemli yapıydı. Bina pek eski değildi ama Pazzini ailesinin tüm Lombardiya'daki zengin ve soylu geçmişi üç asır öncesine dayanırdı. Fabio Pazzini'nin genç misafiri Antonio Montolivo da doğal olarak bu daveti almadan önce Kont Pazzini'nin geçmişi hakkında ufak bir araştırma yapmıştı.

Antonio otuzlu yaşların hemen başlarında, uzun boylu, atletik yapıda ve oldukça yakışıklı bir gençti. Sert hatlı yüzü, henüz mevsim başı olmasına rağmen çoktan bronzlaşmış bir teni vardı. Sırtında koyu mavi keten bir takım elbise, mavinin daha açık tonunda bir gömlek vardı. Lacivert kravat takmıştı. El yapımı, ince köseleli ve pırıl pırıl boyalı ayakkabılarının özel bir tasarım malı olduğundan hiç kuşku yoktu.

Ağır ağır malikânenin girişine doğru yürürken kapının açılıp Kont Pazzini'nin bahçeye, kendisini karşılamaya çıktığını gördü. Kapıda bizzat Kont tarafından karşılanmak biraz şaşırmasına neden olmuştu; zira Pazzini ailesinin fertleri özellikle soyluluklarının azametini her vesile ile çevresine hissettirmekten hoşlanan insanlardı. Ayrıca bütün italya onları tanırdı. Antonio buraya çağrılış nedeni hakkında çok az şey biliyordu, ama ne olursa olsun, Kont'un kendisini kapıda karşılamasını yadırgamıştı.

Yeni işverenine doğru ilerlerken yaşlı adamı daha yakından görme fırsatını bulmuştu, gerçi onu basından, iş dünyasından, televizyondan tanıyordu ama karşı karşıya gelince adamı umduğundan daha genç ve dinamik buldu. Saçları ve çenesindeki sakal pamuk beyazı olmasına rağmen son derece dinamik davranışları vardı. Hızlı adımlarla yaklaşmış ve samimi bir edayla tokalaşmak için elini uzatmıştı.

"Hoş geldiniz, Antonio Montolivo," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Çok naziksiniz, Sayın Kont. Ben de çok memnun oldum."

Kont ona verandadaki pahalı bambu takımları işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi. "Umarım konuşmamızı, evin kapalı ortamı yerine, güneşten yararlanarak burada yapmamızı tercih edersiniz, yanılıyor muyum?"

"Benim için hiç fark etmez, efendim."

Pazzini koltuklardan birini çekti, bacak bacak üzerine atarak oturdu. Antonio hızla adamı inceledi. Beyaz pantolon, lacivert kazak giymiş, boynuna şal örneği fular bağlamıştı. Gerçekten de yaşını göstermiyordu, oysa Antonio onun tam atmış beş yaşında olduğunu biliyordu.

"Bir Martini ya da Nebbilo üzümlerinden yapılmış bir Barolo içer miydiniz?"

Genç adam gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim. Bir an önce konuya girmemizi yeğlerim Sayın Kont. Fazla vaktinizi almak istemem."

Pazzini birkaç saniye genç adamı dikkatle süzdü. Sonra, "Nasıl isterseniz," diye mırıldandı. "Sanırım bu beklenmedik davetimin nedenini merak ediyorsunuzdur."

"Gerçekten öyle, efendim."

Kont masanın üzerindeki kadehlerden birine iki parmak kadar Martini koyarken tok ve etkileyici sesiyle, "Herhalde biliyorsunuzdur, sizi bana Vincenzo Bocchetti tavsiye etti," dedi. Genç adamın yüzünde en ufak bir hayret ifadesi oluşmamıştı. Şüphesiz bunu biliyordu. Lombardiya'ya gelmeden bir gün önce Vincenzo ile bu konuyu konuşmuşlardı. Bilmediği, teklif edilecek işin mahiyetiydi. Sabırla dinlemeye devam etti. "Vincenzo çok eski bir dostumdur. Ona güvenirim. Sizden övgüyle bahsetti." Antonio yine hafif bir tebessümle başını eğdi, takdiri kabul eder gibi. Sonra, "Ama benden ne istediğiniz konusunda herhangi bir şey söylemedi," dedi.

"Bu çok doğal, çünkü o konuda Vincenzo'ya ben de bir açıklamada bulunmadım. "

"Anlaşılan bu sadece ikimizin arasında kalması gereken bir konu Sayın Kont."

"Evet, öyle. Yaptığınız işi sadece ikimiz bileceğiz. Aslına bakılırsa siz de sadece bir bölümünü bileceksiniz. Sizden Londra'ya gitmenizi ve size verilecek özel bir paketi bana getirmenizi istiyorum. İlk şartım, soru sormayacaksınız. Kuşkusuz size verilen paketi güvenlik içinde bana getirmeniz de ikinci şartım. Son şartım ise, iş bittikten sonra bu Londra seyahatini tamamen unutmanız. Karşılığında çok yüksek bir ücret alacaksınız. " Antonio gülümsedi. "Bir kurye işi... Taşımacılık... Beni bir tür kurye olarak kullanmak istiyorsunuz. Ama neden? Siz çok varlıklı bir adamsınız, bildiğim kadarıyla üç özel uçağınız varmış. Galiba bunlardan biri de oğlunuzunmuş. Böyle sıradan sayılacak bir iş için neden beni tercih ettiniz?" Kont da gülümsedi.

"Bilmediğiniz hususlar da var. Sözünü ettiğim paketi ele geçirmek bunlardan biri... Görüşmenizi istediğim adamdan paketi almaya çalışacak başka kişiler de olacak. Yani yolculuğunuz zor ve tehlikeli! Bu iş için ancak bir profesyoneli seçebilirdim."

"Evet, galiba şimdi anlıyorum. "

"O halde söyleyin şimdi; teklifimi kabul ediyor musunuz?

Yanık teniyle kontrast oluşturan bembeyaz dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle karşılık verdi Antonio. "Bu sorunuzun cevabı biraz da takdir edeceğiniz ücretime bağlı Sayın Kont," dedi.

Pazzini cebinden çıkardığı çek yaprağını genç adama uzattı. "Burada yazılı rakam ücretinizin yarısıdır. Teklifimi kabul ederseniz hemen bozdurabilirsiniz. Diğer yarısını da ancak paketi getirdiğinizde alacaksınız."

Genç adam çek yaprağındaki yazılı rakama hemen bir göz attı. Tahminin çok üstündeydi bedel, ama bunu belli etmeyecek kadar tecrübeliydi. Sadece, "Anlaştık," diye mırıldandı. "Göreve ne zaman başlayacağım?" Bu kez Kont Pazzini sırıtmıştı.

"Şu andan itibaren başladınız sayılır. Yarın sabah yedi buçukta Bellegro civarındaki ufak bir havaalanında bekleyen uçağıma bineceksiniz. Özel pilotum kapalı bir zarf içindeki talimatı, size uçakta teslim edecektir. Okuduktan sonra talimatı derhal imha etmenizi istiyorum. Bu husus da anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle, efendim. "

Kont Pazzini ayağa kalktı birden. "O halde görüşmemiz bitmiştir. Size bol şans dilerim Senyör Montolivo. Buna gerçekten ihtiyacınız olabilir," dedi.

Antonio içinden, nihayet o mağrur aristokrat tutumunu sergiledi, diye düşündü. Pazzini'nin sıcak ve yumuşak hali kaybolmuş, çeki teslim ettiği andan itibaren ailesine has o buyurgan, mağrur havası ortaya çıkmıştı.

Ama Antonio Montolivo bunu umursayacak yapıda biri değildi. Tek düşüncesi kazanacağı adeta bir servet niteliğindeki paraydı.

Bu, meslek yaşamında elde edeceği en yüksek ücretti...

Hızlı adımlarla arabasına döndü. Yarın sabaha kadar halletmesi gereken bir yığın işi olacaktı...

Viyana'nın Stephansdom semtindeki Haas Haus, baştan aşağı mavi-yeşil ışıltılar yayan camlarıyla, eski şehrin en yeni binalarından biriydi. Hans Jansen içerdeki Do&Co restoranına girdiğinde saat tam on ikiyi gösteriyordu.

Beyaza yakın sarı saçlı, yanakları al al, yüz kilonun üzerinde, göbekli bir adamdı Jansen. Kilosuna hiç uygun düşmeyen hızlı adımlarla restorandan içeri girip en yakın masalardan birine oturdu. Randevuya yarım saat erken gelmişti, ama yiyeceklerinin parası nasıl olsa buluşacağı adamdan çıkacağı için gönül rahatlığıyla garsonu çağırıp sipariş verdi. Burası çatı terasıyla Viyana'nın en güzel manzarasına sahip yerlerden biriydi. Hans keyifle avuçlarını ovuşturdu. Stefan Neuer'i gayet iyi tanırdı. Yaşamı boyunca gördüğü en cimri insanlardan biriydi; ne var ki Avusturya'nın en zenginleri sıralamasında ilk üçe girerdi. Sokaktaki insan onu pek tanımazdı, yetmiş yıllık hayatı boyunca mecburiyet halleri hariç cemiyet hayatından daima uzak durmuş, şehir dışındaki saray yavrusu evinde yaşamayı tercih etmişti. Şimdiye kadar onunla röportaj yapmayı becermiş tek bir gazeteci yoktu. Daha da ilginci, muazzam servetini nasıl yaptığı da pek bilinmezdi. Yakın çevreleri bile, hatta haylaz oğulları dahil, onu dış ülkelerden ithalat yapan bir tüccar olarak tanırlardı. Hans iki tabak suşiyle Eggenberger Urbock birasını yarım saate sığdırırken keyiften dört köşeydi. Zengin ihtiyarın bu kez kendisinden ne istediğini bilmiyordu, ama yine de tahmin etmekte fazla zorlanmazdı. Her seferinde olduğu gibi pis bir işe bulaştıracaktı muhakkak onu. Stefan Neuer başka ne sebeple arayabilirdi ki?

Hafızasını şöyle bir yokladı; son on sene içinde onun adına beş kez çirkefe bulaşmış, hatta ölümle yüz yüze gelmişti. Ne var ki beş olayda da onu memnun etmişti. Özellikle de son seferinde... İhtiyarın son derece dakik olduğunu, tam beş dakika sonra restoranın kapısında görüneceğini bildiğinden bardağındaki son bira yudumunu da dikip kalın dudaklı ağzını kumaş peçeteyle sildi.

Hans Jansen aslında fakir biri sayılmazdı ama yapısı itibariyle, giyimine hiç özen göstermezdi. Aşırı kilosu nedeniyle ter içinde kalmıştı. Binanın lanet kliması da çalışmıyordu galiba. Randevu için verilen son dakikalar yaklaşırken, acaba ihtiyar kurt beni niye Haas Haus'a çağırdı, diye düşünmeye başladı. Stefan Neuer'in az ilerde görkemli bir iş yeri olduğunu biliyordu. Adam neredeyse kırk yıldan beri oranın sahibiydi. Bundan önceki iş tekliflerini de hep orada yapmıştı. Yine de Hans pek oralı olmadı.

Hayretine mucip olan tek husus ihtiyar tilkinin bu defa kalabalık arasına karışmasıydı. Hoş bunun hiçbir sakıncası yoktu onun açısından, zira toplum arasında boy göstermediğinden onu pek tanıyan çıkmazdı bütün

zenginliğine rağmen. Gerçekten de saat 12.30'u gösterirken Stefan Neuer kapıda göründü.

Hans onu oturduğu yerden aceleyle süzdü. Uzun süredir görüşmemişlerdi. Yaşlı adamın son görüşmelerinden bu yana hiç değişmediğini fark etti. Hep aynı Stefan Neuer. Kısa boylu, zayıf ve çelimsiz trilyoner...

Avrupa'nın sayılı trilyonerlerinden biri... Acaba kazandığı parayı ne yapıyor diye düşündü Hans. Hayatta para kazanmanın da bir amacı olmalıydı. Har vurup harman savurmak, şart değildi tabii ama en azından peşinden gelen iri yarı koruma gorillerinden daha iyi giyinmesi gerekmez miydi.? Şu haliyle iki gorilinden de pejmürde görünüyordu trilyoner. Hans nezaket göstererek ayağa kalkmak istedi, fakat Stefan daha masaya yaklaşırken eliyle oturmasını işaret etmişti. İster istemez iskemlesine çöktü Hans.

Stefan Neuer masaya otururken her zamanki kısık sesiyle, boş tabakları işaret ederek, "Bakıyorum eski iştahın devam ediyor," dedi.

Profesyonel yaşamında kendisine iyi paralar kazandırdığı için Neuer'e her zaman saygılı davranırdı. Ama Viyanalı yaşlı trilyonerden hoşlanmazdı aslında. "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Bu arada adamın gorillerinden biri, taşıdığı Bond tipi deri çantayı usulca patronunun yanındaki iskemleye bırakarak geri çekilmişti. O anda Hans'ın içini tatlı bir heyecan kapladı. Bu, trilyonerin çalışma sistemiydi. Yaptıracağı iş karşılığında ödemelerini daima nakit yapar ve çoğunlukla çantayı da hediye ederdi. Hans kabalık yapmamak için saygıyla beklemeye devam etti. Bu tip adamların fazla gevezelik etmeyip hemen konuya gireceklerini tecrübesiyle bilirdi.

Stefan Neuer hemen masaya yaklaşan garsona bir şey istemediğini başını olumsuzca sallayarak belli etmişti. Garson yanlarından uzaklaşırken trilyoner hemen konuya girdi. "Benim için İngiltere'ye gitmeni istiyorum, Hans," dedi.

Bu pek de şaşırtıcı bir teklif değildi. Bir kere de onun için Madagaskar'a gittiğini hatırladı. Omuzlarını silkerken, "Tamam," diye fısıldadı. "Gidebilirim. Bu kez ne yapacağım?"

"Londra'dan bana bir paket getireceksin. " Şaşıran Hans bön bön yaşlı adama baktı. "Pardon? Bir paket mi dediniz?"

Trilyonerin sesi bu defa daha da kısık çıkmıştı. "Evet, aynen öyle."

Teklifi yadırgayan Hans, "Yanlış anlamadım, değil mi? Bir paketten söz ediyorsunuz..."

"Doğru, anladın."

"Şey... Kabalık etmek istemem ama bir paket getirtmek için Londra'ya beni göndermeniz biraz tuhaf değil mi? Maiyetinizdeki yüzlerce adamdan biri bu işi yapamaz mı?"

"Aptalca konuşma, Hans. Bunu senden istediğime göre konunun çok nazik olduğunu anlaman gerekirdi. Yoksa aldığın bu kilolar seni geri zekâlı mı yaptı?"

"Bağışlayın efendim, sadece biraz şaşırdım. Herhalde bu paket sizin için çok önemli olmalı ve yapacağım yolculuk kimse tarafından bilinmemeli, değil mi.?"

"Kuşkusuz, öyle."

Hans Jansen bir süre yaşlı adamın açık mavi gözlerine bakarak mırıldandı. "Acaba getirmemi istediğiniz bu paket bir tabut büyüklüğünde olabilir mi?"

Hans'ın neyi kastettiğini anlayan trilyoner gülümsedi. "Hayır, senden birini öldürmeni istemiyorum, yanılıyorsun... "

"Peki, istediğiniz tam olarak nedir?"

Stefan yanında duran çantayı alarak Hans'a uzattı. "Aç bak... İçinde alacağın para var. Bir de sarı bir zarf göreceksin. O zarfı ancak Londra'ya ulaştıktan sonra açacaksın, içinde yapacağın işin detaylı talimatını bulacaksın. Senden istediğim paketi alır almaz bana ulaştırman. Zaman çok önemli. Bu arada hemen şunu da belirtmek isterim: Orada aynı işi yapmak için gönderilmiş başka kişiler de olabilir. Mümkün olduğunca başını derde sokmamaya çalış."

"Bu noktayı galiba pek iyi anlayamadım, efendim. Yani Viyana'dan gönderilmiş kişiler mi?" diye mırıldandı Hans.

"Hayır... İspanya, İtalya, Rusya, hatta Amerika Birleşik Devletlerinden gönderilmiş insanlarla da karşılaşabilirsin. Senin anlayacağın bu bir tür yarış olacak. Ama bu yarışı senin kazanman gerekiyor. "

"Ya o insanlar benden önce paketi ele geçirirlerse ne olacak?"

"O zaman Viyana'ya dönmemelisin. Aksi halde seni öldürürüm."

Hans yaşlı adama bakakaldı. Şimdiye kadar onun böyle konuştuğunu hiç görmemişti. Gayri ihtiyari, parmakları, kucağında tuttuğu çantanın kilitlerine gitti ve çantayı açtı. Çanta ağzına kadar yüzlük Amerikan dolarlarıyla doluydu. En üstünde de sarı bir zarf duruyordu. Hans'ın bir an

nefesi kesilir gibi oldu. Bu para için her şeyi yapardı. Yaşlı trilyonere güvence vermek için ağzını açmıştı ki, Stefan Neuer'in masadan kalktığını gördü. Artık konuşması anlamsızdı. Susmayı yeğledi...

Süite Prado, Madrid'de Prado'nun ve Museo Thyssen-Bornemisza'nın biraz ilerisinde, şık süitlerden oluşan lüks bir oteldi. Genç Raul Silva karşısında oturan babası Viktor Silva'ya şaşkın bir ifadeyle sordu. "Baba, bizi bu otele neden çağırdın?"

Yaşlı adam elindeki şarap kadehini yavaşça sehpaya bırakırken endişeli bakışlarını oğluna ve kızına çevirdi.

"Oturun, çocuklar," dedi yorgun bir edayla.

Raul hâlâ bu ani ve beklenmedik davetin şaşkınlığı içindeydi. Babasıyla bir otelde görüşmek oldukça garibine gitmişti. İki gün evvel tam otuz yaşına basmıştı Raul. Esmer ve yakışıklı bir iş adamıydı. Daha doğrusu babasının muhteşem servetini, onun yaşlanması nedeniyle çekip çevirmeye başlamıştı. Hırslı, tuttuğunu koparan, fevkalâde başarılı, iş alanında rakip tanımayan parlak bir yetenekti. Yaşlı Viktor Silva'nın içi rahattı artık; sıfır sermaye ile başladığı iş hayatında, artık İspanya'nın en varlıklı adamlarından biri olmuştu. İki yıl evvel karısının ölümüyle iş hayatından elini eteğini çekmiş, Madrid dışındaki şatosuna yerleşmişti. Büyük şirketlerinin başında çok deneyimli elemanlar vardı ve onların başında da oğlu Raul, kendisini aratmayacak bir başarı gösteriyordu.

Viktor, karşısındaki kanepeye oturan çocuklarına baktı tekrar.

Kızı Carmen yirmi yedi yaşında, İspanyol ırkının bütün özelliklerine sahip güzel bir kadındı. Uzun boyu, zarif, beyaz teni, iri kara gözleriyle annesine benziyordu. İyi eğitim görmüştü ama tahsilini tamamlayınca çalışmak yerine babasının bitip tükenmek bilmez servetini yemeyi tercih etmişti.

"Londra'ya gitmenizi istiyorum," dedi Viktor.

Raul önce bir tepki göstermemişti. Çünkü iki senedir aktif iş hayatından çekilen babasının hâlâ bazı büyük iş organizasyonları için yabancılar tarafından arandığını bilirdi. Babasının yine İngiltere'den vazgeçilemeyecek bir öneri aldığını düşündü. Fakat asıl şaşıran kızı olmuştu.

Carmen babasını süzerek, "Benim de mi gitmemi istiyorsun?" diye sordu. "Evet," diye fısıldamıştı Viktor.

Bu isteğe en az Carmen kadar şaşıran Raul söylendi. "Fakat baba, kız kardeşimin orada ne işi olabilir? Biliyorsun, o iş hayatından uzak kalmayı tercih etti."

"Biliyorum, tabii. Fakat orada buluşmanızı istediğim kişiyi Carmen tanır. Ayrıca sizden istediğim şeyin, işlerle ilgisi yok." İki genç birbirlerine baktılar.

Şimdiye kadar babalarının bu tür bir isteğiyle hiç muhatap olmamışlardı. Ayrıca yaşlı babalarının son derece gergin olduğunu da hissetmişlerdi.

İlk soru Carmen'den geldi: "Görüşmemizi istediğin kişi kim, baba?"

Viktor'un ağzından adamın adı çıkarken sanki hafifçe titredi.

"David Honor. "

Carmen bir süre düşündü. Hafızasını zorladı ama bu ad ona hiçbir şey ifade etmiyordu. "Öyle birini tanımıyorum," diye fısıldadı.

"Tanıyorsun, ama o buluşmada sizi birbirinizle tanıştırmamıştım. Adamın adını çıkaramaman çok normal. Olayı anlatınca hatırlarsın herhalde."

Genç kadının merakı daha da artmıştı. Susup babasının devam etmesini bekledi. "Londra'daki tahsilin sırasında seninle bir pulcu dükkânına gitmiştik. Yanılmıyorsam oradaki ikinci senendi. Chelsea'de ufak bir dükkân. King's Road üzerindeydi..."

"Evet, galiba," diye mırıldandı Carmen. "Hatırlar gibi oldum."

"Dükkân sahibini de anımsıyor musun şimdi? Zayıf, uzun boylu, gözlüklü, soğuk bir adamdı."

"Evet, evet. Dikkatimi çeken bir şeyi vardı. Hatırladım... Ellerinden birinin serçe parmağı yoktu."

"Mükemmel. Şimdi o adamla görüşmeye gitmenizi istiyorum."

Raul atıldı. "Sebebini sorabilir miyim, baba?"

"Onda bulunan bir emaneti almanızı istiyorum."

"Ne emaneti?"

"Bunu bilmenize gerek yok. Sadece kendinizi tanıtarak ondaki şeyi isteyin yeter."

İki çocuğu hayretle kendisine bakmaya devam etmişlerdi. İlk karşı çıkan Raul oldu.

"Hâlâ bir şey anlamış değilim. Böyle basit bir şeyin alınması için bizim Londra'ya gitmemize ne gerek var? Oradaki şubelerimizde çalışan elemanlarımızdan biri bu işi kolaylıkla yapabilir."

Viktor olumsuzca başını salladı.

"Mesele düşündüğünüz gibi değil. Son derece hayati!"

Hayati kelimesi üzerine Raul dikkatle babasını süzdü. "Hayati mi dedin? Pulcudan alınacak bir emanetin nasıl hayati olacağını anlayamıyorum bir türlü. Bu nadide bir koleksiyon parçası filan mı? Ayrıca senin pul merakın olduğunu da bilmiyordum. "

"Yok zaten," diye homurdandı Viktor Silva. "Ama sözünü ettiğim o emanet, başkalarının eline geçerse büyük felâketler doğabilir. "

Carmen atıldı. "Bizi meraklandırıyorsun baba. Bu muammalı konuşmanın amacı nedir? Neden bahsediyorsun sen?"

"Şimdilik bunu size açıklayamam çocuklar. Ama o emaneti ele geçiremezsek ailemiz batar." Raul dehşete kapılmış gibi söylendi.

"Ailemiz mi batar? Şaka mı yapıyorsun baba? Chelsea'deki ufak pulcu dükkânında saklı olan şey her ne ise İspanya'daki koca Silva ailesini nasıl batırabilir?" Yaşlı adam hafifçe titredi.

"O emanet bir anlaşma, yazılı bir metin... Altında yedi ayrı ülke insanının imzası var. Bu imzalardan biri de bana ait. Yaklaşık otuz yıl önce imzalamıştım o metni. "

Raul huysuz bir şekilde sordu.

"Ne tür bir şey bu metin? Ticari bir anlaşma mı?"

"Hayır, kesinlikle değil."

"Siyasi bir belge mi yoksa? Ama senin siyasetle uğraştığına hiç şahit olmadım."

"Pek öyle de sayılmaz zaten. Şimdilik bunu hiç düşünmeyin. Önemli olan o belgenin bir an önce elime geçmesi."

Bu kez Carmen homurdandı. "Hiçbir şey anlamadım. Neden bunca yıl sonra bu belge birden önem kazandı senin gözünde? Niçin belgeyi daha önce geri almak istemedin?" Viktor Silva'nın yaşlı başı adeta önüne düştü. Geçmişin karanlık anılarına daldığı, yorgun gözlerindeki titrek bakışlardan belli oluyordu.

"Dediğim gibi, bunu şimdi size açıklayamam. Ama o metni tanzim eden yedi kişiden ikisi öldü. Fransız Felix Ponts altı sene önce öldü. İngiliz Frank Wilson'un da geçen hafta öldüğünü öğrendim. Bu durumda metnin altındaki imza sahiplerinin sayısı beşe düştü. Şayet içimizden biri daha eceliyle ölürse veya öldürülürse, işte o zaman "

Yaşlı adam susmuştu birden.

Raul ve Carmen aynı anda mırıldandılar. "Evet, o zaman ne olur?"

Viktor Silva soruya cevap vermedi. Sadece, "Ailemizin geleceği için derhal bu gece Londra'ya uçmanızı istiyorum," dedi.

İki kardeş tekrar bakıştılar. Aslında Raul ve Carmen birbirleriyle hiç geçinemeyen, iki ayrı yaradılışta, idealleri, dünya görüşleri, hayata bakış açıları çok farklı iki kişilikti. Zaten mecbur kalmadıkça da bir araya gelmezlerdi. Raul, kız kardeşiyle böyle bir yolculuğa çıkmanın ne kadar sıkıcı bir şey olduğunu düşünerek söylendi.

"Carmen'in gelmesine hiç gerek yok. Anladığım kadarıyla bu basit bir iş, alt tarafı bir pulcu dükkânını bulup David Honor'la konuşacağım. "

"Hayır," diye homurdandı Viktor. "Bu hiç de tahmin ettiğin kadar basit bir iş değil. David Honor şayet Carmen'i görmezse, asla o emaneti sana teslim etmez. O gün Carmen'i yanımda boşuna mı götürdüğümü sanıyorsun?"

Bu kez Carmen babasını biraz hayretle süzmüştü. Chelsea'de geçirdikleri o günü yeniden hatırlamaya çalıştı. Düşündükçe şimdi bir şeyler çıkarmaya başlar gibi oluyordu. Gerçi babasının o beklenmedik ziyaretinin üzerinden neredeyse altı, yedi yıl geçmişti ama Londra'ya habersiz gelişine çok şaşırmıştı. Babası evlâtlarına her türlü maddi imkânı sağlamakla beraber, doğrusu, yetişmelerinin hiçbir safhasına yakın ilgi göstermemişti. Bu sevgisizliğinin bir örneği sayılamazdı, aslında çocuklarını sevdiğini biliyordu Carmen. Ama iş hayatının yoğun temposu ailesine ayıracak pek vakit bırakmamıştı babasına. Londra'ya gelişini de iş gereği sanmıştı ama üç dört günlük vaktinin tümünü ona ayırınca çok sevinmişti. Oysa şimdi, kızını ziyaretinin altında başka nedenler yattığını anlıyordu Carmen. Kızın kaşları çatıldı.

Pulcu dükkânına gidişlerini daha detayıyla anımsamaya çalıştı. Pek başarılı olamadı. Sadece o soğuk İngiliz'in kendisine nasıl dikkatle baktığını hatırladı. Aklında kaldığı kadarıyla pulcu ve babası dükkânın arkasındaki bir odaya çekilmiş, yaklaşık on dakika kadar konuşmuşlardı. O çağlarda Carmen'in aklı bir karış havadaydı ve ikisinin özel pul koleksiyonlarını incelediklerini düşünmüştü. Babasının pullara hiç ilgi duymadığı aklının köşesine bile gelmemişti.

"Nasıl yani?" diyen kardeşi Raul'un sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı Carmen. Dikkatini yine konuşmalara çevirdi.

Babasının ses tonu gittikçe sertleşiyordu.

"Şimdi anlamsız sorular yöneltmeyin bana. Size fazla açıklama yapamayacağımı söyledim. Şu an tehlikede olan benim. Orada başınızın ağrıyacağını sanmıyorum. Ben yaşadığım sürece sizler için bir tehlike yok. Ama benim başıma bir hal gelirse... " Raul, babasının konuşmasını kesti.

"Baba neler söylediğinin farkında mısın? Beni korkutuyorsun. Seni tehdit eden birisi mi var?" Viktor Silva belli belirsiz kekeledi.

"Henüz yok. Ama sayı bire düştü. Bundan sonra neler olacağını kimseler bilemez."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun? Sayı bire düştü ne demek?"

Yaşlı adam yutkundu. "Bu anlaşmanın özel bir maddesidir. Metne imza atanlardan üçü hayatını şu veya bu şekilde kaybederse, diğer imza sahipleri...." Viktor Silva yeniden susmuştu.

Raul üsteledi. "Devam et. Diğer imza sahipleri ne yapacak?"

Yaşlı adam cevap vermedi. Yerinden kalkıp otel odasının kocaman maun masasının üzerinde duran çantasına doğru yürüdü, çantayı açıp içinden bir zarf çıkardı.

"Bu zarfın içindekileri dün gece yazdım. Alın, okuyun ve hemen bu gece yola çıkın. O mektupta Chelsea'de ne yapacağınızın ve programınızın ana hatları yazılı. Bir aksilikle karşılaşırsanız beni telefonla ararsınız."

"Dur bir dakika, baba... O sözünü ettiğin David Honor, yani şu pulcu, istediğin metni bize verir mi bakalım? Ya vermezse, o zaman ne yapacağız?"

Viktor Silva hiç düşünmeden cevap verdi.

"Yaşıyorsa mutlaka teslim edecektir."

"Yaşıyorsa, ne demek? Ölmüş olabilir mi?"

"Bence bu soruyu öldürülmüş olabilir mi diye sorman gerekirdi?"

İki kardeş ürpererek birbirlerine baktılar.

İgor Homolko, Yeni Arbat'taki Sovyet döneminin devasa bloklarındaki daireye girince evi dinledi bir an. Sessizlik daireye hakimdi. Olga'nın henüz gelmediğini düşündü. Hemen saatine bir göz attı. Sekize çeyrek vardı.

Şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi. Sonra banyo tarafından akseden hafif su sesi kulağına çarptı. Fakat dairenin ışıklarının kapalı olması şaşırtıcıydı.

Ayaklarının ucuna basa basa banyoya doğru ilerledi. Sırıtmaya başladı. Olga gelmiş ve banyo yapıyor olmalıydı. Bir an uzatmalı sevgilisinin duş altındaki çıplak vücudunu hayal etti. Omuzlarına yapışan ıslak sarı saçlarını, dolgun göğüslerini, iri meme başlarını, gergin karnını, düzgün ve uzun bacaklarını canlandırdı beyninde. İgor'a göre Rusya'nın en güzel kadınıydı o.

Asla vazgeçemeyeceği bir afet. İki senedir beraber yaşıyorlardı. Olga, kovuluncaya kadar Rus Gizli İstihbaratı FSB'de çalışmış bir ajandı. İki sene

evvel bir yolsuzluğa karıştığı iddiasıyla teşkilattan çıkarılmıştı. Zaten onunla tanışmaları da bu döneme rastlıyordu. Arzu dalgası İgor'un içini kapladı. Genç adam patronunun emriyle bir haftadır Moskova dışındaydı ve daha bu akşam dönmüştü. Patronuna verdiği rapor uzayınca birlikte yaşadıkları eve dönmesi düşündüğünden de fazla gecikmesine neden olmuştu.

Ayrıca Olga'ya vereceği sevindirici bir haberi de vardı. Yarın Londra'ya uçacaklardı. Hemen soyunup banyoya girmeyi düşündü. Duşun altında onunla sevişmek harika bir şey olurdu. Hele bir haftanın verdiği özlem içindeyken. İgor hemen orada, karanlık salonda soyunmaya başladı. Ceketini ve gömleğini çıkarmışken birden beline dayanan sert bir metal ucuyla durdu. Bunun bir silah namlusu olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

"Lanet olsun! Sen de kimsin," diye homurdanınca belindeki silahın geri çekildiğini hissetti, aynı anda arkasındaki kişi salonun ışıklarını yakmıştı. İri yarı Rus, hızla geri döndü ve Olga'yı gördü.

Genç kadın beyaz bornozu içinde tam hayal ettiği gibiydi. Islak sarı saçları alnına, bornozunun aralık duran yakasından görünen boynuna yapışmıştı. Olga sinirli bir şekilde kükredi. "Sana kaç kere şu eve sessizce girmemeni söylemiştim. Az kaldı kafana tabancanın kabzasını yiyecektin. "

Derin bir soluk alan İgor mahcup bir edayla söylendi. "Banyoda akan suyun sesini duyunca, sana bir sürpriz yapmak istemiştim, sevgilim. "

"İstemiyorum böyle sürprizler. Kaç kere söyleyeceğim. " İgor ona sarılmak istedi ama kadın sertçe onu itti.

"Ne oldu? Çok sinirli görünüyorsun bu akşam. Biriyle mi tartıştın? Canını sıkacak bir şey olmuş."

"Yok, olmadı bir şey."

"Ama sinirlisin."

"Evet, sana sinirleniyorum. "

Olga birkaç aydan beri düşünüp planladıklarını İgor'a açmak niyetindeydi bu akşam. Sıkılmıştı artık İgor'la yaşamaktan. Ondan hevesini almış, başından savma zamanının geldiğine karar vermişti. Ne kadar karşı çıksa, ayaklarına kapansa da artık bu gece bitirmeye kararlıydı. Altı ay kadar önce bunu bir kere daha denemiş fakat Igor'un yalvarışları karşısında son anda caymıştı.

İgor hiçbir şey olmamış gibi ufak apartman dairesindeki içki dolabına doğru yürüdü. Sonra, "Sana bomba gibi bir haberim var," diye mırıldandı. "Benim de sana var," diye söylendi genç kadın.

İgor kendinden emin bir şekilde devam etti. "Benimki kadar sansasyonel olamaz. Zengin olduk sayılır, hayatım. Tam bir milyon dolar alacağız."

Şaşıran Olga, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Sabırlı bir kadındı ve İgor'dan hoşlanmasa da onun yalan söylemediğini bilirdi. "Bir milyon dolar mı dedin?"

"Evet, yanlış duymadın. Tam bir milyon dolar."

"Kafayı mı üşüttün? Yoksa bir banka filan mı soymaya kalkışacaksın."

"Hayır, sevgilim. Sadece basit bir yolculuk yapacağız seninle."

"Nereye?"

"Londra'ya..."

"Sanırım, sen saçmalıyorsun."

"Hayır, kesinlikle saçmalamıyorum."

Moskova'daki hayatı maddi şartları yüzünden pek rahat geçmiyordu. İgor'un ağzındaki baklayı çıkarmasını istedi. Ayrılık kararını açıklamayı en azından sözünü ettiği şu iş teklifini öğreninceye kadar ertelemeye karar verdi.

"Kimden aldın bu teklifi? Yine adına çalıştığın Shebalin'den mi?"

"Bir bakıma öyle de sayılabilir."

"Ne demek sayılabilir? Ondan mı, değil mi?"

İgor içki dolabından çıkardığı köpüklü şarabı açıp kadehlere doldururken sırıtıyordu. "Babasından," dedi. "Boris Shebalin'den..."

Olga bir an elinde olmadan titredi. FSB'de çalıştığı sıralarda öğrendiklerini hatırlamıştı. Boris Shebalin artık hayatın içinde olmayan bir adamdı ama eski Sovyet rejimi sırasında, Rusya'nın perde arkasında kalan, nüfuslu kişiliklerindendi. Şu sıralar yaşı seksen civarında olmalıydı, artık Moskova'da dahi yaşamadığını işitmişti. Oğlu Sasha ise Rusya'da yeni türeyen mafya gruplarından birinin lideriydi. Olga durakladı.

Bu teklifin geçerlilik yanı olabilirdi. Ayrıca İgor Homolko kendisine yalan söylemezdi hiç. "Ne istiyormuş yaşlı adam senden?"

"Benden değil, ikimizden," diye düzeltti İgor.

"Yine saçmalıyorsun! Boris Shebalin benim varlığımdan bile haberi olmayan biridir."

"O doğru. Ama işi alırsam, eski bir FSB ajanı ile çalışacağımı söyledim ona." Olga'nın kaşları çatıldı. "Ne dedi?"

"Orası beni ilgilendirmez, istersen yanına on kişi daha al, ama ben yalnız seni tanırım ve başarısızlık halinde seni sorumlu tutarım," dedi.

Oldukça mantıklı bir cevaptı. Genç kadın İgor'un uzattığı köpüklü şaraptan bir yudum alırken heyecanını belli etmemek için çıplak ayak ilerleyip salonun koltuklarından birine oturdu. Bacak bacak üzerine atıp bornozunun göğsünü açıkta bırakan yakasını kapattı. İgor'un gözleri hâlâ zevkten ışıl ışıldı.

Olga fısıldayarak sordu. "Ne yapacağız Londra'da? Birini mi öldüreceğiz?"

"Hayır. Sıradan bir kuryelik işi bu. Boris Shebalin'e bir evrak getireceğiz." Olga adeta keyiften kanatlanıp uçacak olan sevgilisine ters ters baktı.

"Vücudundaki kaslar çok gelişmiş İgor ama kafan bununla ters orantılı olarak hiç çalışmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu devirde kimseye sıradan bir evrak getirmesi için bir milyon dolar ödenmez, düşünsene biraz. Hangi devirde yaşıyoruz. Bu işin mutlaka başka boktan bir yanı vardır." İgor omuz silkti. "Olursa olsun, önemli mi? Biz alacağımız paraya bakarız."

"O evrakın ne olduğunu Shebalin'lere sordun mu?"

Pek sevinmiş görünmeyen Olga'ya bu sefer İgor ters çıktı. "Asıl saçmalayan sensin. Hiç onlara böyle bir soru sorulur mu? İşi ya kabul etmiyorum diyeceksin ya da paşa paşa kabul edeceksin. Başka alternatif olabilir mi? Hem bu surat asman niye? Bir milyon doları beğenmedin mi?"

Bacak bacak üstüne attığı çıplak ayağını düşünceli bir şekilde sallamaya başladı Olga. işin mutlaka İgor'a söylenmemiş tehlikeli bir yanı olmalıydı. Yine de yabana atılmayacak kadar cazip bir teklifti. İşi bitirip İgor'u başından def ederdi. Renkli gözlerini kıstı, hafifçe gülümseyip kaslı İgor'u süzdü. "Ne zaman yola çıkacağız?" diye sordu.

"Yarın. Uçak biletlerimiz bile alındı."

"Ya ücretimiz?"

"Onu dönünce ödeyecekler?"

"Sana bir keleklik yapmazlar, değil mi?"

"Sasha'yı bilirsin. Asla öyle bir şey yapmaz. Zaten babasına beni o teklif etti." Aslında Olga, Sasha'yı sadece bir kere görmüştü, o da bir kokteyl esnasında. Onu tanıdığını söyleyemezdi. Ayrıca adamdan hiç hoşlanmamıştı. Igor'la beraber yaşadığını bilmesine rağmen kendisini öyle bir süzmüştü ki, o bakışlarda seninle hemen, şuracıkta sevişebilirim ifadesi vardı. Ama baba Shebalin işin içinde olunca meselenin rengi değişiyordu.

Artık Rusya gündeminden kesinlikle elini eteğini çekmiş biri, ters bir hareketle gündem olmak istemezdi. Bir an rahatladı genç kadın.

İgor'a tekrar baktı. Kadehindeki şarabı çoktan bitirmiş olan iri yarı sevgilisi önünde diz çökmüş çıplak bacaklarını okşuyordu. Sonra ayaklarından birini eline alıp parmaklarını emmeye başladı.

Olga da bu iş teklifinin zevkini yaşamalıyım, diye geçirdi içinden. Hem belki o paranın tamamını ele geçirirse, Rusya'ya bir daha dönmesine bile gerek kalmazdı. İlerdeki hayatı için gerçekleştirilmesi oldukça zor hayalleri vardı, başka bir ülkede, yeni bir hayat gibi... Artık onu kendi vatanına çekecek hiçbir bağ kalmamıştı.

Bornozunun eteklerini iki yana açıp İgor'a kasıklarının arasını gösterdi. Hafif sarı doğal tüylerin kaplı olduğu bölgeyi... O andan itibaren Igor'un başka hiçbir şey düşünemeyeceğinden emindi. Bu da kendisinin Igor'a son bir armağanı olmalıydı. İri yarı sevgilisi bu kadarını hak etmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Bora Akel o gün izinliydi. Niyeti pırıl pırıl güneşli Londra sabahında, erkenden şirketin tahsis ettiği pansiyondan fırlayıp, hem biraz gezme fırsatı bulmak, hem de boş gününü zevkine uygun şekilde değerlendirmekti. Bora tekstil mühendisiydi ve memleketinde çalıştığı firma onu üç aylığına, staj için Londra'ya, Woods fabrikasının genel müdürlüğüne göndermişti.

Genç mühendis buradaki ilk ayını henüz tamamlamıştı. Staj süresi üç ay gibi uzun bir zamandı ve fazla bir şey öğrenemeyeceğini daha ilk haftanın sonunda anlar gibi olmuştu. İçinde bulunduğu şartlar oldukça iyi olmasına rağmen, genel olarak ne ingilizlere ne de Londra'ya pek ısınamamıştı. Daha şimdiden İstanbul ve küçük kızı Ayşe gözünde tütmeye başlamıştı.

Londra'daki iş merkezi Strand semtindeydi. Kaldığı pansiyon da çalıştığı yere çok yakın sayılırdı. İzinli olduğu gün, havanın açık ve güneşli olmasını nimet sayarak rahat bir pantolon, üstüne ince bir anorak ve spor ayakkabılarını giyerek erken bir saatte sokağa çıktı. Bir bakıma yoğun bir program yapmıştı kendine. Bulunduğu Covent Garden semti her zaman turistlerin akın ettiği şık mağazaların, cafelerin yer aldığı hareketli bir yerdi.

Kuşkusuz bütçesi kısıtlıydı, ayrıca Londra oldukça pahalı bir şehir sayılırdı. Bugün küçük kızına oyuncak, süslü püslü kocaman bir ayı alacaktı. Daha evvel vitrinde görmüş çok beğenmişti, fiyatı da fazla pahalı sayılmazdı. Önce karar veremedi, şimdi mi yoksa günün sonunda dönerken mi alayım diye tereddütte kaldı. Gün boyu kocaman bir kutuyla dolaşmak külfet olacaktı. Sonunda dönüşte almaya karar verdi. Genellikle öğle yemeklerini çalıştığı iş yerinde yiyordu. Staj gördüğü şirket, kaldığı pansiyonun ve sabah kahvaltılarının ücretini yüklenmişti, Bora'ya sadece akşam yemeklerinin parasını ödemek kalıyordu. O da biraz tasarruf edebilmek için genellikle akşamları ucuz pub'larda karnını doyuruyordu. Karısı Olcay tek çocuklarını doğurduktan bir sene sonra Barbaros Bulvarındaki bir trafik kazasında ölmüştü. Aradan dört sene geçmişti ama Bora bir daha evlenmeyi hiç düşünmemişti. Neyse ki yaşı ilerlemiş ama sıhhatli bir annesi vardı ve küçük kızına o bakıyordu. Genç adam kızından ilk defa bu kadar uzun süre ayrı kalmıştı ve minik Ayşe daha şimdiden burnunda tütüyordu.

Oldukça sakin ve düzgün bir hayatı vardı Bora'nın. Sigara içmez, çok nadir alkol alır, sporla meşgul olurdu. İstanbul'dayken her fırsatta yürüyüş

yapar, bedenini zinde tutmaya gayret ederdi. Daha genç olduğu üniversite yıllarında atletizm yapmış, lisanslı olarak sekiz yüz ve bin beş yüz metre yarışlarında koşmuştu. Ama bunlar geride kalmıştı artık.

Bora'nın çocukluktan kalma bir tutkusu vardı; daha ilkokul yıllarında rahmetli babası onu pul toplamaya alıştırmıştı, gerçek anlamda koleksiyoncu değildi ancak bu hevesini hiç kaybetmemiş, ilerleyen yıllarda da maddi imkânlarının el verdiği ölçüde pul satın almıştı. Geçen hafta, kendisi gibi staja gelen Yunanlı bir gençle Londra'yı gezerlerken King's Road denilen pul cennetiyle karşılaşmıştı. Buraya Chelsea'nin kalbi denilebilirdi. Antika eşya satan galerilerle birlikte, az sayıda akla hayale gelmeyecek nadide pulların da satıldığını görünce hayran kalmıştı. Ne var ki yanındaki Yunanlı arkadaşı pek ilgili görünmediğinden rahat rahat pulları inceleme imkânı bulamamıştı. İlk fırsatta, izinli olduğu bir gün tek başına gelmeye karar vermişti.

Bugün bu işi gerçekleştirebilirdi. Bir ay içinde gideceği istikametlerin araçlarını öğrenmişti. Routemaster denen eski tip, çift katlı kırmızı otobüslerden birine atladı. Londra'da zaten hayran kaldığı tek şey, toplu taşımacılığın olağanüstü rahatlığıydı. Dokuz numaralı hat onu King's Road'a götürebilirdi.

O saatte bindiği otobüs hiç de kalabalık sayılmazdı. Alt katta ineceği kapıya yakın cam kenarı bir yer buldu ve hemen oturdu. Bora hiç şüphe yok ki, güneşli ve sakin bir günde, King's Road'a yapacağı bu gezintinin hayatında bir dönüm noktasının başlangıcı ve belâlar zincirinin ilk halkası olacağını bilemezdi. Ve bilse, asla o otobüse binmezdi. Otobüsten indiğinde henüz her şey yolunda gidiyordu.

Saat on buçuk civarıydı ve genellikle gri bulutlarla kaplı olan sema o gün pırıl pırıl ışıldıyordu. Bora keyifli adımlarla cadde boyunca yürümeye başladı. Etrafta daha ziyade turistler vardı. Durmadan fotoğraf çekiyorlardı. O hızlı adımlarla pulcuların olduğu kısma yürüdü. Zaten topu topu dört dükkân vardı yanılmıyorsa. İkisi yan yanaydı. Tabii hepsine girecek ve vaktinin büyük kısmını pulları inceleyerek geçirecekti. Haliyle pahalı serileri alması olanaksızdı, ama bütçesinin elverdiği ölçüde, o dükkândan bir şey almak istiyordu. En azından İstanbul'a dönüşünde, Londra'dan aldığım pullar diye koleksiyonuna katacağı anı parçası olacaktı.

Nihayet geçen hafta geldiği dükkânı buldu.

Oldukça ufak, fazla dikkat çekmeyen, dar vitrinli bir yerdi. Ama o dar vitrinde filatelistlerin nefesini kesecek, enfes pullar mevcuttu. Ya da henüz

kendisi gibi çok amatör sayılacak bir koleksiyoncu için öyle sayılırdı. İçeri girmeden önce bir süre vitrinin önünde oyalandı. Sonra çıngıraklı kapıyı iterek içeriye girdi.

Kapı üstündeki ufak çanın çıkardığı ses üzerine arka tarafta, uzun boylu, zayıf, gözlüklü bir adam oturduğu yerden kalktı. Bora kısa bir süre adama baktı, pek çok yurttaşı gibi soğuk, kibirli ve insanlara tepeden bakan birine benziyordu. Bora hemen adamın yabancılardan hoşlanmadığı hükmüne varmış ve pek şaşırmamıştı. Tane tane ve kelimelerin üzerine basa basa, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam. "Sadece pullara bir göz atıyordum," demişti Bora.

İngilizcesi oldukça iyi sayılırdı ama ne kadar başarılı da olsa aksanından yabancı olduğu anlaşılıyordu. Adam bir iki adım daha atmıştı yanına doğru. Aslında Bora'nın dükkan sahibiyle pek ilgilendiği yoktu, cennetin tam ortasına düşmüş gibi, gözleri ışıl ışıl, huşu içinde etrafındaki kıymetli pulları incelemeye başlamıştı. O nedenle de tam o sırada kapının yeniden açılıp içeriye dev gibi iri yarı, saçları neredeyse beyaza çalacak kadar sarı birinin girmesiyle hiç ilgilenmedi. Sadece kısa bir an baktı.

Yeni gelen müşteri, bozuk bir aksanla, "Mr. Honor?" demişti.

Dükkân sahibi de, "Evet, benim," diye fısıldadı.

"Görüşmemiz lâzım."

David Honor bir süre adama soğuk gözlerle bakmıştı. Ama o sırada tüm dikkatini teşhir edilen pullara vermiş olan Bora, dükkân sahibinin tedirginliğini göremedi. Belki görse de anlamazdı zaten, David Honor genelde hislerini hiç belli etmeyen biriydi. Yalnız küçük dükkânda konuşmaları duymamak adeta olanaksızdı. Yine de tanımadığı iki yabancının her ne olursa olsun, konuşacakları konu kesinlikle Bora'yı ilgilendirmediği için kulak vermedi. Dükkâna sonradan gelen adam, "Beni Stefan Neuer gönderdi," dedi. "Sizinle konuşmamız lâzım. Ama kimsenin bizi duymayacağı bir yerde."

Konuşan adamın aksanı o kadar bozuktu ki, Bora kendisi de bir yabancı olmasına rağmen kısa bir an başını kaldırıp iri yarı adamı süzdü. Sırtı kendisine dönük olduğu için yüzünü görememişti ama aynı anda David Honor'un yüzünün birden kireç gibi bembeyaz olması dikkatini çekti. Pek meraklı biri sayılmazdı Bora, iki yabancının gizli konuşmak isteği ise onu hiç mi hiç ilgilendirmemişti.

Yalnız dükkân sahibinin hızla yanına yaklaşıp, "Affedersiniz, dükkânı kapatmak zorundayım," demesi üzerine keyfi kaçtı. Hatta itiraz etmeye

kalkıştı. Fakat David Honor o kadar kararlı ve telaşlı görünüyordu ki, sesini çıkarmadan kapıya doğru yürümek zorunda kaldı. Dükkân sahibi onu alelacele arkasından neredeyse iteleyecekken, "Öğleden sonra yeniden gelebilirsiniz, çok özür dilerim," diye fısıldamıştı.

Dışarı çıkan Bora kapının önünde içinden homurdanırken, David Honor'un içerden kapıya asılı "açık" levhasını ters çevirdiğini, plastik storu indirdiğini gördü. Bozulmuştu ama yapabileceği bir şey yoktu. Çaresiz kalarak bir süre kapının önünde dikilip ne yapacağını düşünmeye başladı. Cadde üzerinde, yanılmıyorsa iki üç pulcu dükkânı daha vardı. Onları bulmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini düşünürken birden az ilerisinde ani frenle duran özel bir araba gördü. Araba pulcu dükkânını geçtikten hemen sonra durmuştu. Önce içinden genç bir kadın fırladı.

Bora kadını görünce irkilmekten kendini alamadı. Koyu siyah saçlarından ve hafif esmere kaçan teninden olmasa bile, giyiminde kullandığı canlı renklerden kadının yabancı olduğu belli oluyordu hemen. Onun arkasından da genç ve havalı bir adam inmişti arabadan. Kadın parmağıyla pulcu dükkânını işaret ederek bir şeyler söylemişti ama Bora kullandıkları dili pek anlamadı. İspanyolca veya Portekizce olabilirdi. O iki dili birbirinden ayırt edemezdi genç mühendis, kelimelerini çok benzetirdi.

Lâkin arabadan inen çiftin hızlı ve telaşlı adımlarla dükkâna doğru koşmaları dikkatini çekmişti. Kapının üzerindeki "kapalı" levhasını gören adam kendi dilinde homurdanmaya başladı. Kadının da hemen yüzü asılmıştı. Hatta adam daha da ileri giderek kapının tokmağına asılıp açmaya çalıştı. Bora sessizce onları seyrediyordu. Ama şarklılara has mantıkla burada bir şeylerin ters gittiğini sezinler gibi olmuştu. Az evvel o iri yarı adamın dükkâna gelmesi, David isimli dükkân sahibinin hemen apar topar kendisini dışarı çıkarıp kapıyı kilitlemesi ve şimdi de bu iki yabancının ısrarla kapıyı zorlaması bir şeylerin ters gittiği düşüncesini yaratmıştı beyninde.

Bu yeni gelen çifte oldukça yakın duruyordu. Ama Bora'nın yüzüne bile bakmamışlardı. Başka şartlar altında olsa Bora da onlarla fazla ilgilenmezdi. Ama kadının aşırı güzelliği genç mühendisin dikkatini çekmişti. Uzun boyu, ince ve zarif bedeni, simsiyah saçlarıyla çok dikkat çekiciydi. Yanındaki adamı da önce kocası sandı. Konuştukları dili anlamıyordu ama ciddi bir konuyu tartıştıklarını hemen sezinledi.

Nedense dükkânın kapalı olması onları çok şaşırtmışa benziyordu. Ayrıca küstah bakışlı adam birden endişeli tavırlar sergilemeye başlamıştı.

İşte o zaman Bora, bu garip tesadüfle daha fazla ilgilenmeye başladı. Biraz daha ileriye yürüyüp onların dikkatini çekmeden bakmaya devam etti. Hiç kimse bir pulcu dükkânın kapalı olmasından bu kadar rahatsız olmazdı. Alt tarafı ya başka bir dükkânda aradıklarını bulmaya çalışırlar veya başka bir saatte tekrar uğrarlardı. Oysa ikisi de sanki paniğe kapılmış gibi heyecanlıydılar. Ses tonlarını yükseltmişler, birbirlerini itham eder gibi konuşmaya başlamışlardı.

Bora önce tipik bir karı-koca tartışması diye düşündü. Bir mücevher nedeniyle olsa anlayışla karşılardı ama pul için evli bir çiftin tartışmasına ilk defa tanık oluyorum diye gülümsedi içinden. Fakat daha sonra güzel kadının zarif parmaklarına bir göz atınca hiç yüzük olmadığını fark etti. Yoksa bu çift evli değil mi, diye düşündü.

Belki mesele onu ilgilendirmeyecek, çekip gidecekti dükkânın önünden, ama az evvel kendisinin de apar topar dükkândan çıkartılması, onlara yardım etmek, en azından öğleden sonra dükkânın açılacağını söyleyerek rahatlatmak gereğini hissettirdi. Tekrar geri dönüp yanlarına yaklaştı. İyice sokulunca erkek susmuş ve ürkek gözlerle Bora'ya bakmaya başlamıştı.

Bora gülümsedi. Düzgün İngilizcesiyle, "İngilizce konuşabilir misiniz?" diye sordu. Cevap önce genç kadından geldi. "Evet," dedi. "Bir şey mi söyleyeceksiniz?" Kadının düzgün ve akıcı İngilizcesi karşısında açıklama yaptı. "Ben de pul meraklısıyımdır ve az önce o dükkândaydım. Sahibi kapattı ve öğleden sonra açacak. Şayet öğleden sonra gelirseniz dükkânı herhalde açık bulursunuz. Ben de öyle yapacağım. "

Bora bu açıklamasının insani bir yardım olduğunu düşünüyordu. Hatta kendisine teşekkür edeceklerini düşünmüştü. Oysa her ikisi de irileşmiş gözlerle kendisine bakmaya başlamışlardı. Genç mühendis, acaba yanlış bir şey mi söyledim, diye düşündü bir an. İngilizce bilgisi söylediklerini doğru anlatmaya yeterliydi. Öyleyse niye kendisine garip garip bakıyordu bunlar? İrkilmekten kendini alamadı.

Hatta biraz sinirlenir gibi oldu. Onlara iyi niyetle yardım etmek istemişti. Oysa kadının yanındaki adam sanki Londra'nın göbeğine uzaydan bir yaratık düşmüş gibi süzüyordu kendisini.

Neden sonra adam haşin bir sesle homurdandı. Onun da İngilizcesi gayet iyiydi. "Siz İngiliz değilsiniz," dedi.

Sanki İngiliz olması şartmış gibi. Oysa King's Road Caddesi turistlerle kaynıyordu. "Evet, değilim," diye mırıldandı Bora. Hâlâ anlayışlı olmaya çalışıyordu ama tuhaf bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. Şayet

karşısındaki kadının güzelliğinden etki- lenmese belki bu açıklamayı bile yapmayacaktı zaten. İşin garibi yalnız sert bakışlı adam değil, kadın da aynı şaşkınlıkla bakıyordu kendisine.

Kadın yanına bir adım daha sokulmuş ve "Hangi millettensiniz?" diye sormuştu.

Bora bir daha gülümsedi. "Türküm. Woods firmasında staj görüyorum."

Nedense bu cevaba çiftin verdiği karşılık öyle sert olmuştu ki, mühendisin birden tepesi attı.

İkisi birden aynı anda, "Yalan söylüyorsunuz," demişlerdi.

"Yalan mı? Neden yalan söyleyeyim ki?"

Genç kadın Bora'nın gözlerinin içine baka baka, "Acaba siz İtalyan olabilir misiniz?" diye fısıldamıştı. Kadının ses tonunda, sanki boşuna saklama, biz senin İtalyan olduğunu biliyoruz der gibi bir ima vardı. Ayrıca güzel dudaklarında endişe verici bir gülümseme belirmişti. Kaşlarını çatan Bora yaptığı yardıma pişman olmuş gibi homurdandı.

"Her neyse," dedi. "Size sadece yardım etmek istemiştim. Ama sizler işi kabalığa vardıracak kadar ileri gittiniz."

Arkasını dönüp uzaklaşmak istedi. Ama aynı anda genç kadının hiç ummadığı bir şekilde koluna girdiğini gördü ve hayretle başını çevirip yüzüne baktı. "Sahiden Türk müsünüz? Oraya pul almak için mi girdiniz?"

Bora bir kere daha şaşırmıştı. Özellikle de kadının aniden koluna girmesine. Bu normal bir davranış değildi, hele soğuk ve mesafeli davranmaya alışık İngilizlerin yaşadığı ülkede. "Pulcu dükkânına başka hangi nedenle girilir?" diye homurdandı. "Bunu bilemem. Belki de dükkân sahibinden almayı umduğunuz başka bir şey olabilir." Mühendis saf saf söylendi. "Siz ne söylemeye çalışıyorsunuz? Garip tavırlarınızdan hiçbir bir şey anlamış değilim. Ama üzgünüm ki bana kaba davrandınız."

"Belki de haklısınız. İsterseniz önce tanışalım. Benim adım Carmen Silva. Yanımdaki bey de ağabeyim Raul Silva. Bizler Viktor Silva'nın çocuklarıyız. "

Garip bir takdim diye düşündü Bora. Hele son cümleye hiçbir anlam verememişti. Yoksa bu Viktor Silva tanınması gereken önemli bir kişi miydi de kendisi bilmiyordu. Silva adı hiçbir şey ifade etmemişti ona.

Yine de nezaketini bozmadan, "Memnun oldum," diye fısıldadı. "Ben de Bora Akel."

Genç kadın hâlâ gözlerinin içine bakıyordu. "Galiba beni birine benzettiniz," diye fısıldadı Bora.

"Olabilir."

"Ya siz nerelisiniz?"

"Tahmin edemediniz mi? İspanyoluz."

"Evet, tahmin etmeliydim. Her neyse, tanıştığıma memnun oldum Bayan Silva," diyen Bora yoluna devam etti. Genç kadının yanından ayrılırken kardeşine de yan gözle şöyle bir bakmıştı. Adam nedense düşman gibi bakıyordu hâlâ. Bora kalabalığın arasına karıştı ve uzaklaştı.

Genç mühendis gözden kaybolunca hâlâ pulcu dükkânının önünde kararsız bekleyen Raul homurdandı. "Bu heriften hiç hoşlanmadım. Bence yalan söyledi. O İtalyan Pazzini'nin adamıydı kesin. Tıpkı bizim gibi o da 'anlaşmanın' peşinde."

"Şayet dediğin gibiyse, iyi rol yaptı doğrusu."

"Ne demeğe çalışıyorsun Carmen?"

"Bence o gerçekten Türk'tü. Yani bu işle hiç ilgisi olmayan biri, gerçek bir turist."

"Nasıl vardın bu hükme?"

"Önsezi... Israrım karşısında şaşırdı. Hatta aptallaştı. Bu işe bulaşan biri olsa zaten bizimle ilgilenmezdi. "

Raul öfkeli bir şekilde homurdandı. "İyi de şimdi ne yapacağız? Öğleye kadar bekleyecek miyiz?"

"Daha iyi bir fikrin var mı, sevgili ağabeyciğim?"

İkisi de babalarının kendilerini bu işe bulaştırmalarından şikâyetçiydiler ama ellerinden bir şey gelmiyordu.

"Keşke babamdan şu pulcunun kaldığı evin adresini alsaydık. O mutlaka biliyordur. Telefon edelim mi?"

"Bekle, Raul," diye söylendi Carmen. "Adamcağızı telaşa vermenin anlamı yok. Hele bir öğle olsun, David Honor dükkâna gelsin, gerisini sonra düşünürüz."

"Öyleyse şu yakındaki kafelerden birine gidip oturalım," dedi Raul.

Antonio Montolivo King's Road'a geldiğinde saat on ikiye çeyrek vardı.

Taksiden tam dükkânın önünde inmişti. Sırtında polo yaka bir tişört, kanvas pantolon, ayaklarında da tenis pabuçları vardı. Sırtına askılı bir çanta geçirmişti. Kont Pazzini'nin Como gölü kenarındaki malikânesine geldiği günkü kadar şık görünmüyordu ama bu haliyle bile pek çok genç kız ve kadının yüreğini hoplatacak kadar yakışıklıydı.

Dükkânın kapısı üzerindeki "kapalı" levhasını görmesine rağmen aldırmayıp eli cam kapının antika kulpuna gitti ve kavrayıp aşağı çekti.

Kapı açılmadı tabii, içerden kilitliydi. Antonio afallamıştı. Bu hiç hesapta olmayan bir durumdu. Birkaç saniye durup düşündü. Böyle bir şey için Kont Pazzini'yi arayacak değildi herhalde. Hemen yanındaki dükkândan içeri daldı ve orada çalışanlardan birine dükkânın ne zamandan beri kapalı olduğunu sordu. Soruya muhatap olan İngiliz komşu, son derece ilgisiz bir edayla hiçbir fikrinin olmadığını söyledi. Tekrar dışarıya çıkan Antonio, David Honor'un küçük dükkânı önünde beklemeye başladı.

Bu arada King's Road üzerindeki kafelerden birine oturup dükkânı uzaktan izleyen İspanyol kardeşlerden Carmen ağabeyine fısıldadı.

"Bak bu gelen senin sözünü ettiğin İtalyan olabilir, işte..."

"Nasıl tahmin ettin?"

"Burada okurken bir-iki İtalyan oğlanla flört etmiştim de ondan. Onları iyi tanırım." Raul kardeşine dik dik baktı ama sesini çıkarmadı.

Chelsea aslında fazla büyük bir yer değildi ama Bora bir yabancı olduğu için bazen saptığı sokakları karıştırarak epey dolaşmak zorunda kaldı. Sonunda bayağı yorgun düşmüş ve biraz da susamıştı. Kısıtlı parasına kıyıp bir bira içmeye karar verdi ve ilk bulduğu pub'lardan birine daldı. Sırtında taşıdığı çantayı çıkarıp birasını yudumlamaya başladı. Kolundaki saat bir buçuğu gösteriyordu.

Buraya kadar gelmişken o pulcu dükkânına tekrar dönmek istedi. Alkolle başı hoş olmadığından bira hafif bir gevşeme yaratmıştı. Hatta utanmasa pub'ta biraz şekerleme yapacaktı. Nihayet sıcak Haziran güneşine çıktığında saat iki olmuştu.

Oakley Street'i aşarak King's Road Caddesine saptı. Daha uzaktan ufak dükkânın kapalı olduğunu gördü. İçinden anlaşılan' bu dükkân bugün açılmayacak diye, homurdandı. Dükkâna giren o iri yapılı, saçları beyaza yakın adamı anımsadı. Ne uzun konuşmaydı bu, saat on buçuktan beri dükkân açılmamıştı bir daha. Oysa sahibi öğleden sonra gelmesini söylemişti. Daha fazla beklemeyi gözü kesmedi, belki de adam bugün dükkânı hiç açmayacaktı. Oysa müşterileri hiç eksik olmuyordu. Dikkat edince bu defa kapının önünde bekleyen başka bir çift gördü. Sarışın bir kadınla bir adam hemen vitrinin önünde duruyordu. Hafifçe gülümsedi, daha çok beklersiniz diye geçirdi içinden. O sabahtan beri bekliyordu. Tabii, Bora kapı önünde gördüğü iki kişinin Rusya'dan gelen İgor'la Olga olduğunu bilmiyordu o an. İzin günü berbat olmuştu. Pul sevdası uğruna bütün gününü boşa harcamıştı. Ama bir şey dikkatini çekti yine. Nedense adamın müşterileri hep sinirli oluyorlardı. Bunlar da sabah karşılaştığı o

İspanyollar gibi neredeyse kapıyı zorla açmaya kalkışıyorlardı. Cüsseli adam tokmağı kavramış itip duruyordu. Kafaları mı çalışmıyordu ne... Camın üzerinde kocaman bir "kapalı" tabelası asılıydı. Hâlâ kapıyı zorlamanın ne anlamı vardı?

Sonra saatine bir daha göz attı. İkiyi yirmi geçiyordu. Pansiyona dönmek için çok erkendi, bir bakıma Chelsea'de görülecek çok yer vardı, en iyisi buraya gelmişken akşama kadar oyalanayım diye düşündü. Tam o sırada dükkânın önündeki kızgın müşterilerin de uzaklaştığını gördü. Ama keskin gözleri kapının önündekiler gidince, camın ardındaki tülün hafifçe açılıp kapandığını fark etti. Yanılmış mıydı acaba?

Bora'nın gözleri çok keskindi, yanılmış olamazdı. Tülde bir kıpırdama olduğuna yemin edebilirdi. Sonra aklına garip bir düşünce saplandı. Yoksa o dükkânda anlamadığı bir şeyler mi dönüyordu? Neden o sarı saçlı adam gelince, sahibi dükkânını hemen kapatmıştı? Sonra geldiklerine şahit olduğu müşteriler, kapının kilitli olmasına neden bu kadar tepki gösteriyorlardı? Kendi kendine gülümsedi.

Hayal gücüm fazla çalışıyor galiba diye fısıldadı içinden.

Ama aynı anda kapının açıldığını ve beyaza yakın sarı saçlı adamın dışarı çıktığını gördü. O dükkânda gördüğü pullar bu denli ilgisini çekmese, mümkün değil, bu kadar beklemezdi. Her insanın bir hobisi vardı, Bora da pullara düşkündü işte.

Hızla ufak pul dükkânına doğru yürüdü yeniden. Kapıdaki "kapalı" levhası hâlâ yerinde duruyordu. Belki yaşlı adam müşterisi gittikten sonra içerde biraz temizlik yapıyordur diye düşündü önce. Zira hatırladığı kadarıyla dükkân sahibi yalnız çalışıyordu, yanında bir yardımcısı yoktu. Bora bu sefer kararlıydı, müşterinin, yahut tanıdığının, ya da her kim ise bunca zamandır orada olan kişinin gittiğini görmüştü, artık kapının açılmaması için sebep kalmamıştı.

Kapıya el attı, hâlâ kilitliydi.

Bu kez sinirlenerek cama vurmaya başladı. Hiçbir pul almayacak olsa bile adamın kapıyı açması gerekirdi, çünkü öğleden sonra gelmesini söyleyen oydu. Fakat bu defa önce tül aralandı ve arkasından sahibinin gülmeyen yüzü göründü. Bora'yı hatırlamış gibi bakıp gülümsedi ve parmağıyla beklemesini işaret etti.

İçinden, "of be!" demişti mühendis. Nihayet açılıyordu kapı. Bu kadar saat bekledikten sonra bir iki dakika daha bekleyebilirdi. Adam herhalde arka odadan anahtar getirmeye gitmişti. Dönmesini beklerken başını çevirip

etrafa bakındı. Ne İspanyollar ne de az evvel gördüğü sarı saçlı kadınla yanındaki adam vardı çevrede. Bu defa yalnızdı.

Kapının kilidi açıldı ve dükkân sahibi soğuk bir edayla girebileceğini söyledi. Bora da aynı soğuk edayla gülümsemişti. David Honor bu defa sinirli bir sesle, "Sizi beklettim, kusura bakmayın," diye mırıldanmıştı. Bora, önemli değil diye cevap verecekken adamın kendisine ne kadar kuşkuyla baktığını hissetti. Ne cins bir adam bu, diye geçirdi içinden. Hatta bu kadar saat burada beklediğine de pişman olmuştu çoktan. Nasıl olsa o beğendiği seriyi alması imkânsızdı. Bunca saatini bu acayip davranışlı adamın dükkânını açmasını beklemekle boşuna harcamıştı. David Honor sordu.

"Özellikle ilgilendiğiniz bir parça var mı? Size yardımcı olayım."

"Hayır, yok. Sadece bakacaktım. "

"Emin misiniz? Onun için mi bu kadar saat beklediniz?"

Bora içinden yine söylendi. Ne biçim satıcıydı bu? Bir müşteriye böyle soru sorulur muydu?

Sırf karşılık vermek için söylendi. "Pullara çok meraklıyımdır ama Londra'ya staj için geldim, ne yazık ki kısıtlı param var. Beğendiğim serileri almam imkânsız. Ama onları yakından incelemek bile değer doğrusu."

"Demek yabancısınız," diye mırıldandı David.

"Evet, öyleyim."

"O zaman iddiaya varım, İtalyansınız."

Allah, Allah diye düşündü. Bugün herkes kendisini İtalyana benzetiyordu. Bora adama bakmadan söylendi. "Hayır, ben Türküm."

"Bence siz Pazzini ailesinden olmalısınız. Belki de onun oğlusunuz."

Hiç böyle garip bir iddia duymamıştı. Hayretle bakışlarını sergilenen pullardan alarak yaşlı adama çevirdi ve birden dona kaldı. Adamın elinde bir Smith&Wesson vardı ve namlusu ona dönüktü. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Bön bön pulcuya baktı.

Ömründe ilk defa silahlı biri tarafından tehdit ediliyordu. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

Korkudan ziyade, şaşkınlıktandı.

Neler olduğuna hiçbir anlam veremiyordu.

Nihayet, "Deli misiniz siz.?" diye fısıldadı. "Dükkânınıza gelen bir müşteriye niye silah çekiyorsunuz?"

David Honor zoraki gülümsedi. "Müşteri mi? Bunu yutacağımı mı sandın? Bak seni uyarıyorum, kuşkulu gördüğüm ilk hareketinde kurşunu

kalbine yersin."

Acaba doğru mu söylüyor diye yaşlı adamın gözlerinin içine baktı Bora. Sonra hiç kuşkusu kalmadı; David'in feri kaçmış gözlerinde güçlü bir kararlılığın ve korkunun izleri vardı. Adam silahın namlusunu üzerinden ayırmadan kapıya yaklaştı ve yeniden kilitledi.

Olanlardan hâlâ bir şey anlamış değildi genç mühendis. Şaşkın şaşkın adama bakmaya devam ediyordu hiç kımıldamadan. Serseri bir kurşuna kurban gitmek istemediği açıktı. David yeniden yaklaştı ve öbür eliyle arka taraftaki küçücük odayı işaret etti.

"Geç oraya," dedi.

Yapacağı bir şey yoktu. Ağır adımlarla gösterilen odaya yürüdü. David artan bir hiddetle homurdanmıştı. "Söyle bakalım şimdi, seni hangisi yolladı? Pazzini mi, Silva mı?"

Silva adını duymak dikkatini çekmişti tabii. O zaman bu pulcu dükkânında birtakım dolapların döndüğünden emin oldu. Öğleye doğru Silva'ları görmüştü, belki de az önce kapıda gördüğü sarışın kadınla yanındaki adam da Pazzini'yi temsil ediyorlardı.

"Bir yanlışlık yapıyorsunuz," diye mırıldandı yeniden. "Benim o söylediğiniz ailelerle bir ilişkim yok. Ben burada staj yapan bir Türk mühendisim."

Yüzündeki nefret gittikçe yoğunlaşıyordu David'in.

"Hangi milletten olduğun beni hiç ilgilendirmez. Önemli olan kimi temsil ettiğindir." Bora da yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı.

"Yeter artık," diye bağırdı. "Kaç defa söyleyeceğim, ben buradan geçen sıradan bir turistim."

"Yalan söylüyorsun. Beni yaşlı diye bunak mı sandın? Sen geçen haftada bu dükkâna geldin. Yanında bir yabancı daha vardı. Seni hatırlıyorum. "

"Bravo!" diye sesini yükseltti Bora. "Doğru. Yanımdaki benimle aynı yerde staj yapan bir Yunanlı arkadaştı."

Adamın hafızasını takdir etmekten de kendini alamamıştı. Bu arada yüzüne dikkatlice bakınca sağ yanağında yavaş yavaş büyüyen morluğu fark etti. Boynu da kızarmıştı. Neden sonra uyanarak, girdikleri küçük odaya bir göz attı. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Kâğıtlar ve zarflar her yere dağılmıştı. Yüzlerce pul etrafa saçılmıştı. Sanki biri her tarafı alt üst etmişti.

Biraz düşününce mesele beyninde çözülür gibi oldu.

"Burayı bu hale o çam yarması sarı saçlı adam mı soktu?" diye sordu.

"Evet, o soktu."

"Sanırım seni de biraz hırpalamış."

"Doğru... İmkânı olsa rahatlıkla öldürürdü de. Ama istediğini ona vermedim. Sana da vermeyeceğim kuşkusuz. Hem bu defa güç benden yana. Dilersem seni hemen öldürürüm. Şimdi konuş bakalım, seni kim gönderdi?"

Gözü dönmüş yaşlı pulcuyu sadece bir pul meraklısı olduğuna inandıramayacağına aklı kesmişti. Aslında askerliğini komando okulunda yaptığı için yaşlı adamın tehdidinden kurtulması onun için çok kolaydı ve bunu uygulamaya karar verdi. Bu arada izin gününde buraya geldiği için lanetler okuyordu içinden ama olan olmuştu artık. Yüzüne çaresiz kalmış bir ifade vermeye çalışarak, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Madem ısrar ediyorsun söyleyeyim."

David Honor dikkat kesilmişti.

Hafif yan dönen Bora inanılmaz bir atiklikle adamın bileğini kavrayıp hızla büktü. Bu hamleyi komando okulunda yüzlerce kere uygulamıştı. Direnirse kolunun kırılacağı kesindi. Tam da düşündüğü gibi oldu, yaşlı adam bir çığlık attı ve Smith&Wesson'u elinden yere düşürdü. Bora onu bırakıp hafifçe iterken ayağıyla da silahı uzaklaştırdı. Bu defa korkudan gözleri irileşen David olmuştu.

"Bak dostum," diye hırladı Bora. "Ben senin o sandığın adamlardan biri değilim. Türk ve pul meraklısı biri olduğuma da inan. Ayrıca senden hiçbir talebim de yok. Tek istediğim şu içerdeki dolapta duran 1921 tarihli Danimarka pulunu yakından incelemekti. İnandıysan, şimdi gidip bakayım ve bir daha da bu dükkâna uğramamaya söz vereyim. Tamam mı?"

Hâlâ kolunu ovuşturan David büyük bir şaşkınlıkla karşısındaki yabancıyı süzüyordu.

"Sen gerçekten onlardan biri değil misin?" dedi.

"Hiç laf anlamıyorsun ki, kaç kere söyleyeyim. "

David şaşkın bir şekilde, "Affedersiniz," diye mırıldanabildi.

"Size kaba davrandığım için ben de üzgünüm, ama başka çarem kalmamıştı."

"Yok, yok. Asıl hatalı olan benim. Yanılmışım."

"Ha, bu arada bir şey söylemek isterim."

David merakla genç mühendisi süzdü.

"Şu bahsettiğiniz Silva ailesinden iki kişi on bir sularında dükkâna geldi." Yaşlı adamın yine kaşları çatılmıştı. "Onları tanıyor musunuz?" diye kekeledi. Bora omuz silkti. "Hayır, tanımıyordum. Ama tanıştık."

"Ne zaman?"

"Ne zaman olacak, bu sabah tabii. Yani beni dükkândan çıkarıp arkamdan kapıyı kilitledikten sonra. Kapının az ilerisinde ne yapacağımı düşünüyordum ki aceleyle onlar geldi. Bir arabadan inip kapıyı çaldılar. Kilitli bulunca da söylenmeye başladılar. Telaşlıydılar. Onlara yardım etmek istedim, dükkânın öğleden sonra açılacağını söyledim. Bu arada da tanıştık."

"Tanıştınız mı?"

"Evet öyle."

"Yani size biz Silva ailesindeniz mi dediler.?"

Bu defa Bora hayretle David'e baktı. "Yoksa değiller miydi?"

Yaşlı adamın yüzü asılmıştı. "Bilmiyorum. Belli ki kokuyu almışlar. Az sonra hepsi başımda biteceklerdir. Gördüğünüz kişileri bana tarif edebilir misiniz?"

"Genç bir adamla, güzel bir genç hanımdı."

"Kadının adını hatırlıyor musunuz?"

"Tabii. Kendini bana Carmen Silva diye tanıştı,"

"Lanet olsun. Viktor göndermiş olmalı."

"Gariptir ama o güzel kadının yanındaki adam da benim Türk olduğuma inanmadı."

"Buna hiç şaşmam."

Bora bir süre acır gibi yaşlı pulcuya baktı. Sonra tane tane konuştu. "Bakın bayım, bu olaylar beni hiç ilgilendirmiyor ama bu dükkâna gelen insanların galiba sizinle bir zoru var. Öğrenmeye kesinlikle meraklı değilim. Ama tehlikede olduğunuz meydanda. Bence polisi arasanız iyi olur. "

David'in yüzü buruştu. "Polisi mi? Bu ancak başvurabileceğim son çare olabilir. Unutun gitsin."

"Siz bilirsiniz. Ben sadece uyarmak istemiştim."

David Honor tereddütler içinde kıvranıyordu. Bora sordu. "Şimdi şu istediğim pula yakından bakabilir miyim?"

David onu duymamış gibiydi. Neden sonra silkinerek mırıldandı.

"Tabii, tabii. Dışarıdaki masanın üzerinde çeşitli pertavsızlar bulacaksınız. Dilerseniz kullanabilirsiniz." Yaşlı adam sanki başka bir dünyadan sesleniyormuş gibi kendinden geçmiş haldeydi.

Bora daha rahat hareket etmek için sırtındaki spor çantayı çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve heyecanla dükkânın ana bölümüne geçti. Nihayet hayal ettiği an gelmişti. Amatör sayılacak bir koleksiyoncu için son derece heyecan verici bir andı bu. Adamın söylediği yerden pertavsızı aldı ve cam vitrindeki Danimarka pulunu incelemeye başladı. Pulun bedeli onun için bir servet sayılırdı. Kendinden geçmiş gibi pula bakıyordu ki, birden yaşlı adamın omzuna dokunmasıyla geri döndü.

David Honor'un yüzünde o ana kadar hiç görmediği tatlı bir tebessüm vardı. "Delikanlı, senden özür dilemek istiyorum," dedi. "Boş verin zaten dilediniz ya. Önemli değil. "

"Benim için önemli. Az evvel paniğe kapılıp seni vurabilirdim. Şimdi gitmeni istiyorum artık. Ben de çıkacağım. Dükkâna her an kötülük yapmak isteyen birileri gelebilir. Bana büyük yardımının dokunduğunu söylemek isterim."

"Boş verin, dedim ya..."

"O pulu sana hediye edeceğim."

Bora aptal aptal David'e baktı. "Bunu mu?" diye kekeledi. "Evet, onu. Yanlış anlamadın."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Onun değeri bir servet. Öyle bir pul tanımadığınız bir yabancıya hediye edilir mi hiç?"

David gülümsedi. "Çok pahalı olduğunu biliyorum. Ama sen hayatımı kurtardın sayılır. Hiç insan hayatının yanında bir pul parçasının değeri mi olur?"

"Hayır, bunu kabul edemem," diye itiraza kalkıştı Bora. "Sinirlisiniz ve makul düşünemiyorsunuz şu anda. Olmaz."

"Bana kaldığın yerin adresini ver, pulu posta ile göndereceğim."

Bora bir süre daha direndi fakat David şiddetle ısrar ediyordu. Sonunda kaldığı pansiyonun adresini bir kâğıda yazıp adama uzatmak zorunda kaldı. Dükkândan çıktığında bugün başına gelenlere hâlâ inanamıyordu.

Antonio Montolivo, Kont Fabio Pazzini'nin özel uçağının Luton Havaalanı'na inmesini istedi. Burası hem şehir içi ulaşımı için elverişli hem de Heatrow ya da Gatvvick gibi kalabalık olmayan iniş alanıydı. Gerçi içinde bulundukları mevsim nedeniyle tatilcilerin paket uçuş trafiğinin bir bölümü de buradan geçiyordu. Yine de büyük hava alanlarına kıyasla daha tenha olurdu. Nitekim gümrükte hiç oyalanmadı. Özel uçağın pilotuna da yarın sabah tekrar İtalya'ya döneceklerini söyledi.

Antonio, Londra'yı çok iyi bilirdi; uluslararası profesyonel bir katil oluncaya kadar mesleğinin temel eğitimini burada almıştı, İngiltere'yi adeta ikinci vatanı gibi görürdü. Kont Pazzinı'nin teklifi onun için çok sıradan bir işti, hatta bazı aksiliklerin doğabileceğini hatırlatmasına rağmen. Aslında pulcunun sakladığı emaneti almak yarım saatlik meseleydi, ama buraya gelmişken sevdiği şehirde hiç olmazsa bir gece geçirmeyi uygun bulmuştu. Antonio gerçek bir profesyoneldi; bir işi yüklendiği zaman önce detaylı bir plan yapar, her olasılığı düşünmeye çalışırdı. Yabancı bir ülkeye asla üzerinde silahla girmeye kalkışmazdı. Buna karşın çevresi çok geniş sayılırdı, hemen hemen iş yaptığı bütün büyük şehirlerde ona lojistik sağlayacak adamları vardı. Daha İtalya'dayken Londra'ya telefon etmiş ve oradaki bazı dostlarıyla temas kurmuştu. Rezervasyonunu yaptırdığı otele iner inmez kıyafetini değiştirmiş, duşunu alıp dışarı çıkmıştı. Daha sonra Londra'daki adamıyla sokakta buluşup gerekli gördüğü donanımını sağlamıştı. Ama hesaba katmadığı husus dükkânın kapalı oluşuydu.

Bir süre dükkânı uzaktan gözetledi.

Sonra gerçeği kavrar gibi oldu; galiba geç kalmıştı. Kont Pazzini'nin sözünü ettiği diğer avcılar buraya ondan evvel varmış olabilirlerdi. Bu durum hiç hoşuna gitmedi. Gerçi Kont da kendisini suçlayamazdı zira onun programını aynen uygulamıştı.

Antonio dükkânın hiç açılmayacağını düşündü. Belki de pulcu artık yaşamıyordu. Bundan emin olmak için hâlâ bir şansı vardı. Adamın yaşadığı evin adresi de verilmişti kendisine. Pulcunun evi şehrin banliyösündeydi ve şehir merkezine biraz uzaktı ama Antonio gibi buraları gayet iyi bilen biri için hiç dert değildi. Kuşkusuz dükkânın kapalı oluşu David Honor'un öldüğüne delalet etmezdi ama peşine takılacak kişiler de kendisi gibi aynı amaçla hareket ediyorlarsa, öldürülmüş olması fazla uzak bir ihtimal sayılmazdı. Antonio önce bir araba kiraladı. Gideceği yerin şehrin merkezine yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğunu biliyordu. Hiç telaş etmedi, kesin neticeyi alıncaya kadar kılı kıpırdamazdı. Pazzini'nin kendisine verdiği talimat mektubu, bilgiler ve isteklerle doluydu ama yaşlı kurt işin asıl özüne dair en ufak bir ipucu vermemişti. Bir anlamda Antonio da gerçek bir profesyoneldi, ihtiyar adamın sorunu onu ilgilendirmiyordu. Kendisinden istenen şey oldukça açıktı. Önce David Honor'dan yıllardır sakladığı şeyi isteyecekti; şu veya bu nedenle adam vermekten kaçınırsa onu konuşturacak, zorla da olsa emaneti alacak, en kötü ihtimalle de

pulcuyu öldürecekti. Meselenin buraya kadar olan kısmı kolaydı ama başka ziyaretçiler istenilen şeyi ele geçirmişlerse iş o zaman .çatallaşacaktı.

Green Ground adı gibi yeşillikler içinde ufak bir köydü. Antonio burayı hatırladı; Londra'da çalıştığı yıllarda birkaç defa gelmişti. Genellikle köy sakinlerinin devam ettiği ufak bir de pub'ı vardı. Hava henüz kararmamıştı. Önce David'in evini buldu. Yöreye has, bahçe içinde tek katlı bir binaydı.

Hiç acele etmedi. Kiraladığı arabayı evin yakınında bir yere çekip beklemeye başladı. Pulcunun henüz eve dönmemiş olması mümkündü. Sabır, soğukkanlılık ve metanet insanoğlunun meziyetiydi ve onun işinde vazgeçilmez, mutlaka sahip olunması gereken niteliklerdi.

Gerekeceğini hiç sanmıyordu ama montunun cebinde duran Sig Saurer'i çıkarıp pantolonunun kemerine sıkıştırdı. Hafif hafif ıslık çalmaya başladı arabanın içinde. Hava yavaş yavaş kararıyordu.

Birden tek katlı evin yan tarafında bir ışık yandığını gördü. Yaklaşık on dakikadan beri evin girişini kontrol ediyordu. Gelen giden olmamıştı, içeride yanan ışık ise David'in evde olduğunun işaretiydi. Belki bugün yaşlı adam dükkânına hiç gitmemişti. Saklanıyor muydu acaba?

Tehlike kokusu sezinlemiş olabilirdi. David arabadan indi. Ama aracın kapısını kilitlemedi. Daima tedbirli olmaya alışmıştı. Evde neyle karşılaşacağını bilemezdi. Arabasına aniden dönmek zorunda kalırsa kilitle uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Ayrıca bu sakin sayfiye köyünde kiralık arabanın çalınma gibi bir sorunu olamazdı. Ağır ağır eve doğru yürüdü.

İgor Homolko taksiden Green Ground'un hemen girişinde indi. Yol boyunca da Olga ile tek kelime konuşmamışlardı. Taksi uzaklaşınca Olga sordu nihayet. "Evi biliyor musun?"

"Boris Shebalin tarif etti. Rahat bulacağıma eminim."

Konu hakkında çok az şey bilen sarışın kadın dudak büktü. "Yani Shebalin buraya daha önce gelmiş mi?"

"Söylediğine bakılırsa otuz sene önce gelmiş."

"Otuz sene önce, ha? Yani Sovyetler Birliği çöküş için dalgalanmaya başladığı sırada, öyle mi?"

İgor omuz silkti. "Hesaba göre öyle."

"Sen de buna inandın mı?"

"İnanmamam için sebep var mı?"

"Hem de tonla... O sırada ben ufacık bir çocuktum. Ama benim ailemde de üst düzey sayılacak yöneticiler vardı ve onların bir kısmının ağzından,

çektikleri korkuları daha ileri yıllarda dinlemiştim. Hepsi hayatlarından endişeye düşmüşler, o birkaç yılı korku içinde geçirmişler."

Yürümeye devam ederlerken İgor sırıttı.

"Sanırım mesele de bu zaten. Burada Baba Shebalin'in hayatının gizli bir bölümü yatıyor, öyle olmalı. Geçmişinde sakladığı bir sır, belki hayatının bir garantisi. "

Olga yorum yapmadı.

Zayıf bir ihtimal de olsa İgor haklı olabilirdi. Ayrıca alacakları bir milyon dolar onun için çok büyük bir meblağ idi. Baba Shebalin'in sırrı hiç umurunda değildi.

"İşte," dedi İgor birden. "Ev şu bahçe içindeki bina olmalı. Adres tutuyor."

Tek katlı eve hızlı bir göz atan Olga, "Evde ışık var," diye fısıldadı.

İgor gülümsedi. "Keşke şehirde bu kadar oyalanmasaydık. Boşuna vakit kaybetmişiz."

Olga bir daha sordu. "Ne yapacağız? Pulcuyu vuracak mıyız?"

"Henüz bilmiyorum, şartlara bağlı. Direnirse aldığım emir öyle. Beynine bir kurşun sıkarız." Olga sesini çıkarmadı.

Antonio Montolivo önce kapının zilini çalmıştı. Açılması için bir süre bekledi. İçerde ışık yandığına göre David evdeydi. Ama kapının açılmadığını görünce bu kez ısrarla zile bastı. Yankılanan zilin sesi dışarıdan bile duyabiliyordu.

İçerde hiç hareket yoktu. Sağır değilse pulcunun zil sesini duyması gerekirdi. Yakışıklı İtalyan huylandı. Yoksa dükkânı gibi evinin kapısını da mı açmayacaktı David? Ama onunla mutlaka konuşması lâzımdı. Usul adımlarla bahçeye, elektrik ışınının yansıdığı tarafa doğru yürüdü. Belindeki Sig Saurer'i eline almıştı şimdi. Bütün bahçe çimle kaplı olduğu için sessizce yaklaştı ve ışığın aksettiği pencereden içeriye bir göz attı. Odada kimse yoktu.

Fakat David Honor ışığı yanık bırakmıştı. Belki evin başka bir bölümüne geçmişti pulcu. Hiç oyalanmadı Antonio ve hızla arka tarafa yürüdü. Başka hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Bu durum hoşuna gitmedi genç İtalyan'ın. Durumda bir gariplik sezinlemeye başlamıştı. Evin bahçeye açılan arka bölümünde geniş kanatlı bir kapı vardı. Kapının yanına varınca hafif aralık durduğunu gördü.Sinirleri bir anda gerilmişti.

Yoksa bu içeriye bir davet miydi? David Honor bir ziyaretçisi olduğunu sezinlemiş miydi acaba? Belki de o da, daha ışıkları yakmadan evine

yaklaşan arabasını görmüş ve tehlikeyi hissederek aralık kapıdan içeriye girmesi için zemin hazırlamıştı. Muhtemelen kapının arkasında bir yerde elinde silahı, pusuya yatmış ve ateş etmek için bekliyordu. Ne var ki bilmediği, ziyaretçisinin böyle tuzaklara düşmeyecek kadar profesyonel olduğuydu. Tabii o kapıyı itip içeri girmedi. Geldiği yönde geri dönerek hızla bu defa evin öteki yanına yöneldi. Bu eve girmek için her türlü ortam müsaitti. Nitekim diğer cephedeki pencerelerden birini kaldırmaya çalıştı. Ev zaten eskiydi ve pencereler de içerden menteşeli türdendi; kilitli olmadığı için hemen açılmıştı. Durup bekledi Antonio. içerden hiçbir ses gelmemişti kulağına. Sadece derin bir sessizlik vardı. Hava artık kararmıştı ama yine de odadaki eşyaları hafif alacakaranlıkta rahatlıkla seçebiliyordu. Atletik yapılı İtalyan çevik bir hareketle pencereden içeriye süzüldü.

Tabancasının namlusunu ileriye doğru tutuyordu.

Mesleki deneyimiyle tuzak kokusunu çoktan almıştı. Tehlikeyi sezinliyordu. Az sonra bu köy evinde silahlar patlayabilirdi. Lâkin bu, Antonio'nun pek işine gelmiyordu. David'i canlı yakalamak ve Kont Pazzini'nin istediğini ele geçirmek ilk önceliğiydi.

Camın önünden çekildi ve birkaç saniye bekledi yeniden. Evin planını aklından geçirdi. Tuzağın kurulduğu yer, arka bahçeye açılan ve açık bırakılan kapının olduğu bölme\ şimdi bulunduğu odanın solunda kalıyordu. Birkaç adım attı. Ayağında tenis pabuçları olduğu için hiç ses çıkmıyordu. Kulakları dikilmiş, sessizliği bozacak en ufak bir gürültüye hazır hale gelmişti. Odadan geniş bir antreye çıkılıyordu. Köy evi belki yüz senelikti ama yöreye özgü biçimde büyük yapılmıştı. Başını antreye doğru uzatıp baktı.

Tehlikenin odaklandığı yere yakın olmalıydı. Ama şimdi avantajlıydı artık. İhtiyar pulcu aklınca onun aralık duran bahçe kapısından gireceğini düşünmüş olmalıydı. Sersem bunak diye geçirdi içinden, karşısında tam bir profesyonelin olduğunu anlamamış olmalıydı. O yöne doğru birkaç adım daha attı. Asıl gerçeği de o zaman anladı.

Ayağı yerde yatan bir cisme takılmıştı. İrkildi hemen. Ama tecrübesi yerdeki cismin bir insan bedeni olduğunu anlamaya yeterliydi, içinden bir küfür savurdu. Yerde yatan adam mutlaka David Honor olmalıydı. Öldürülmüştü. Hem de çok kısa bir zaman önce. Zira ölü bir adam kalkıp odanın ışığını yakamazdı. Bu bir tuzak değildi, arka bahçe kapısının aralık durması içeriye kendisini davet için bırakılmamış, katil sadece kapıyı kapatmak gereğini duymamış olmalıydı. Hızla koridorun elektrik düğmesini

el yordamıyla aradı ve bulunca da açtı. Yerde yatan adamı tanımak hiç de zor olmamıştı.

David Honor boğazı boydan boya kesilerek öldürülmüştü. Taze yaradan hâlâ kan akıyordu. Antonio bir küfür daha savurdu. İşi artık iyice zorlaşmıştı..

İgor kendinden emin tavırlarla dış kapıya doğru yöneldi. Kendisi Rus mafyasının eylem adamıydı, son derece yürekli ve korkusuzdu. Ama Olga bu tür işlerin Rus Gizli Teşkilatında eğitimini almış, daha tedbirli ve teknik biriydi. Adamı kolundan tuttu, olumsuzca başını salladı.

"Oradan olmaz," dedi.

İgor şaşırmış gibi, "Neden?" diye mırıldandı.

"İçerde kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Aptallık etme, tedbirli davranmalıyız."

İgor elindeki Makarov'u işaret ederek "Bunu görmüyor musun?" diye söylendi. "Kaç kişi olurlarsa olsunlar, benim için fark etmez."

Olga, "Sen adaleleri çok gelişmiş ama beyni çalışmayan bir aptalsın İgor," diye fısıldadı. "İşi gürültüsüz patırtısız halletmek zorundayız. Bu eve sessizce girmek çok kolay. Sen işi bana bırak. "

İri yarı Rus, sevgilisine her zaman güvenirdi. O tedbirin ve zekânın temsilcisiydi. "Nasıl istersen," dedi. Antonio geç kaldığını anlamıştı.

Katil oldukça başarılı bir hamle ile pulcunun işini bitirmişti. Profesyonelce işlenmiş bir cinayetti bu. Bundan hiç kuşku duymadı genç İtalyan. Geç kaldığını anlamıştı artık; Pazzini'nin beklediği emanetin de çalındığına adı gibi emindi. Yaşlı Kont onu uyarmıştı ama bu uyarı yeterli değildi, rakipleri hakkında hiç bilgisi yoktu. Hemen basit bir muhakeme yürüttü oracıkta. Anladığı kadarıyla David Honor katiline söz konusu anlaşmayı vermek istememişti, aksi halde köy evine kendisinden önce ulaşan adamın onu öldürmesi için bir sebep yoktu. Tabii bu da bir tahminden ibaretti, katil işini bitirdikten sonra pulcuyu olanlar hakkında konuşmaması için susturmuş olabilirdi. Sonra aklına başka bir düşünce saplandı; acaba katil aradığını bulmuşmuydu? Cinayeti işleyen adamın niteliği ve becerisi hakkında bir fikri yoktu. Tartışma sırasında katil paniğe kapılmış ve istediğini alamadan adamı öldürmek zorunda kalmış da olabilirdi.

Yine de evi bir gözden geçirmenin yararı olabilirdi. Silahını elden bırakmadan cesedin başından kalktı. Köy evinin odalarını aramaya başladı. Taş bina umduğundan daha büyüktü. Koridorun sol tarafındaki bir odaya

gitti, ışığı yaktı. Oda aydınlanınca biraz şaşırdı. Burası oldukça büyük bir çalışma odasıydı. Duvarlar silme kitaplarla doluydu. Anlaşılan pulcu okumaya fazla meraklı bir kişiydi. Ticaretle meşgul, sıradan biri bu kadar kitap dolu bir kütüphaneye sahip olamazdı. Girişin tam karşısında İngiliz tuğlasından yapılmış kocaman bir şömine ve önünde iki büyük deri berjer yer alıyordu. Antonio'nun gözleri yere takıldı.

Her taraf dosyalar, kâğıtlarla doluydu. Zemin çöplük gibiydi. Belli ki David istenileni vermemiş ve katil aradığını her yanı kurcalayarak bulmaya çalışmıştı. Gözleri zeminde dolaşırken şöminenin önünde bir Smith&Wesson gördü. Acaba kimin silahıydı? Katilin mi yoksa pulcunun mu?

Antonio silahın pulcuya ait olduğunu düşündü, ama anlaşılan onu kullanmaya pek vakti olmamıştı. Ayrıca katil ateşli silah yerine kesici ve delici bir silah kullanmayı tercih ediyordu. Tam silaha doğru ilerlerken birden arkasından yükselen sert bir erkek sesi kanını dondurdu İtalyan'ın.

"At elindeki silahı yere!"

Antonio bir an hiç kımıldamadan öylece durdu. Tehlikeyi anlamadan korkuya kapılmayacak şekilde eğitilmişti genç İtalyan. Başını çevirip arkasına baktı. Salonun kapısında iki kişi duruyordu.

İri yarı bir adam ve sarışın bir kadın... Kaba saba görünümlü adam bu işlere uygun bir tipti ama sarışın kadın güzelliğiyle moda dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu; tabii elinde Rus yapımı otomatik Makarov olmasaydı.

Antonio çok iyi bir nişancı ve hızlı silah kullanan biriydi ama kendisine yöneltilmiş iki namlu karşısında yapacağı hiçbir şey yoktu. O inanılmaz düellolar ancak Amerikan filmlerinde olurdu. Gerçek hayattaki vuruşmalar asla filmlerdeki gibi değildi. Birini haklasa bile diğeri vücudunu kurşunlarla doldururdu.

Bu gelenler ellerindeki silahlara bakılırsa Rus olmalıydılar. İri yarı adam sırıtıyordu ama dudaklarındaki gülücük sıradan bir insanın kanını donduracak kadar soğuktu. "Sana silahını at dedim. Bir daha tekrarlamam."

Adamın İngilizcesi çok kötüydü ve yabancı olduğu gün gibi aşikârdı. "Tamam. Silahımı bırakıyorum, ateş etmeyin. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama buraya aynı amaçla geldiğimizi tahmin etmek zor değil. Şu kadarını hemen söyleyeyim ki aradığınız kişi ben değilim. Pulcu David'i öldüren kişi kaçtı. Hem de az önce..."

İgor bir kahkaha attı. "Demek kaçtı ha? Sen bizi aptal mı sandın. Seni burada suçüstü yakaladık ahbap. İşin bitti. Seni de az sonra koridorda yatan herifin yanına göndereceğim. Tabii çaldığın anlaşmayı senden aldıktan sonra," dedi.

Antonio, Rus'a baktı. Adamı inandırmak zor olacağa benziyordu. Ama aynı anda sarışın afetin ağır adımlarla yanına yaklaştığını gördü. O da elindeki Makarov'u hâlâ kendisine dönük tutuyordu. Daha düzgün bir İngilizceyle konuştu. "Acele etme, İgor. Doğruyu söylüyor olabilir."

Rus hışımla sevgilisine baktı. "Ne diyorsun sen, Olga. Herifi elinde silahıyla yakaladık. Pulcuyu öldürdüğünden şüphen mi var?"

"Evet. Görmüyor musun, adam bıçakla öldürülmüş, tabancayla değil."

italyan kendisine çok yakışan sıcak bir ifadeyle güldü. "Teşekkür ederim, bayan. Hiç olmazsa sizin kafanız çalışıyor. Gerçekleri daha iyi görebiliyorsunuz."

Olga iyice yaklaşmış ve elindeki Makarov'u arkadan tam adamın beline dayamıştı: "Şimdi silahını yere at. Üzerini arayacağım," diye fısıldadı.

Antonio silahın emniyetini kapatıp yere attı. Karşı koymaya hiç niyeti yoktu İtalyan'ın. Artık odadakilerin hepsi kaybeden tarafı temsil ediyorlardı. Hatta belki anlaşmalarında yarar bile olabilirdi, ne de olsa iki taraf da aynı amaç için buradaydı.

Olga'nın tabancası hâlâ beline dayalıydı. Şahane sarışının tahmin edemeyeceği kadar tecrübeli bir şekilde üstünü araması Antonio'yu şaşırtmıştı. Bütün iş hayatında bu denli güzel ve havalı bir profesyonelle karşılaştığını hiç hatırlamıyordu. Güzel olduğu kadar zekiydi de; bu iki yeteneğin bir kadında birleşmesine çok az şahit olmuştu.

Olga homurdandı. "Bu adam temiz."

"Size doğruyu söylemiştim," diye mırıldandı İtalyan.

İgor kaşlarını çatarak genç İtalyan'ın karşısına dikildi. "Söyle bakalım şimdi; sen kimi temsil ediyorsun?" diye gür sesiyle sordu. Bu arada Olga da adamın belinden Makarov'un namlusunu çekmişti. Antonio yine hiç istifini bozmadan sakin sesiyle konuştu. "Bunu boş verin. Açıklamamın anlamı yok. Ben de size kimi temsilen burada olduğunuzu sormayacağım. Beni anlayacağınızı umarım. Bizler profesyoneliz."

İgor bu lâfa sinirlenerek birden silahını İtalyan'ın göğsüne dayadı. "Öyle mi sanıyorsun?" diye homurdandı. "Demek kimliğini açıklamanın önemi yok ha?" Makarov'un namlusunu göğsünü acıtacak şekilde etine gömmüştü.

Aynı anda arkadan Olga'nın sesini duydu. "Adam haklı, İgor. Şu anda avı elimizden kaçırmış durumdayız zaten."

Genç kadın ağır ağır Antonio'nin karşısına geçti. Açık renk gözlerini adamın yüzüne dikti. Bunlar kesinlikle düşmanca bakışlar değildi. Ama Antonio kadına da güvenilemeyeceğini bilecek kadar tecrübeliydi. Dudaklarına yine gülümser bir hava vererek konuştu. "Arkadaşınızdan çok daha tecrübeli ve iyi muhakeme gücüne sahip biri olduğunuzdan hiç şüphem kalmadı Bayan Olga. Sizin daha iyi anlaşacağımızı tahmin ediyorum. Bu andan itibaren birlikte çalışmamızda fayda olacağını düşünüyorum ayrıca."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı Olga sanki İtalyan'ın ne anlatmaya çalıştığını sezinlememiş gibi.

"İki tarafın da amacı aynı sayılır. Yani pulcuyu öldüren adamı bulmak ve elindeki belgeyi geri almak. O zamana kadar birlikte çalışalım. Ondan sonrasını yeniden değerlendiririz." Sinirlenen Igor kükredi.

"Sen neler saçmalıyorsun be adam? Neden senle birlikte çalışacakmışım ki?"

Olga yine müdahale etti. "Bence bu iyi fikir. Bunu düşünmeliyiz."

"Saçma. Bu adama ihtiyacımız yok."

"Kesin konuşma İgor. Belki bize yardımcı olabilir."

"Olabilir mi, nasıl?"

Antonio gülümsedi yeniden. "Londra'yı çok iyi bilirim. Burada bize yardım edecek çok dostum var. Unutmayın ki bundan sonra bir yabancıyı arayacağız. Pulcuyu öldüren de bizler gibi bir yabancı olmalı ve dostlarım bu şehirde bir yabancının izini çok çabuk bulurlar. Kuşkusuz burada anlamsız tartışmalarla vakit kaybetmezsek..."

"Al silahını yerden," diye fısıldadı Olga.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Olga?" diye kükredi iri yarı Rus şaşkınlık içinde. Sevgilisinin adama gösterdiği güveni kabul edemiyordu. Ama fazla da üstelemedi.

Antonio ağır hareketlerle yere eğilip Sig Saurer'i aldı ve kemerine sıkıştırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra onların sormasına meydan bırakmadan konuştu.

"Adım Antonio Montolivo. Italyanım. Bana Antonio diyebilirsiniz."

İgor ters ters adama bakarken söylendi. "İtalyan mafyasından mısın?"

Antonio olumsuzca başını sallamıştı.

"Hayır. Ben uluslararası çalışan kiralık bir katilim..."

Tam o anda salonun kapısında beliren dördüncü bir adamın sesiyle irkildiler.

"Demek yavaş yavaş bir araya geliyoruz, ha?"

Üçü aynı anda hızla başlarını çevirdiler. Uzun boylu, iri yarı, saçları beyaza yakın bir adam elindeki silahı onlara çevirmiş bir şekilde duruyordu. Hans Jansen kapıda sırıtıyordu.

"Bu güzel sohbeti bozduğum için kusura bakmayın," dedi sırıtarak Avusturyalı Hans Jansen. "Bence de yerinde bir karara vardınız. Çünkü hepimizin amacı öncelikle katili ve çaldığı imzalı metni ele geçirmek. En azından şimdilik birbirimize yardımcı olmak zorundayız. Beni de aranıza alırsanız memnun olurum. "

Igor'la Olga hayretle yeni beliren adamı süzüyorlardı. Adam dostça konuşuyor gibi görünse de elindeki kısa namlulu Glock hâlâ üstlerine yönelikti.

Igor öfkeyle homurdandı. "Bir sen eksiktin. Sen de kimsin?"

Hans keyifle homurdandı. "Operasyonun Avusturya ayağıyım. Hadi biraz daha açık konuşalım, yani Stefan Neuer'i temsil ediyorum burada. Anladınız mı şimdi?" Rusların şaşkınlığı geçmemişti. İtalyan ise fazla bir şaşkınlık göstermedi. Olga kendini çabuk toparlayarak yeni gelen yabancıya sordu. "Daha başkaları da var mı?"

"Olması lazım. İspanyol dostlarımızı göremiyorum."

"İspanyol mu?" Sonra gülümsedi genç kadın. "Birleşmiş Milletlere döndük. Acaba onlar ne zaman gelecekler?"

"Bence gelmeleri yakındır. Beklemekte yarar var," dedi Hans.

"Onlardan başkaları da var mı?" diye sordu Olga. "Bildiğim kadarıyla yok."

Eski FSB ajanı güldü. "Yoksa boşu boşuna beklemeye kalkışmayalım. Bence durum son derece açık, İspanyol dostlarımız buraya bizden önce gelmiş olmalılar." Hans başını salladı.

"Hiç sanmıyorum." Bu kez Antonio sordu. "Neden?"

"Çünkü onlar hâlâ Londra'daki otellerindeler." Odadakiler kuşkulu bakışlarla Avusturyalıyı süzdüler. Antonio merakını yenemedi. "Onları tanıyor musunuz?" diye mırıldandı.

"Tanıdığımı söyleyemem, şahsen tanışmadım. Ama isimlerini biliyorum. Haklarında bazı bilgiler de toplayabildim. İş adamı Viktor Silva'nın çocukları..."

"Bu bilgileri kimden aldınız?" Hans yine sırıttı. "Tabii ki, David Honor'dan." İgor hemen soruyu yapıştırdı. "Ne zaman?"

"Bu sabah, King's Road'daki dükkânında."

"Yalan söylüyorsun. Çünkü o dükkân bugün hiç açılmadı. Biz de oradaydık."

"Yanılıyorsunuz. İhtiyar sabahleyin dükkânındaydı ve onunla uzun uzun sohbet ettik." İgor adeta kükredi. "O halde belgeyi neden almadın ondan?"

"Bunun cevabı çok basit değil mi, anlamadınız mı ? Adam belgeyi dükkânında tutmuyordu. Evin de saklıyordu."

"Nereden biliyorsun?"

Hans alay eder gibi baktı Rus'un yüzüne. "Çok anlam*sız sualler soruyorsun, ahbap. Yaşlı adamla yaptığım sohbet pek dostça değildi kuşkusuz. Onu biraz hırpalamış olabilirim. Ayrıca dükkânı bana yalan söyleyebileceğini düşünerek didik didik aradım. Gizli kasasını açtırdım, ama belgeyi bulamadım. Sonunda itiraf etti, evinde sakladığını söyledi. "

"Bu pek inanılacak bir hikâye değil," dedi Olga. "Şayet evde sakladığını söylediyse neden onunla birlikte eve gelmedin? Senin işin bir an önce belgeyi ele geçirmek değil miydi? Akşama kadar neye bekledin?"

"Bu ilginç bir soru," diye söylendi Hans. "Doğrusu da öyle yapmaktı. Eminim ki buradaki herkes profesyonel kişilerdir. Meslek ahlâkınızın ne seviyede olduğunu bilemem, ama hepiniz satılmışlık denen şeyi bilirsiniz, değil mi?" Antonio homurdandı. "Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Çok basit. Hiç işvereninizi aldatmadınız mı? Hele işin içinde tasavvur dahi edemeyeceğiniz büyük paralar dönüyorsa.. "

"Daha açık konuşun, bayım. "

"Pekâlâ. David Honor bana işverenimden çok daha fazla bir para teklif etti."

"Ne karşılığında?"

"Tabii ki işverenim Stefan Neuer'i satmam karşılığında."

Mekânda yeni bir sessizlik oldu. Rus çift ve Antonio tanımadıkları yabancının devam etmesini beklediler. Sonunda İgor konuştu. "Peki, sattın mı patronunu?"

"Niyetim öyleydi. David Honor'la anlaştığımı sanmıştım. Ama ihanete uğradım. "

"Yani pulcu seni aldattı mı?"

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Hans Jansen.

"Öyleyse kim sana ihanet etti?"

"Kim olacak, onu bıçaklayan şahıs. Yani katil."

Bu defa Antonio lafa karıştı. "Yanılmıyorsam geriye şu sözünü ettiğin İspanyol kardeşler kalıyor. Onların da otellerinde olduğunu söylüyorsun, o zaman ihtiyar pulcuyu kim öldürmüş olabilir?"

Avusturyalının odadakileri sinirlendiren tebessümü yüzünden eksilmiyordu ve elindeki Glockun namlusu hâlâ onların üzerine çevrilmiş duruyordu.

"İşte meselenin inceliği de burada dostlarım. Birbirimize yardımcı olmamız gerekiyor dedim.

Bana yardım etmek zorundasınız. Başka çareniz yok."

Hans'ın ses tonunun gittikçe sertleşmesi Olga'nın dikkatini çekmişti.

"Sana neden yardım etmek zorundayız?" diye söylendi.

"Çünkü katil burada. İçinizden biri. İspanyol kardeşler ve ben ihtiyarı öldürmediğimize göre onu sizlerden biri öldürdü. Bu, gün gibi açık. Boşuna tartışmayalım. Aksi halde hepinizi birer birer öldürebilirim. Şayet hayatta kalmak istiyorsanız şu belgeyi çıkarıp bana teslim edin."

Olga alaycı bir şekilde sordu. "Belgeyi bulursan İspanyollara mı satacaksın?"

"Bravo. Nihayet meseleyi anladın," dedi.

"Yani onlarla pazarlığa kalkışacaksın, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ya direnir, istediğin parayı vermezlerse, o zaman ne yapacaksın?"

Hans sırıtmaya devam etti. "Böyle bir şansları yok. İstediğim parayı ödeyeceklerdir. Karşı koymaları da söz konusu olamaz. Onlar sizin gibi kiralık katil değil, gerçek aristokratlar.

Viktor Silva tehlike sezinlese hiç kendi çocuklarını gönderir miydi?"

"Evet," dedi Olga. "Bu konuda haklı olabilirsin. Ama çok önemli bir noktayı unutuyorsun."

"Öyle mi? Neymiş o önemli nokta?"

"Ya belge bizlerde değilse, o zaman ne yapacaksın?"

"Saçmalama genç bayan. Galiba anlattıklarımı can kulağı ile dinlemedin. Sizlere yaşlı pulcuyu konuşturduğumu söyledim. Her şeyi biliyorum artık. Hatta sizlerin kimin adına çalıştığınızı da biliyorum. O belgeyi ele geçirmek için uğraşan dört grup var." Hans sonra silahın namlusuyla Antonio'yu işaret ederek, "Bu genç adam muhtemelen Kont Fabio Pazzini'nin kiralık silahşoru, adından belli, italyan o. Sizler de Boris Shebalin'in fedailerisiniz. Yanılıyor muyum?"

"Olabilir," dedi Olga. "Ama bu durumda pulcuyu başka biri öldürmüş olmalı. O işi biz yapmadık. " Hans'ın kaşları çatıldı.

"Bana hiç yardımcı olmuyorsunuz. Durumu kavramanız için birinizi hemen vurmam mı gerekli? O belge burada. Sizlerden birinde. Yani hanginiz ihtiyarı öldürdüyse onda." Antonio durduğu yerde homurdandı. "Ne laf anlamaz adamsın sen! Bizde yok diyoruz. Buraya geldiğimde David Honor'u ölü buldum ben. Belli ki, belgenin peşinde biri daha vardı ve artık kabul etmeliyiz ki o bizden erken davrandı. İstediğini alıp kaçmayı becerdi." Hans Jansen'in hafif patlak gözlerinde ilk defa bir kuşku belirdi. Bakışlarını bir süre yakışıklı İtalyan'ın üzerine odakladı sonra hafif tereddüt sezilen bir sesle fısıldadı. "Fakat bu imkânsız, zira Silva kardeşler hariç, bildiğim kadarıyla belgedeki imza sahibi olan kişilerin gönderdiği herkes burada toplandık. "

Olga tekrar lafa girdi. "Belgede kaç kişinin imzası olduğunu nereden biliyorsun? Belgeyi hiç görmedin ki?"

Hans adeta kendi kendine mırıldandı. "Ama yaşlı pulcuyla konuştum. Bana her şeyi anlattı. Belgede altı imza varmış." Diğerleri irkilmişlerdi. İgor homurdandı. "Altı mı?"

"Evet. Altı kişi. Adlarına çalıştığımız kişiler hariç, bir Fransız ve bir de İngiliz'in imzası... Bu bilgiyi de pulcudan aldım."

"O zaman mesele aydınlanıyor demektir. Bizden evvel davranan kişi ya o Fransız ya da İngiliz olmalı, " dedi İgor.

Hans olumsuzca başını salladı. "Mümkün değil. Onlar ölmüş, artık hayatta değiller."

"Belki de bundan rahatsız olan mirasçıları vardır, onlar devreye girmişlerdir. Bundan emin olamayız ki?"

Olga sakin bir sesle. "Beyler, bir dakika durun," dedi. "Galiba en önemli meseleyi atlıyoruz. Asıl düşünmemiz gereken husus o belgenin içeriği. O belgede ne var ki, bunca zengin ve şöhretli insanı paniğe uğratıyor ve işi cinayet işlemeye kadar götürüyor. Bence önce bunu düşünmeliyiz. Bu konuda fikri olan var mı?"

Birbirlerine baktılar. Hiç birinden ses çıkmadı. Hans yavaş yavaş silahını indirmişti. "Doğru," diye mırıldandı. "Çok önemli bir şey olmalı."

"Bence de," diye fısıldadı Olga. "Bu durumda hiçbirimiz belgeyi ele geçiremediğimiz için bir defa vaat edilen paralarımızı alamayacağız, yani kayıptayız. Oysa güçlerimizi birleştirip aramızda bir ittifak sağlarsak ve o

belgeyi bulmayı başarırsak, bunun bizi ne kadar zengin edeceğini hiç düşündünüz mü?"

Odadaki sessizlik yoğunlaştı.

Erkekler eski Rus ajanının son cümlesini beyinlerinde değerlendirmeye başladılar.

Hiçbirinden itiraz gelmemişti. Sessizliği İgor bozdu.

"Yani belgeyi ele geçirirsek onlardan para mı sızdıracağız?"

Olga sırıttı. "Hem de yedi sülalemize yetecek kadar para. Ne dersiniz?"

Antonio, "Bu ham bir hayal. Hatta komik. Şu anda belge ortada yok. O belgeyi nasıl ele geçirmeyi düşünüyorsunuz? Kimin çaldığı hususunda dahi bir bilgimiz yok."

"Bu teklifi düşünmeliyiz," diye fısıldadı Hans. "Bana hiç de kötü bir fikir gibi gelmedi."

Sevgilisinin zekasına her zaman güvenen Igor da onayladı. "Ben varım. Olga mutlaka bir şeyler düşünmüştür."

Antonio hâlâ kararsızdı. Üçe karşı birdi ve zor durumda kalmıştı.

Olga ona bakarak sordu. "Hemen bir karara varmalıyız. Söyle bakalım İtalyan; bizimle birlik misin, değil misin?"

Antonio isteksizce omuz silkti."Tamam, ben de varım," dedi.

Carmen, Mayfair'deki ünlü Ritz Oteli'nin süitinde geniş banyosundaki küvetinin içinde gevşemeye çalışıyordu. Hemen hemen bütün günü King's Road'da taban teperek geçirmişti ağabeyiyle. Zaten Raul'la hiç anlaşamazdı; gün boyu onun yakınmalarını dinlemek, şikâyetlerine maruz kalmak büsbütün yormuştu genç kadını.

Boynuna kadar köpüklü suya daldı ve derin nefesler aldı. Şimdi biraz huzura ermiş gibiydi. Yaşadığı ânı değerlendirmek istiyordu. Kuşkusuz babasını severdi ama onun iş hayatıyla ve o hayatın getirdiği sorunlarla hiç ilgilenmemişti. Aslında bundan sonra da ilgilenmeye niyetli değildi. Fakat babasını telaşlı görünce ister istemez isteğini kabul etmiş ve ingiltere'ye gelmişti. Yapacağı bu kadardı; ihtiyar pulcuyu bulmak ve Viktor Silva'nın kızı olduğunu söylemek...

Ne yazık ki pulcuyu bulamamışlardı. Adam dükkânını öğleden sonra da açmamıştı. Otele dönünce Carmen banyoya girip günün yorgunluğunu atmaya çalışırken kardeşi Raul da kendi süitinden babasını arayarak rapor verecek, adamı bulamadıklarını söyleyecekti. Carmen, Ritz Oteli'ni severdi; buradaki öğrencilik yıllarında birkaç defa flörtleriyle bu otelde kalmıştı. Tabii normalde bir öğrenci için bu otel kesinlikle kalınamayacak kadar

pahalıydı ama Carmen dünyanın sayılı zenginlerinden birinin kızıydı. Onun için harcamanın limiti yoktu. Nedense birden aklına daha ilk sınıfta tanıştığı Jack Cheyne geldi. Jack çok fakir ama müthiş çalışkan bir çocuktu. Zaman zaman Carmen'e derslerinde yardım ederdi. Oldukça yakışıklıydı da. Oğlan çok hoşuna gitmeye başlamıştı zengin kızın ve bir gün Carmen ona Ritz'de bir gece geçirmeyi teklif etmişti. Tabii oğlan gülmüş, bunun imkânsız olduğunu söylemişti ama Carmen zorla delikanlıyı otele götürmüştü. Cheyne'nin sıkılıp utanmasını, otelin görkemi karşısındaki şaşkınlığını hiç unutamıyordu. Oda servisinden çok pahalı bir şampanyayı getirtmesini, sonra içkiyi memelerine dökerek oğlana yalatmasını hatırlayınca küvetin içinde gülümsemeye başladı. Jack'ın memnun olacağını sanmıştı ama ertesi gün otelden ayrıldıktan sonra oğlan bir daha onun yanına hiç yaklaşmamıştı.

Bir de Albert Hail vardı. O da başka bir âlemdi. Carmen'in zenginliğine inanmamıştı. Tam onunla geçirdiği geceyi hatırlamaya çalışırken süitin kapısının vurulduğunu işitti genç kız. Bir an keyfini bozmayıp küvetten çıkmamayı düşündü ama sonra Raul'un gelmiş olabileceğini tahmin etti. Bornozunu sırtına geçirdi ve çıplak ayak, isteksizce kapıya yürüdü.

Yanılmamıştı, Raul kapıdaydı.

Ağabeyi hızlı hızlı söylendi. "Acele et, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Pulcunun evine."

"Nereden çıktı şimdi bu? Neden yarın dükkâna gelmesini beklemiyoruz."

"Şimdi bir de sana açıklama yapacak halde değilim Carmen. Babam öyle söyledi."

"Ama adamın evini bilmiyoruz ki?"

"Babam telefonda adresi verdi. Hemen adamı bulmamız gerekiyormuş." Carmen'in keyfi kaçmıştı.

"Allah aşkına Raul, neler oluyor, biliyor musun?"

"Ne yazık ki bilmiyorum, sevgili kardeşim. Ama babamın isteğini yerine getirmek zorundayız. Şimdi dırdırlanmayı bırak ve hemen hazırlan."

Taksinin içinde İspanyolca konuşuyorlardı. Carmen sordu, "Şu pulcunun evi neredeymiş?"

"Green Ground denen bir köyde. Sen bu şehirde okudun, biliyor musun orayı?"

"Pek bildiğim söylenemez ama birkaç defa yakınından geçmiştim arabamla. " Raul konuşmayı kesti. Dalgın bakışlarla camdan dışarıyı izlemeye başladı. Bu defa Carmen'in çenesi açılmıştı. "Ya adamı evinde de bulamazsak ne yapacağız?" diye sordu. "Ben de bilmiyorum, herhalde durumu yeniden babama anlatırım. Ben bu şehirden hiç hoşlanmam. Umarım istediğini alırız ve bulduğumuz ilk uçakla Madrid'e döneriz." Carmen sesini çıkarmadı. O ağabeyi gibi değildi, üniversite eğitimi sırasında burada dört yılını geçirmişti ve Londra'yı severdi. Raul'la tartışmaya hiç girmedi. Köşesine çekildi ve sustu. Taksi hızla boş yolda ilerliyordu. Yaklaşık bir saat sonra istenilen yere varmışlardı. Şoför onları tam evin önünde bıraktı. Parasını ödeyip taksiyi gönderince Raul tek katlı eve şöyle bir göz attı.

"Işıklar yanıyor, şanslı sayılırız. Adam evde. Umarım bize sorun çıkarmaz."

"Umarım, öyle olur," diye mırıldandı Carmen.

Önden yürüyen Raul kapının zilini çaldı. Az sonra kapı açıldı ama karşılarındaki yaşlı pulcu değil, genç, yakışıklı bir adamdı. Ne Raul ne de Carmen, Antonio'yu tanımıyorlardı tabii. Kapıyı başka birinin açması genç İspanyol'u şaşırtmıştı.

Raul kibar bir ses tonuyla, "David Honor'la görüşmek istemiştik," diye mırıldandı.

"Evet, biz de gelmenizi bekliyorduk zaten," dedi Antonio. "Sanırım siz Viktor Silva'nın çocuklarısınız."

Raul gülümsedi. "Evet, öyle."

"Lütfen içeri geçin. "

İspanyol kardeşler karanlık koridorda yürümeye başladılar. Raul kız kardeşinin dirseğinden tutmuştu. Onlara kapıyı açan Antonio ise arkadan geliyordu. Ama daha birkaç metre yürümüşlerdi ki Raul yerde yatan pulcunun cesedini gördü. Birden dehşete kapılarak arkasına döndü. Antonio elinde Sig Saurer'i ile onları süzüyordu.

"Lütfen, telaşa kapılmayın. Bu ev bu gece biraz kalabalık. David Honor öldürüldü ama içerde sizi bekleyen başka konuklar var," dedi. Raul ve Carmen adamın elindeki silahı görünce dona kalmışlardı. Raul öfkelenerek söylendi. "Lanet olsun! Neler oluyor burada?"

Raul homurdanırken salonun kapısında hiç tanımadığı insanlar belirmişti. Hepsi dikkatle kendisini ve kız kardeşini süzüyorlardı.

Raul ne yapacağını şaşırmıştı. Yine de neler olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı; pulcu öldürülmüştü ve babasının istediği belge herhalde bu insanların elindeydi. Kimin adına çalıştıkları hakkında bir bilgisi yoktu ama burada kendilerini beklediklerine göre amaçları olsa olsa Silva ailesinden para koparmaktı. Yeniden kız kardeşinin kolunu tuttu, ona cesaret vermek istercesine. Anladığı kadarıyla şimdi esaslı bir pazarlık başlayacaktı. Raul, kardeşinin bu kadar cesaretli çıkmasına şaşırmıştı. Göz ucuyla onu süzdü, Carmen'de hiç de korkmuş bir hâl yoktu. Sadece şaşkınlık seziliyordu iri, kara gözlerinde. Raul taş salona girince hızla bakışlarını yabancılar üzerinde dolaştırdı.

Karşısındaki ilk erkek uzun boylu ve iri yarıydı ama hafif hantal bir görünümü vardı. Saçları ise beyaza çalacak kadar sarıydı. Öteki adamın da aşırı kaslı bir görünümü vardı fakat gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmadı, düşmanca ışıltılar vardı o gözlerin içinde. Sarı saçlı, endamlı kadın ise Raul için tam bir sürpriz olmuştu. Bir süre bakışlarını onun üzerinden alamadı. Aşırı havalı, mağrur ve insanlara tepeden bakan görünümdeydi. Diğerlerinin kötü ve kanun dışı eylemler peşinde koşan insanlar olduğundan zerrece kuşku duymamıştı ama bu kadın daha çok bir aktrist, foto model veya manken olacak kadar nefis vücut hatlarına sahipti.

Raul'un şaşkın bakışlarının üzerinde toplandığını gören Olga belli belirsiz gülümsedi. Genç kadın aslında erkeklerin yüzünde bu tür ifadeler görmeye alışıktı. Bu arada Antonio da arkalarından sıyrılmış, diğerlerinin yanına geçmişti. Genç İspanyol onu da merakla inceledi. Güneş yanığı teni ile Akdeniz ülkelerinin birinden geldiğini rahatlıkla iddia edebilirdi. Muhtemelen İtalyan'dı. Sessizliği Raul bozdu. "Ne istiyorsunuz bizden?" Karşılık İgor'dan geldi.

"Asıl sizin bizden bir isteğiniz olmalı, öyle değil mi?"

Yanılmadım, diye düşündü Raul. Bu insanlar pulcuyu öldürerek babasının çok önem verdiği belgeyi ele geçirmişler ve şimdi de pazarlığa kalkışacaklardı. Meseleyi uzatmanın anlamı yoktu. Rakamı öğrenip bunu babasına bildirmesi en pratik yoldu. Kendisi pazarlık için yetkili değildi.

"Ne kadar istiyorsunuz?" diye cesaretli bir şekilde sordu.

Hiçbirinden cevap gelmemişti, sadece kadının yeniden gülümsediğini gördü. Galiba bunların lideri sarışın kadındı. Raul buna pek şaşmadı. Kadının kendine güveni tamdı. "Bence rakamdan önce istediğiniz belgenin özünü biraz konuşsak nasıl olur," diye mırıldandı Olga gülümser bir ifadeyle. "Malın sizin için kıymetine göre, bir rakam tayin ederiz sonra."

Raul böyle işlerin adamı değildi ama zeki bir iş adamı olduğu kuşkusuzdu. Ne de olsa Viktor Silva gibi İspanya'nın en zengin insanının servetini idare ediyordu. Sarışın kadının konuşma tarzı hiç hoşuna gitmemişti.

"Önce muhataplarımı bilmek isterim. Kimsiniz sizler?"

Olga insanın kanını donduracak bir ifadeyle gülümsemeye devam etti. "Bunu anlamanız gerekirdi. İsmimiz hiç önemli değil, ama hepimiz kiralık katiliz."

"Bu kadarını tahmin etmek zor değil. David Honor'un cesedini gördüm."

"O zaman kim olduğumuzu anlamış sayılırsınız."

"Tam olarak değil," dedi Raul. "Belgedeki hangi imza sahibinin adamlarısınız?"

"Bu sizin için önemli mi?"

Raul kısa bir muhakeme yürüttü. Galiba önemli değildi; bu insanlar adına çalıştıkları kişiye de ihanete kalkışmışlardı. Asıl görevleri pulcudan aldıkları belgeyi kendilerini kiralayan adama götürmek olması icap ederken Silva ailesi ile pazarlığa kalkışıyorlardı. Bunlar kötünün de kötüsüydü. Asla güvenilmeyecek insanlardı.

"Pek önemli değil," diye fısıldadı Raul. Ama beyni hızla çalışıyordu.

"Güzel," diye fısıldadı Olga da. "Zeki bir insana benziyorsunuz. Sizinle anlaşabileceğimizi sanıyorum. Şimdi söyleyin bakalım, bu belge sizin için ne kadar önemli?"

Raul hiç istifini bozmadan cevap verdi. "Çok önemli."

"Neden?"

"Artık bunun nedenini bilmeniz lâzım. Nasıl olsa pulcuyu öldürüp söz konusu anlaşmayı ele geçirince açıp okumuşsunuzdur. Bunu benden iyi bilmeniz gerekir."

Raul kadının yüzünde bir an için belirip kaybolan endişeyi rahatlıkla sezinledi. Ama anlamamış gibi davranmayı yeğledi. Şimdi kafası biraz daha karışmıştı. Olga yalan söylemekte hiç tereddüt etmedi.

"Evet, açıp okuduk. Ama önemini bir de belgenin altında imzası olan birinin oğlundan dinlemek istiyoruz."

"Ne yazık ki, bunu bilmiyorum. Bu babamın otuz sene önce attığı bir imza. Bence boş şeylerle vakit geçirmeyelim ve meselenin özüne gelelim. Ne kadar para istiyorsunuz?" Olga bir daha gülümsedi. "Çok acelecisiniz. Ayrıca bu olayda garibime giden önemli bir noktaya aklım takıldı. En azından bize bunu açıklamalısınız."

"Hangi noktaya?"

"Bakın imza sahiplerinden biri buraya dört adamını yolladı. Hepimiz çok iyi silah kullanırız ve gözümüzü kırpmadan adam öldürebiliriz. Oysa Sayın Viktor Silva belgeyi almak için bizim gibi kiralık katil değil, kendi çocuklarını yolluyor. Bu biraz garip değil mi?"

"Nesini yadırgıyorsunuz bunun?"

"Şunu," diyerek Raul'a bakan Olga'nın yüzündeki gülümseme yayıldı. "Bence babanız bir şekilde pulcu ile anlaşmıştı. Yani belgeyi çocuklarına teslim edeceğine inanıyordu. Aksi halde zorbalıkla belgeyi ele geçirmek istese sizleri değil, tutacağı kiralık adamları gönderirdi. Yanılıyor muyum?"

Raul bir an cevap veremedi. Kadın doğru düşünüyordu. Genç İspanyol gerçeği söylemeyi tercih etti. "Evet, sanırım David Honor ile babam anlaşmıştılar. Yani öyle olması gerekir."

"Başka bir ifadeyle babanız diğer imza sahiplerine kazık atmaya kalkıştı, doğru mu?"

"Bilemiyorum. Olabilir." Raul diklenir gibi homurdandı sonra. "Lütfen artık sadede gelin. Bu belgeyi bize satmayı düşünüyor musunuz?"

"Bu konuda henüz bir karar vermedik arkadaşlarımla. Ama olabilir tabii."

"Önce belgeyi görmek isterim öyleyse."

Arka sıradaki erkeklerden hafif bir homurdanma geldi; özellikle de İgor'dan. Olga arkasına dönmeden, sakin olun dercesine hafifçe elini kaldırıp susmalarını temin etti. "Ya belgeyi size göstermezsek, o zaman ne yapacaksınız?"

Bu kez sırıtma sırası Raul'a gelmişti. Sarışın kadına doğru bir adım atıp renkli gözlerinin ta içine baktı. "Beni galiba çok saf gördünüz. Buraya gelir gelmez anladım. Ağzımı arayıp o belgenin neye dair yapılmış bir anlaşma olduğunu öğrenmeye çalışıyorsunuz. Hatta şunu da söyleyebilirim, o belgeyi burada bulamadınız. Yanılıyor muyum?"

Olga renk vermemeye çalıştı ama İgor arkadan konuşmaya devam ediyordu. "Bırak, şu herifin kafasına bir kurşun sıkayım, Olga. Onun bir bok bildiği yok. İşimize de yaramaz zaten. En iyisi onun babasıyla temas kuralım. "

"Evet, durum şimdi iyice aydınlandı. Siz ve arkadaki arkadaşınız imza sahibi Rus'u temsil ediyorsunuz, şu sarı saçlı bey de Avusturyalı olmalı. Herhalde öteki kişi de İtalyan'ın adamıdır. Buraya pulcuyu öldürmeye geldiniz. Onu hanginiz öldürdü bilmiyorum ama gördüğüm gerçek şu ki,

belgeyi burada bulamadınız. David Honor sizi atlattı." Raul susup söylediklerinin etkisini ölçmek ister gibi birer birer hepsinin yüzlerine baktı. Neden sonra Olga teslim olmuş gibi fısıldadı.

"Doğru. Belgeyi bulamadık ama pulcuyu da biz öldürmedik. Katili ve belgeyi çalan adamı mutlaka ele geçiririz. Asıl konu o anlaşmanın neye dair olduğunu anlamamızdı. Otuz sene önce imzalanmış bir belgenin bugün hâlâ bu kadar önem taşımasının nasıl bir sebebi olabilir. Mesele burada. "

"Ne yazık ki bunu ben de bilmiyorum," dedi Raul.

"Ama bu meseleden haberdar olan biri daha var," diye mırıldandı Olga.

Raul samimiyetle sordu. "Kim?" • "Pulcuyu öldüren adam, yani katil..."

Genç İspanyol onları kuşkuyla süzdü. "Ama burada bana çok ters gelen bir nokta var. Bu gizli anlaşmayı bilen ve ona imza atan kişilerin gönderdiği herkes şimdi burada. O halde gerçek katil kimin için çalışıyor?"

Bu şüphe oldukça düşündürücüydü. Hepsi yeniden kuşkuyla birbirlerine baktılar. Önce Antonio'un sesi duyuldu. "Konuyu siz açtınız Sayın Silva," diye mırıldandı. "Ve siz bizimle aynı konumda olmayan birisiniz. Bizler para karşılığı bu işe soyunan profesyonel insanlarız, oysa siz imza sahiplerinden birinin oğlusunuz ve buraya yanınızda bir koruma bile almadan gelmişsiniz. Bu çok manidar değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne demek istediğim oldukça açık değil mi? Belki de babanız sizin dışınızda kiralık bir adamını sırf bu iş için gönderdi."

Raul buz gibi bakışlarla İtalyan'ı süzdü. "Öyle olsa beni buraya neden göndersin?"

"Orasını bilemem artık. Diğer imza sahiplerine karşı kendisini aklamak için olabilir."

"Asla," diye homurdandı Raul. "Babam öyle bir şey yapmaz. Onun emin olduğu tek şey, o belgeyi pulcunun kendisine gönül rızasıyla teslim edeceğiydi."

Antonio gülümsedi. "Ama durum öyle olmadı. David Honor tanımadığımız biri tarafından öldürüldü."

O ana kadar ağzını hiç açmadan konuşmaları dinleyen Carmen kendini tutamayarak lafa karıştı. "Sakın katil dükkânın önünde karşılaştığımız Türk olmasın?" deyiverdi. Hepsi birden bakışlarını esmer güzeline çevirdi. Hans Jansen gürler gibi sordu. "Hangi Türk? Kimden bahsediyorsunuz siz?" Carmen kekeledi.

"Bu sabah dükkâna gittiğimizde kapıda karşılaştığımız adam. Biz içeri giremeyince dükkânın öğleye kadar kapalı olacağını söylemişti bize. Ağabeyim önce onu italyan sandı hatta. Dediğine göre pulcu aceleyle onu dükkândan çıkarmış ve öğleden sonraya kadar dükkânın kapalı olacağını söylemiş."

Hans birden irkildi. Aynı saatlerde o da dükkândaydı. Ama bunu onlara söylemedi. Carmen aklında kaldığı kadarıyla adamı tarif etti.

"Orta boylu, esmer, yakışıklı bir gençti. Turist gibiydi, spor giyinmişti ve sırtında bir çanta vardı. Daha fazlasını hatırlamıyorum, İngilizcesi de oldukça düzgündü." Antonio müdahale etti. "Belki de sıradan bir müşteriydi. Adamın orada olması sadece bir rastlantı olabilir. "

Olga da lâfa karıştı. "Antonio haklı olabilir ama yine de bu adamı bulmaya çalışmalıyız. " Carmen içtenlikle devam etti.

"Bana Londra'da staj yapan bir mühendis olduğunu söyledi. Adını söyledi ama şimdi hatırlayamıyorum. "

Salon yeniden sessizliğe gömüldü...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bora pansiyonuna döndüğünde iyice yorgundu. Sırt çantasını dolabına koydu, giysilerini çıkardı ve yatağa girip biraz uyumaya çalıştı. Akşam yemeği için henüz erkendi ve bu yabancı diyarda oyalanamıyordu pek. Bir ay içinde fazla arkadaş edinememişti; kendisi gibi stajyer olanların da çoğu pek kafa dengi değildi. Anlaşabildiği bir Yunanlı arkadaşı vardı ama onunla da aynı pansiyonda kalmıyorlardı.

Yorgunluğuna rağmen uyku tutmadı. Uyuyamayacağını anlayınca da ellerini ensesine yerleştirip gözünü tavana dikerek düşünmeye başladı. İlginç bir gün geçirmişti bugün. Pulcu dükkânında olanları hatırlayınca irkilmekten kendini alamadı. Uyuyamamasının sebebi muhtemelen bu olaydı. Yaşlı adamın kendisine silah çekişini hatırlayınca yeniden ürperdi. Acaba dükkâna gelen o iri yarı adamın pulcuyla ne zoru vardı? Herif yaşlı pulcuyu korkutmuş ve hırpalamıştı. Meseleyi bu kadarla atlattığı için sevinmişti de Bora, aslında sakin mizaçlı, daima gürültü ve patırtıdan uzak bir yaşamı olmuştu. Şiddetten hiç hoşlanmazdı. Elinde olmadan bugün yaşadıklarını tekrar hatırladı. Galiba bu hatırlayışında güzel gözlü o esmer dilberin de rolü vardı. Karısının kaybından beri ciddi hiçbir ilişkisi olmamıştı, tabii kendisinde hiçbir iz bırakmayan gelip geçici birkaç macerayı dikkate almazsa. Ama yatağında uzanmış yatarken hâlâ o İspanyol güzelini düşünmek şaşırtmıştı genç mühendisi. Bir daha karşılaşmaları dahi mümkün olmazdı.

İnci gibi beyaz dişleri, kömür karası gözleri ve saçları, gülümseyen yüzü canlandı yeniden gözünde. Adı da unutulacak gibi değildi; nedense, Carmen adını ne zaman duysa, o ünlü operadaki Çingene güzeli kadın gelirdi aklına. Bir keresinde televizyonda izlediği eski bir filmde ünlü oyuncu Rita Haywort canlandırmıştı Carmen'i. Sevgilisi Don Jose rolünde de Glen Ford vardı.Bora gülümsedi.

Bu Carmen kesinlikle bir Çingene değildi; ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, filmdeki o ünlü oyuncudan çok daha güzeldi. Hatta böyle bir mukayese yapmak hiç de doğru sayılmazdı. Bugün gördüğü Carmen, elit tabakadan, asilliği davranışlarından belli olan, zengin ve kültürlü bir kadındı.

Sonra aklına başka bir şey takıldı.

O da, yanındaki ağabeyi de nedense kendisinin bir İtalyan olduğunda ısrar etmişlerdi. Eh, ne de olsa Akdeniz ülkesine mensup olanlar biraz birbirlerine benzerdi. Genellikle esmer ve güneş yanığı tenli olurlardı. Oysa kendisi bu yaz güneşten hiç nasibini alamamıştı. Ama onu asıl düşündüren şey kuşkusuz İtalyana benzemesi değildi. Yanılmıyorsa, bugün o dükkânda bazı garip şeyler cereyan etmişti. O iri yarı adamın içeri girip pulcuyu tartaklamasıyla bitmiyordu garibine giden noktalar. Bora kafasını yormaya başladı.

Tıpkı İspanyol kardeşler gibi pulcu da kendisine hemen "Siz İtalyan mısınız?" diye sormuştu. Acaba beklenen bir İtalyan mı vardı da, kendisini ona benzetmişlerdi? Sonra İspanyol kardeşler dükkânın kapalı olmasına neden o kadar tepki göstermişlerdi? Bir de öğleden sonra rastladığı sarışın kadınla adamı anımsadı. Dükkânı kapalı bulunca onlar da sinirlenmişlerdi. Bugün o dükkânda bir şeyler olduğu kesin diye söylendi içinden. Ama her ne olduysa kendisini zerrece ilgilendirmezdi, omuz silkti. Pulcunun kendisine yaptığı jest geldi aklına elinde olmadan. O olayda bir tuhaftı, adamın teşekkür babında kendisine o kadar kıymetli bir pulu hediye etmesine bir anlam veremiyordu. Adresini almıştı.

Acaba gerçekten gönderecek mi, diye merak etmeye başladı. Öyle bir pula sahip olmak hayallerinin ötesinde bir şeydi. Bir an çocuk gibi sevinçten titredi. Yabancıları anlamakta zorlanıyordu, zaten bu yurtdışına ilk çıkışıydı. Adam kendisine neden bu kadar müteşekkir kalmıştı acaba? Her neyse diye geçirdi içinden, fazla da hayale kapılmayayım diye mırıldandı. Belki de adam sözünden cayar, nadide bulunan o pulu göndermezdi. Alt tarafı birkaç gün beklerdi.

Ne kaybı olacaktı ki?..

Green Ground'daki konuşmalar devam ediyordu.

Carmen'in söyledikleri kafa karıştırmıştı. Sözü edilen Türk'ün sıradan ve tamamen olayların dışında bir pul meraklısı olma ihtimali de yüksekti. Ama hepsinin beyninde bir soru işareti yer almıştı. Her biri açıkça ifade etmeseler de, o Türk'ün içlerinden birinin yardımcısı, gizli ortağı olduğu konusunda şüpheleri vardı. Tabii bu düşünceyi ortaya atmadan değerlendirmeye çalışıyorlardı.

Hans Jansen, önce Ruslardan şüphelendi. Özellikle Olga'dan hiç hoşlanmamıştı. Kafası fazla çalışan bir kadındı ve müşterek hareket etmek fikriyle herkesin aklını karıştırmıştı. İkna kabiliyeti de fevkalâdeydi. Her şeyi kaybettiklerini düşündükleri bir anda yeniden onları bir amaç

çevresinde birleştirmeyi becermişti. Oysa bu oldukça sıra dışı bir durumdu. Hepsi profesyoneldi ve kolay kolay ikna olmazlardı. Birleşme fikrini İtalyan'a kabul ettirmişti, hatta kendisine de. Düşündükçe gerilmeye başladı Hans. Kadın çok kurnazdı. Bu taktikle hem belgeyi ele geçirmiş olacaktı hem de aralarındaki sonu mutlak ölüme giden çatışmayı önlemiş oluyordu. Sonra yine aklı karışır gibi oldu bir an; şayet yardımcıları o Türk gizli belgeyi ele geçirmişse, kendileri buraya niye gelmişlerdi? Yoksa ona da mı güvenmiyorlardı? Bir karara varamadı. Ama bundan sonra daha dikkatli olması gerektiğine inandı. Antonio da kuşkuluydu.

Birlikte hareket etme, yeni bir çete kurma fikrine karşıydı ama mevcut şartlar altında buna istemeyerek peki demişti. Yıllar boyu hep tek başına çalışmıştı. Ortaklık denen şeyden hoşlanmazdı, çünkü Antonio insanlara güvenmezdi, hele para denen baştan çıkarıcı şeyin söz konusu olduğu durumlarda. İşin seyri hiç hoşuna gitmiyordu. Profesyonel bir katilin başarısı daima yüklendiği görevi kusursuz tamamlamasına bağlıydı. Ancak o zaman çevresinde aranan ve güvenilen kişi olurdu.

Şimdi işin zorluk derecesi artmıştı. Onlarla işbirliği yapıyor gibi görünecekti ama belgeyi ele geçirme şansları olursa, asıl kızılca kıyamet o zaman kopardı. Onun asli görevi gerekirse pulcuyu da öldürerek belgeyi elinden almaktı. Adamı başkaları öldürmüştü, yani bir anlamda görevini başkaları yerine getirmişti, fakat belgeyi bulurlarsa o zaman o da bulanları temizlerdi. Kont Fabio Pazzini'nin bunu değerlendireceğinden ve ekstra bir ödeme yapacağından hiç kuşkusu yoktu.

Asıl düşüncelere boğulan ise Olga olmuştu. İspanyollara güvenmiyordu. Türk katil fikrini ortaya Carmen denen kadın atmıştı. Başarılı olduğu ve burada bulunanları inandırdığı, en azından huylandırdığı tartışma götürmezdi. Belki de Türk'ün varlığı söz konusu bile değildi. Böyle düşünmesinin en büyük nedeni de Viktor Silva denen adamın iki çocuğunu korumasız olarak göndermesiydi. Aklı başında bir adam bu kanlı arenaya çocuklarını sevk etmezdi. Belli ki Carmen yalan söylüyordu. Yanlarında mutlaka profesyonel bir takipçi vardı. Pulcuyu da muhtemelen o öldürmüştü ama Carmen usta bir satranç oyuncusu gibi öyle bir hamle yapmıştı ki herkes var olmayan bir Türk'ü arayacaktı bundan sonra. Olga belli etmemeye çalıştı ama nefret dolu bakışlarını bir süre esmer İspanyol güzelinden alamadı. Bu kadını hafife almamalıydı...

Asıl şaşkınlığı ise Raul yaşıyordu.Olanları henüz kafasında tam yerine oturtamıyordu; gerçekten de anlamadığı bir yığın olay vardı ortada.

Bunların en başında, otuz senedir sakinliğini koruyan imza sahiplerinin neden birden harekete geçtikleriydi. Sanki sözleşmişlercesine hepsinin kiralık adamları pulcunun dükkânına üşüşmüştü. Bu tesadüfle açıklanamazdı, mutlaka olayı tetikleyen ama henüz kendisinin bilmediği bir şey olmuştu. Biraz babasına da bozulmuştu, olayın tehlikesini bilmesine rağmen buraya niye iki çocuğunu yollamıştı? Yoksa pulcu ile özel bir anlaşmaya mı varmıştı da, belgenin kendilerine rahat teslim edileceğinden emindi? Fakat hiçbir şey babasının umduğu gibi çıkmamıştı. İhtiyar pulcu hunharca katledilmişti.

Tabii Raul şimdi katilin kimliğini de merak etmeye başlamıştı. En önemli nokta katilin kimin adamı olduğunu saptamaktı. Yoksa dükkânın önünde karşılaştıkları Türk gerçekten cinayeti işleyen kişi miydi? Konuştukları adamın çehresini anımsamaya çalıştı, daha bu sabah rastlamıştı ona ve yüzünün tüm hatları gözünün önündeydi. Yanılmış da olabilirdi, ama adamda kesinlikle cinayet işleyecek bir tip yoktu. Yumuşak huylu, konuşkan, iyiliksever birine benziyordu. Ama sırf görüntüsüne bakarak karar veremezdi. Lanet olsun, diye homurdandı içinden, eğer katil o ise, çoktan belgeyi bulmuş ve İngiltere'den ayrılma hazırlığına başlamış olabilirdi. Şu an karşısındakilerin ne güçte insanlar olduğu hakkında bir bilgisi yoktu fakat Türk'ü bulacaklarını hiç aklı kesmiyordu.

Biz kaybettik, diye düşündü. Ama bundaki asıl hata babasınındı; daha tehlikenin boyutlarını bile öz evlâtlarına açıklamamıştı. Sonra birden aklına gelmiş gibi Olga'ya dönüp mırıldandı. "Katilin belgeyi çaldığına emin misiniz?" Rus kadın gülümsedi.

"Belgeyi ele geçirmese pulcuyu öldürür müydü hiç?" dedi.

Oldukça mantıklı bir cevaptı. Yine de ısrar etti. "Her tarafı araştırdınız mı? Evde gizli bir bölme, kasa filan olamaz mı? Ayrıca sizlerden birinin geldiğini hissedince adamın konuşmaması için de öldürmüş olabilir. "

Olga olumsuzca başını salladı. "Her tarafa baktık. Ama bulamadık. İstiyorsanız bir de siz arayın. "

Galiba buna hiç gerek yoktu, onlar profesyonel kişilerdi ve bu işleri kendisinden çok daha mükemmel becerirlerdi. Sesini çıkarmadı.

Sessizliği Antonio bozdu. "Burası bir cinayet mahalli ve yeterinden fazla oyalandık. Bence bir an önce uzaklaşsak iyi olur. İhtiyar pulcunun eşi dostu var mı bilemem ama biri gelirse durumu açıklayamayız."

Hans onu destekledi. "Evet, bir an önce uzaklaşalım buradan." İgor sertçe söylendi. "Müşterek bir plan yapmadan mı?"

Antonio, "Herhalde nasıl bir plan yapacağımızı burada kararlaştıramayız. En iyisi şehir merkezinde bir yerde toplanıp düşünelim. "

"Ne zaman?" diye sordu İgor. "Hemen bu akşam," dedi Antonio.

O zamana kadar sessiz kalan Raul kısık sesle mırıldandı. "Tamam. Biz kardeşimle Mayfair'de Ritz Oteli'nde kalıyoruz. Herhalde hepiniz orayı biliyorsunuzdur. Doğru oraya gidelim. Yalnız biz taksi ile geldik, belki burada taksi bulmak zor olabilir. "

"Dert etmeyin," dedi Antonio. "Ben sizi arabama alabilirim."

Igor, "Biz de taksiyle geldik," diye homurdandı. Ona da Hans karşılık verdi. "Siz de benim arabama binersiniz."

Az sonra iki araba Green Ground'dan hızla şehir merkezine doğru uzaklaşıyorlardı.

Antonio'nun arabasının ön koltuğuna Raul oturmuş, Carmen arkaya yerleşmişti. Yaklaşık bir saat sürecek dönüş yoluna çıktıklarında Carmen arada sırada genç İtalyan'ın dikiz aynasından kendisine baktığını hissetti, fakat her seferinde Antonio göz göze gelmemeye gayret ediyor ve bakışlarını hemen kaçırıyordu.

Carmen tecrübesiz bir kız değildi, bu bakışlarda bir beğeni, hoşlanma havası olduğunu hemen sezinlemişti. Şimdiye kadar bir yığın flörtü, sevgilileri olmuştu. Carmen babası tarafından şımartılmış bir çocuktu ve oldukça serbest bir hayat sürmüştü; erkekler tarafından beğenilmek ve arzulanmak onun için çok doğal bir duyguydu ve italyan da oldukça yakışıklı bir erkekti. Ancak son anda delirdim mi ben, bu adam kiralık bir katil ve babamın da düşmanı sayılır diye geçirdi içinden.

Antonio ile göz göze gelmemeye çalıştı.

Bu arada genç İtalyan yanında oturan Raul'a dönerek hafif alaycı bir şekilde. "Meslek hayatımda ilk defa böyle bir olayla karşılaşıyorum" diye mırıldandı.

Dönüş yolunda Raul biraz daha toparlanmış, kendine has ağır ve aristokrat havasını yeniden kazanmıştı. Arabayı süren Antonio'ya biraz tepeden bakarak, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sormuştu.

"Garip bir durum, hatta komik, içimden gülmek geliyor. Birbirlerini boğazlamaya hazır insanlar bir çırpıda dost oldular ve şimdi kenetlenmiş gibi görünüyorlar." Raul bilgiç bir edayla fısıldadı. "Menfaat... Paranın gücü. Çıkarların birleşmesi. Kabul edin ki hepiniz kaybettiniz. Pulcuyu öldüren kişi hepinizden baskın çıktı. Anladığım kadarıyla şimdi bir çete kurup katili aramaya kalkışacaksınız. Belgeyi ele geçirince de imzası olan

herkesi tehdit edip çok daha büyük paralar koparmaya kalkışacaksınız, yanılıyor muyum? Aklınızdan geçen bu olmalı."

Antonio önce sesini çıkarmadı. Raul devam etti.

"Oysa kalkıştığınız iş büyük bir hata. O anlaşmada imzası olanların hepsi Avrupa'nın çok güçlü insanları. Onlarla mücadele şansınız hiç yok. Hepsinin kendi devletleriyle ilişkileri en üst düzeyde ve eminim ki müşterek tehlike karşısında bir araya gelip sizleri böcek gibi ezecek güce sahipler. "

"Bu kadar emin olmayın," diye fısıldadı Antonio. "Hiç kuşku yok ki, o belge onların yasa dışı büyük bir açıklarının göstergesi. Ortaya çıkması hepsinin geçmişteki suçlarını gösterecek. Aksi halde bu denli hırsla belgenin peşine düşmezlerdi."

Raul hafifçe titredi. Madrid'deki otelde babasından da buna benzer bir laf işitmişti. Belgenin başkalarının eline geçmesi ailemizin mahvına yol açar dediğini hatırladı. İtalyan doğru düşünüyordu.

Arkada oturan Carmen lafa karıştı.

"Katili ve çaldığı belgeyi ele geçireceğinizi düşünüyor musunuz?"

Antonio dikiz aynasından genç kıza bir daha baktı. "Samimi fikrimi soruyorsanız, pek sanmıyorum," dedi. "Katil bizden ilerde. Unutmayın, o da bir profesyonel ve anladığım kadarıyla bizlerden daha atik davrandı. Mutlaka İngiltere'den bir çıkış yolu da ayarlamıştır.

Onu ele geçirmemiz pek mümkün görünmüyor. Hatta ben bu işi şimdilik bitmiş değerlendiriyorum. "

"Şimdilik mi?" diye sordu Carmen.

"Evet, şimdilik. Asıl fırtına daha sonra çıkacak. "

"Nasıl yani?"

"Bu işte kaybedenler ellerinden geleni yapmaya kalkışacaklar." Kız lafı sokuşturdu. "Sizlerin de yapmak istediği gibi mi?"

"Evet, öyle. Ama o tehdidi savuran herhalde biz olmayacağız."

"Belgede adları olanları mı ima ediyorsunuz?"

Antonio hafifçe gülümsedi. "Bence artık gerçeklerden bahsetsek daha iyi olacak. Bu iş komediye dönüştü."

Bu defa Raul sordu. "Neyi vurgulamaya çalışıyorsunuz?"

"Zafer sizin Sayın Silva. Siz kazandınız. Bunu saklamaya hiç gerek yok."

"Ne demek istediğinizi hâlâ anlamış değilim."

"Pulcunun evindekiler numaranızı yuttular ama yemedim. Bu konularda oldukça tecrübeliyimdir. Sinyorita Carmen'in yarattığı Türk yalanı tuttu. Herkes işin içinde başka biri daha var fikrine inandı. Ama ben öyle birinin varlığına inanmıyorum. "

Arkadan Carmen'in keskin sesi duyuldu. "Yani yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Üzgünüm Sinyorita ama evet, yalan söylediniz."

Raul, "Neden kardeşimin yalan söylediğine inanıyorsunuz?" diye sordu.

Antonio gülümsemeye devam etti. "Bence planınız başarılıydı ve tuttu .da sayılır. Şimdi olaya bir daha ve objektif olarak bakalım. Bilmediğim bir nedenle bunca yıl sonra o anlaşmayı imzalayan kişiler paniğe kapıldılar ve hepsi anlaşmayı elde etmeye kalkıştı. Buraya kadar her şey normal, İtalya'dan, Avusturya'dan ve Rusya'dan kiralık katiller hemen hemen aynı tarihte hatta aynı saatlerde Londra'ya vardılar. Hepsinin amacı o belgeyi ele geçirmek. Ama sadece İspanya'dan profesyonel bir kişi gelmedi. Bu nokta gayet dikkat çekici. Niye babanız, bu işler için deneyimli birini değil de çocuklarını gönderdi?"

"Fakat..." diye itiraz etmek istedi Raul.

"Lütfen sözümü kesmeyin. Bana kalırsa babanız da buraya işini iyi bilen birini gönderdi ve o adam meseleyi çözdü, istediğini elde etti. Siz bu durumu biliyordunuz ama bizlere karşı iyi bir oyun sergilediniz. İşler biraz çatallaşır gibi olunca da Sinyorita Carmen dikkatleri başka yöne dağıtacak bombayı patlattı, yani uydurma bir katil yarattı. Ama katilin milliyetinde bir hata yaptı. Çünkü Türklerin bu işle hiçbir ilgileri yoktu, şayet Fransız veya İngiliz deseydi daha doğru olurdu. Şimdi otelinizde yapacağımız toplantı da bence bu oyunun bir devamı. Zira hadiselerin gelişiminde en masum ve çaresiz rolü sizler oynuyorsunuz. Pulcunun evinde Olga'ya belgeyi satın almayı dahi teklif ettiniz. Oysa o belge şu an babanızın gönderdiği profesyonel tarafından belki de Madrid'e doğru yola çıkmıştır bile."

Raul bir şey söyleyemedi. Acaba bu iddia doğru olabilir miydi? Ama babasının böyle bir plan kurup öz evlatlarını tehlikeye atmasını kabul edemiyordu. Tam bunları düşünürken arkadan kız kardeşinin sesini duydu.

"Demek öyle bir Türkün varlığına inanmıyorsunuz," dedi Carmen. Antonio rahat bir şekilde gülümsedi.

"Beni yanlış anlamayın, belki öyle birini pulcunun kapısında görmüş, hatta sohbet etmiş olabilirsiniz, mümkündür. Ama o kişinin olaylarla hiç

ilgisi bulunmayan bir pul meraklısı olduğunu iddia edebilirim. Muhtemelen size ilham vermiştir." Carmen köpürür gibi sordu. "Ne ilhamı?"

"Yani babanızın görevlendirdiği kişinin yerine koyma fikrini vermiştir size."

"Çok saçma," diye homurdandı Carmen. Fakat daha fazla tartışmadan da çekindi. İtalyan haklı da olabilirdi tabii.

Zaten çok saf ve insancıl bir adama benziyordu, belki de Antonio'nun söylediği gibi tamamen bu işlerin dışında biriydi.

Ama şehrin merkezine doğru ilerlerken onun aklı da Raul gibi karışmıştı.

Acaba bu babalarının sinsice hazırladığı bir plan olabilir miydi? Carmen inanmak istemiyordu.

Öteki arabayı kullanan Hans Jansen ise daha ziyade sessiz kalmış, arka koltukta oturan iki Rusun konuşmalarını dinlemişti. Sarışın kadının İngilizcesi kusursuzdu, ama Igor arada sırada meramını tam anlatamayınca sinirlenip Rusça konuşmaya başlıyor fakat her seferinde Olga İngilizce karşılık veriyordu.

İgor'un aşırı sinirliliğine bir anlam veremiyordu Hans. Hepsi aynı hamurdan yoğrulmuş insanlardı ve birbirlerini anlarlardı. Ne derece profesyonel olsalar da, her işte başarı kazanmak söz konusu olamazdı, bazen kaybetmekte vardı bu meslekte. Hatta Hans, iri yarı Rus'un böyle bir iş için yeterince eğitilmediğini düşünmeye başladı. Kafası fazla çalışmıyor, olaylar karşısında hemen saldırgan tavırlar takınıyordu. Olga ile neden beraber çalıştıklarını daha iyi anlar gibi olmuştu. Olga hem serinkanlı hem de zeki bir kadındı. Paniğe kapılmıyor, hiddetlenmiyor, yeni çözümler üretmeye çalışıyordu. Ayrıca insanları etkilemesini de iyi beceriyordu.

Rusların konuşmaya ara verdikleri bir sırada sordu. "Sizce o Türk'ü bulabilecek miyiz?"

sorusu daha çok Olga'ya yönelikti. Sarışın kadın gülümsemişti.

"Ben öyle birinin var olduğuna pek inanmıyorum," dedi.

Hans, "Ben de," diye mırıldandı. "İspanyol kadın yalan söylüyor, değil mi?"

"Kanımca öyle."

Hans da sırıttı. "Katil İspanyolların adamı. Silva ailesi hâlâ bize oyun oynamaya devam ediyor. Otellerinde toplanmamız da numara. Kendilerinin bu işin içinde olmadığını bize ispat için tertipledikleri sözde bir gösteri.

Şüpheleri üzerlerinden atmak ve bizi mevcut olmayan bir Türk'ü aratmaya sevk etmek niyetleri. Böylece zaman kazanmaya çalışıyorlar."

"Oldukça doğru bir yaklaşım. Ama hâlâ bir sorunumuz var."

"Nedir o?"

"Acaba katil elde ettiği belgeyi kendisi mi İspanya'ya götürecek yoksa buradaki aile fertlerine mi teslim edecek?"

Hans bir an cevap vermeden kalınca Olga devam etti.

"Şayet adamları şu sıralar İspanya'ya giden bir uçağa bindiyse her şey bitmiş sayılır, yok eğer ilk müsait zamanda Raul'e teslim edecekse hâlâ ümit var demektir."

"Oldukça mantıklı bir düşünce," demekle yetindi Hans.

Bu akşam ilginç gelişmeler olacağa benziyordu. Sonra içinden gülümsedi arabaya biraz daha gaz verirken. Galiba sürdürdüğü hayatın iğrençliğini biraz da bundan seviyordu; herkes birbirine rol yapıyordu bu ortamda ve her grubun ana fikri yalan ve aldatmaca üzerine kuruluydu. Olga ile İgor'un gerçekte beyinlerinden ne geçirdiklerini bilmeyi çok isterdi şu anda...

Ertesi gün Haziran ayının içinde olmalarına rağmen gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Öğle tatiline çıkan Bora şirkette bir şeyler atıştırdıktan sonra geri kalan zamanı değerlendirmek için sokağa fırladı. Daha önünde burada geçirilecek iki ay vardı, ama genç adam Londra'ya ısınamadığı için çoktan memleket hasreti duymaya başlamıştı.

Staj yaptığı işte de sıkılıyordu, yeni bir şey öğrenmediği kesindi. Aynı duyguyu paylaşan bazı stajyerler gördükleri kurslardan kaytarmaya başlamışlardı bile. Gerçi Bora bu güne kadar kursları hiç kırmamıştı, fakat birden, boş ver, ben de kaytarayım diyerek kendini azat etti. Aylak aylak yürümeye başladı.

Ne yapacağı, nereye gideceği hususunda bir fikri de yoktu, sadece kursların sıkıcı ortamına dönmek istemiyordu. Bu yaştan sonra kendini öğrenci gibi hissetmek çok sıkıcı geliyordu. Covent Garden yönüne doğru yürümeye başladı.

Londra çok kozmopolit bir yerdi; her milletten insana rastlamak mümkündü ve bu durum haliyle renklilik yaratıyordu. Özellikle bulunduğu yerde çok sayıda turist vardı. Bir ara tamamen tesadüfi bir şekilde dönüp arkasına baktı ve kalabalık arasında beyaz elbiseli bir kadın dikkatini çekti. Bakışları üzerinde fazla kalmamıştı. Çok kısa, anlık bir takılıştı bu. Sonra yoluna devam etti. Neden sonra birden irkildi, beyaz elbiseli kadının

yüzünü bir yerden hatırlar gibi olmuştu. Hızla başını çevirip bir daha arkasına baktı. Bu kez kadını göremedi. Pek şaşırmadı; zira Covent Garden günün her saatinde çok kalabalık bir semtti. Muhtemelen çevredeki dükkânlardan birine girmişti. Ama aynı anda o yüzü nereden hatırladığını buldu. Beyaz elbiseli kadın, dün Chelsea'de pulcunun dükkânının önünde gördüğü İspanyol Carmen Silva'ydı. Kısa bir an, acaba diye düşündü.

Böyle büyük ve kalabalık bir şehirde aynı kişiyle bu kadar sık karşılaşmak pek olağan sayılmazdı. Dün kadının etkisinde kaldığını anımsadı. Cidden çok güzel ve çekici bir kadındı, bunu inkâr edemezdi. Hatta gece yatağa uzandığında bir süre onu hayal etmekten kendisini alıkoyamamıştı.

Önce, herhalde o değildir diye mırıldandı içinden. İnsan zihninin böyle oyunlar oynadığını bilirdi. Yine de yürümeye devam ederken birkaç kere sebepsiz arkasına dönüp baktı. Kimseyi göremedi tabii.

Bir ara kendini Thomas Neal'ın önünde buldu. Burası pahalı alışveriş merkezlerinden biriydi. İçinde marka giysiler, mücevherler, el örgüleri, hatıra eşyaların satıldığı bir yığın mağaza vardı. Vitrinlere bakmak ve oyalanmak için ideal bir yerdi. Giriş katında büyük bir restoran ve kafe de vardı. Bora'nın karnı toktu ama bir fincan çay içebilirim, diye düşündü. Öğle saatinde kafe fazla kalabalık sayılmazdı. Yeşil süs bitkilerinin çerçevelediği boş masalardan birine oturdu. Yürümekten biraz yorulmuştu. Sütlü çay hâlâ İngilizlerin ulusal içeceği gibiydi. Garsona siparişini verip beklerken gözü kafeye inen merdivene takıldı ve yüreği hopladı yeniden. Beyaz elbiseli kadını görmüştü. Yorgun adımlarla basamakları iniyordu.

Yanılmadığını anladı; Carmen Silva'ydı.

Kararsız kaldı bir an. Yanına gidip gitmemeyi düşündü. Üstelik bu kez ağabeyi diye tanıttığı adam da yoktu yanında. Fazla düşünmedi, tam ayağa kalkacağı sırada gözleri buluştu. Carmen de bir an gözlerini kısıp ona bakmış, sonra dostça gülümsemişti.

Daha fazla tereddüdün anlamı yoktu; kız da gülümsediğine göre onu hatırladığını belirtmiş oluyordu. Zaten boş masa ararmış gibi davranan esmer güzeli de onun bulunduğu tarafa doğru yönelmişti.

Bora'nın kalbi güm güm atmaya başladı. Uzun zamandan beri ilk defa bir kadın onu bu kadar heyecanlandırıyordu.

"Merhaba," demişti Carmen. "Bu ne tesadüf! Yine karşılaştık." Oysa Carmen karşılaşmalarının bir tesadüf olmadığını çok iyi biliyordu. Dün gece otel odasında sabaha kadar düşünüp durmuştu. Pulcunun önünde

karşılaşıp konuştukları Türk gerçekten bu işe bulaşmış biri miydi, yoksa o tamamen masum bir pul meraklısı mıydı? David Honor'un evinde bilinçsizce ağzından bir laf çıkmış, Türk'ü suçlamıştı. Tabii o da kiralık bir adam olabilirdi, bu konuda kesin bir bilgisi yoktu, hatta babası adına çalışıyor da olabilirdi. Tüm gece boyu Türk gencin karşılaşma sırasında söylediklerini hatırlamaya çalışmıştı; mühendis olduğunu ve Londra'da bir firmada staj yaptığını söylemişti. Ama Carmen firmanın adını bir türlü anımsayamamıştı. Ta ki, sabaha karşı çalıştığı iş yerinin "Woods" olduğunu hatırlayıncaya kadar gözüne uyku girmemişti.

Sabahleyin ani bir kararla yatağından fırlamış ve şirketin önüne dikilmişti. Şehrin Strand semtindeki firma oldukça meşhurdu. Stajyerlerin çalışma saatleri hakkında bir bilgisi yoktu tabii. O nedenle gerekirse akşam mesai saati bitinceye kadar beklemeye kararlıydı. Tabii adam yalan da söylemiş olabilirdi, o zaman bu işe bulaşmış biri olduğu kanıtlanacaktı. Fakat öğle saatlerinde ummadığı bir şey gerçekleşti ve Türk'ü binadan çıkarken gördü. Sevinmesi mi yoksa endişelenmesi mi gerektiğini kestiremedi.

Bu durumda genç adam doğruyu söylemiş oluyordu. Ama burada stajyer olarak vazife görmesi onun katil olmasına engel miydi? Kafası karıştığı için önce adamı takiple yetindi. Ne yapacağını, nereye gideceğini merak ediyordu. Uzun yürüyüş sırasında bir ara sanki izlendiğini hissetmiş gibi dönüp geri bakmıştı Türk. İşin kötü tarafı genç kadın adamın adını da çıkaramıyordu bir türlü. Türk adlarına çok yabancıydı.

Carmen konuşmaya kararlıydı, fırsat yaratıp kurnazca ağzını arayacaktı. Onun için de adamla göz göze gelince gülümseyerek yanına doğru yürümüştü. Hakkında düşünülenlerden tamamen habersiz olan Bora genç kadına içtenlikle gülümsemişti.

"Evet, yine karşılaştık. Sizi gördüğüme sevindim." Carmen teklifsizce sordu. "Oturabilir miyim?"

"Rica ederim, ne demek? Çok memnun olurum." Genç kadın iskemlelerden birini çekip oturmuş, elindeki iri hasır çantasını da ahşap masanın üzerine koymuştu. Yorgun görünüyordu. Bora da aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Yorgunsunuz galiba."

"Evet, vitrinlere bakmaktan çok yorgun düştüm."

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Bora. "Siz ne içiyorsunuz?"

"Çay."

Yüzünü ekşiten Carmen, "Yo, çaydan nefret ederim ama bir stout bira içebilirim," dedi.

Genç mühendis garsona el etmişti. Kadının isteğini ilettikten sonra hafif bir sıkıntı yaşadı. Üstüne bir tutukluk geldi, kadınla ne konuşacağını bilemedi. Hatta aynı anda kendine de kızdı. Dün gece onu bir hayli düşünmüş, hayalinde canlandırmıştı. Şimdi mutlu bir rastlantı onu yeniden karşısına çıkartıyor ama kendisi konuşacak bir mevzu bulmakta zorlanıyordu. Bilmeyerek baltayı taşa vurdu.

"Dün karşılaştığımız o pulcu dükkânına bir daha gittiniz mi?" diye sordu.

Carmen'in siyah gözleri hemen bulutlanır gibi olmuştu. Bir süre Bora'yı süzdü. Sonra kelimelerin üzerine basa basa mırıldandı.

"Neden sordunuz bunu?"

Bora omuz silkti. Aslında belirli bir nedeni yoktu, ama o an aklına konuşacak başka bir konu gelmemişti. Birbirlerini tanımayan iki kişinin tek müşterek noktaları galiba pul merakıydı. Hafifçe gülümsedi. "Galiba siz de pul toplamaya meraklısınız, değil mi?"

"Hayır. Hiç değilim," demişti genç kadın.

Afallayan Bora duraksadı. "O halde ağabeyiniz meraklı olmalı," diye kekeledi. "O da değildir."

Garipsemesi biraz daha artmıştı Bora'nın.

"Şey... Öyleyse yanıldım. Ne bileyim dün dükkânın kapalı olduğunu görünce çok üzülmüş ve şaşırmış bir haliniz vardı da, sizi de müşteri sanmıştım. " Esmer güzelinin bakışları sanki sertleşmişti.

"Ziyaretimizin sebepleri başka olamaz mıydı?" diye sorunca Bora susmak zorunda kaldı.

Onun sustuğunu görünce Carmen üsteledi.

"Ya siz? Siz öğleden sonra dükkâna gittiniz mi yeniden?"

Bora sanki konuşacak yeni bir konu çıkmış gibi, "Evet, gittim," diye mırıldandı.

"Pulcuyu gördünüz mü?"

Genç adam tasdik edercesine başını salladı.

"Öyleyse onunla konuştunuz da..."

"Tabii konuştum. Normal değil mi? Niye sordunuz?"

Kadının dik bakışları karşısında, Bora yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Birden aklına dün o dükkânda yaşadıkları geldi. Yaşlı adamın saldırıya uğraması, öğleden sonra dükkâna girdiğinde kendisine silah

çekmesini hatırladı. O dükkânda ve pulcunun etrafında esrarengiz bir şeyler dönüyordu ama beni ilgilendirmez, diye düşündü Bora. Yabancı bir ülkede başının derde girmesini kesinlikle istemezdi. Sonra Carmen'le bugünkü karşılaşmalarının da bir rastlantı olmayacağı ihtimali aklına geldi ve kıza kuşkuyla baktı.

Carmen de, Bora'nın bakışlarındaki kuşkuyu sezinlemişti. "İsterseniz daha açık konuşalım,"

diye mırıldandı genç kadın. "Ben bu meselenin burada halledilmesini istiyorum, hem de şimdi."

Genç adam büyük bir samimiyetle sordu. "Hangi meselenin?"

"Oyun oynamaya kalkışmayın benimle. Siz kimi temsil ediyorsunuz? Sanırım bu kadarını bilmek hakkım."

Kızın kara gözleri öfke doluydu.

Şaşkınlığı artan Bora, "Pardon ama söylediklerinizden bir şey anlamıyorum," diye kekeledi. "Ne meselesi, ne temsili?"

Carmen sırtını iskemleye dayadı. Bir süre konuşmadan karşısındakini süzmeye devam etti. "Sanırım, konuşmayacaksınız. Ya da her şeyi inkâr yoluna gideceksiniz. Öyle mi?"

"Ne demeye çalıştığınızı anlasam konuşurum ama söylediklerinizden bir şey anlamıyorum ki..."

"Pekâlâ," dedi Carmen. "Daha açık konuşayım. Pulcu David Honor'u siz mi öldürdünüz?"

"Ne?"

Bora az kaldı şaşkınlıktan elindeki çay fincanını düşürecekti, îrileşen gözlerini genç kadından ayırmadan, "Pulcu öldürüldü mü?" diye sordu.

Carmen alaycı bir şekilde gülümsemişti. "Ya çok iyi rol yapıyorsunuz, ya da gerçekten olup bitenlerden hiç haberiniz yok. "

Duyduklarına inanamamıştı. Güçlükle kekeledi. "Bunu şimdi sizden öğreniyorum. "

"Sahi mi?"

"Yoksa onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Olamaz mı?"

"Çok komik. Hiç tanımadığım bir insanı neden öldüreyim?"

"Para için tabii. Muhtemelen siz de bir kiralık katilsiniz."

Bora'nın birden tepesi atmıştı. Genelde sakin biri olmasına rağmen bu iddia kendisini çileden çıkarmıştı. Ayağa fırladı.

"Siz ne söylediğinizin farkında değilsiniz galiba. Ne cüretle beni böyle bir şeyle itham edebilirsiniz?"

Genç adamın tepkisi o kadar doğal olmuştu ki, Carmen hemen fısıldadı. "Lütfen, oturun. Dikkat çekmemizi istemiyorum."

"Lanet olsun. Beni cinayetle itham eden birinin yanında nasıl sakin otururum."

"Rica ederim, oturun. Galiba bir hata yaptım. Özür dilerim. "

Bora birkaç saniye İspanyol güzelinin yüzündeki endişeli ifadeyi inceledi. Kendisini müthiş bir şeyle itham etse de yüzündeki korkuyu görmemek olanak dışıydı. Elleri titriyordu Carmen'in. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremedi Bora, sonra isteksizce kalktığı iskemleye çöktü yeniden.

"Şimdi en başından anlatır mısınız, neler oluyor?" diye sordu.

Carmen bu kez perişan ve utanç dolu bir sesle mırıldandı. "Gerçekten David Honor'un öldüğünden haberiniz yok Mu?

"Yok tabii... Ama anlamadığım konu pulcunun ölümü ile aramda nasıl bir bağ kurduğunuz. Bunu bana açıklar mısınız?"

"Yani dün sabah o dükkânın önünde tamamen tesadüfi karşılaştık, öyle mi?"

Şaşkınlığı gittikçe artan Bora sert bir şekilde homurdandı. "Başka nasıl olabilir ki?"

"Şimdi bütün ümitler söndü demektir," diye inledi Carmen. "Her şey bitti."

"Hangi ümidin söndüğünü, neyin bittiğini anlamıyorum ama doğrusu pulcunun ölümüne pek şaşmamak gerekir," diye söylendi Bora.

Genç adamın söylediğini biraz geç idrak eden Carmen irkilerek sordu. "Ne dediniz?"

"Pulcunun ölümüne pek şaşmadım," dedim.

"Neden?"

"O garip bir adamdı. Dün öğleden sonra dükkâna ikinci defa gittiğimde bana silah çekti."

"Ne? Silah mı çekti?"

"Evet, aynen öyle. Beni tehdit etti."

Genç kadın hayretle Bora'ya bakmıştı yeniden. Güçlükle kekeledi. "Ne olup bittiğini bana anlatır mısınız lütfen? Çok önemli bu."

Bora yüzünü ekşiterek, "Pul peşinde olmadığınızı söylediniz ama yalandı bu değil mi? Bana kalırsa David denen o ihtiyarın elinde çok nadide

ve paha biçilmez bir pul serisi olmalı ve bir grup koleksiyoncu her ne pahasına olursa olsun, onu elde etmeye çalışıyor. Bu nedenle yaşlı adam öldürüldü. Artık bana doğruyu söyleyin."

Carmen kısa bir an durakladı. Az kaldı yarım yamalak bildiği hakikati Bora'ya açıklayacaktı ama hiç beklenmedik bir tarzda genç adam ortaya bambaşka bir sebep çıkarmıştı. Carmen de bozuntuya vermedi. "Evet, öyle," diye başını salladı.

"Tahmin etmiştim zaten," dedi Bora. "Dün o dükkânda benim de başıma garip bir olay geldi. Sabahleyin ilk gittiğimde pulcu dükkândaydı. Benden az sonra içeriye uzun boylu, iri yarı bir adam geldi. Saçları sapsarıydı, beyaza yakın."

Carmen içinden, Hans Jansen, diye geçirdi ama düşündüğünü açığa vurmadı. Bora devam etti. "O adam içeri girince Pulcu David öğleden sonra gelin diyerek apar topar dışarı çıkardı beni. Sizinle karşılaşmamız da o sıralara rastlamıştı. Öğleden sonra gittiğimde arkadaki odası darmadağınıktı. Önce beni gülümseyerek içeri aldı ve siz İtalyansınız, değil mi diye sordu. Ben de gülümsedim, o gün siz ve kardeşiniz de bana aynı soruyu sormuştunuz.

Yanılıyorsunuz, deyip sizlerin adını vererek bugün ikinci kere beni bir İtalyan'a benzettiklerini söyledim. Nedense isimlerinizi duyunca çok irkildi ve o zamana kadar adını hiç duymadığım bir kontun beni gönderip göndermediğini sordu."

"Kont Pazzini mi?" diye fısıldadı Carmen.

"Evet. Yanılmıyorsam, Pazzini dedi. Tanıyor musunuz?"

Carmen olumsuzca başını salladı. "İsmini işittim sadece. Sonra?"

"Sonra olanlar cidden tuhaf şeylerdi. Pulcu önce benim İtalyan olmadığıma inanmadı ve birden bana silah çekti."

"İlginç. Korktunuz tabii, değil mi?"

"Korkmaktan ziyade, şaşırdım. Belli ki beni birine benzetmişti. Yüzüne dikkatlice bakınca sabah gelen adam tarafından dövülüp hırpalandığını anladım. Yüzünde morluk ve şişlik vardı. "

"Peki niye ısrarla o dükkâna gidiyordunuz?"

Bora tebessüm etti. "1921 tarihli bir Danimarka pulu için. Başka bir yerde kolay kolay rastlayamazdım. Nefis bir parçaydı."

Bu açıklama ile hiç ilgilenmeyen Carmen fısıldadı. "Devam edin, lütfen."

"Sonrası daha şaşırtıcı oldu."

"Nasıl yani?"

"Pulcu, sabah gelen o adamın kendisinden bir şey istediğini ama istediğinin dükkânda olmadığını söyledi bana. Şayet bulsaydı hiç tereddüt etmeden öldürürdü beni dedi. O zaman anladım ki bazı kişiler adamdaki önemli bir pulu zorla gasp etmeye çalışıyorlar... Korkarım bunlara sizler de dahilsiniz."

"Şimdi o noktayı boş verin. Bir açıklama yaparım. Sonra ne oldu?"

Omuz silkti Bora. "Önce silahı adamın elinden aldım ve bir köşeye fırlattım. Nedense davranışıma çok şaşırdı. Meğer beni italyan zannedip sakladığı pulları zorla elinden alacağımı sanmış. Sonra Türk olduğuma inanınca bana teşekkür edip adresimi aldı."

"Adresinizi mi? Neden?"

Bu kez utangaç bir şekilde gülümsedi Bora. "Şayet pulcu öldü ise, benim hayalim ve sevincim de kısa sürmüş oldu. Nedendir bilmiyorum ama benim İtalyan olmadığıma ve dükkâna çok beğendiğim bir pul için geldiğime ikna olunca, o pulu adresime göndereceğine söz verdi de ondan. Ama artık öldüğüne göre o pula sahip olamayacağım demektir. "

Önce Carmen'den hiç ses çıkmadı. Birkaç saniye dalgın dalgın düşündü.

"Bir dakika," dedi. Sonra Bora'nın gözlerinin içine bakarak, "Neden o pulu hemen orada size vermedi de, aldığı adresinize göndermek istedi?"

Bu cidden yerinde bir soruydu ve ancak Bora'nın aklına o kadar değerli bir pulu hediye olarak kabul edemeyeceği konusundaki ısrarı geldi. Bunu Carmen'e söylediğinde kadın, "Ama adresinizi bir kâğıda yazdı, değil mi?" dedi.

"Evet, kesinlikle."

"Ona nerenin adresini verdiniz?"

"Kaldığım pansiyonun tabii. "

Genç kadının iri siyah gözleri bir an ümitle parladı. Deminden beri asık olan yüzü şimdi az da olsa neşelenmişti. Birden uzanıp Bora'nın elini tutarak sıktı. "Siz harika bir insansınız," diye fısıldadı.

Bu ani değişiklik karşısında zaten alınmış olan genç adam homurdandı. "Ama az önce benim bir katil olduğumu söylüyordunuz."

"Büyük bir yanılgı, affedilmez bir hata yaptım. Beni bağışlayın. "

Carmen o kadar güzeldi ki, bu içten özür dileyiş karşısında yapacağı bir şey kalmamıştı Bora'nın. O da avuçlarını kavrayan yumuşacık beyaz tenli eli sıktı.

"Tamam," dedi. "Benim açımdan mesele kapanmıştır. Ama sanırım bu anlattıklarımdan sonra sizin de bana açıklayacağınız birkaç nokta olacaktır. "

"Haklısınız. En azından merakınızı giderecek bazı hususlarda sizi aydınlatmalıyım. "

"Öyleyse sizi dinliyorum."

"Ama burada olmaz."

"Neden?"

"Bu konuyu burada konuşamam. "

"Pekâlâ. Nerede konuşalım. "

"Sizin pansiyonunuza gidebiliriz."

"Fakat..."

"Fakat ne?"

"Anlarsınız işte..."

"Neyi anlayacağım?"

"Kaldığımız pansiyona kız arkadaşlarımızı kabul edemiyoruz."

Carmen içten bir kahkaha attı. "Anladım sıkıntınızı. Ama hiç dert değil. Biz de bir otele gideriz."

"Otele mi? Ama nasıl olur?"

"Sıkmayın canınızı ve aklınıza başka bir şey gelmesin."

"Neden bir otel? Koca şehirde baş başa konuşacağımız başka yer mi yok?"

"Kuşkusuz vardır. Ama unutmayın, arkamızda da bir cinayet olayı var. Siz pulcunun öldürülmesinde katil adayları arasında olabilirsiniz."

Tüyleri ürperen Bora çıkıştı. "Şaka mı yapıyorsunuz? Ne katil adayı?"

"Yanlış anlamayın. Artık ben sizin masum olduğunuzu çok iyi biliyorum ama konuşmalarımız tamamen gizli kalmalı ve kimse duymamalı." Bora fazla direnmedi ve kafeden birlikte çıktılar.

Covent Garden civarında üçüncü sınıf bir otele gitmişlerdi. Resepsiyondaki şişman, göbekli görevliye dört, beş saat kalıp ayrılacağız diyerek odanın gecelik parasını öderken Carmen son derece rahattı. Bankonun arkasındaki memur bu tür geliş gidişlere çok alışık olmalıydı ki müşterilerin yüzüne dahi bakmamıştı. Tek utanıp rahatsız olan Bora'ydı. Odaları dört katlı binanın üçüncü katındaydı.

Tedirgin bir şekilde odaya giren genç adam etrafına şöyle bir bakındı. Oda tahmininden daha temiz ve derli toplu çıkmıştı. Son derece rahat hareket eden Carmen eliyle oturması için Bora'ya odadaki tek koltuğu işaret

etti. Genç adam önce oraya genç kızın oturmasının daha doğru olacağını düşünmüştü, fakat Carmen son derece rahat hareketlerle elindeki çantayı yatağın üstüne atıp kenarına çökmüştü bile. "Rahat ol, keyfine bak," diye mırıldandı kız.

Kızın pişkin ve girişken tavırları iyice afallatmıştı Bora'yi- Çaresizlik içinde koltuğa oturdu.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi Carmen. "İstemeyerek de olsa, büyük ve çok önemli bir olayın içine çekilmiş durumdasın. Dün geceden beri seni katil sanıp peşine takılmış bir sürü insan var. Bunu sakın unutma. Akıllı davranmazsan hayatın tehlikeye girer. Henüz senin izini bulmuş değiller ama vazgeçmeyeceklerdir ve korkarım er veya geç seni bulacaklardır. "

Rengi atan Bora kekeledi. "Kim bunlar? Ben bir şey yapmadım ki..."

"Yapmadığını ben biliyorum ama onlar bilmiyor."

"İyi de ne istiyorlar benden?"

"Sen de olduğunu düşündükleri bir zarfı."

"Çok komik... Ben de öyle bir şey yok."

"Biliyorum. Ama tahminlerim beni yanıltmıyorsa, bu gün ya da yarın olacak."

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum. Neden bahsediyorsunuz, ne zarfı bu?"

"Bak, şimdi beni iyi dinle. Basite indirerek sana kısa bir öykü anlatacağım. Bundan yaklaşık otuz sene önce Avrupa'nın çok zengin bazı iş adamları gizli bir anlaşma yapmışlar. Ne olduğunu, nasıl bir içeriğe sahip olduğunu sorma, inan bilmiyorum. Ben bu anlaşmaya imza atan adamlardan birinin kızıyım. Unutulmuş gibi duran bu belge birden önem kazandı ve imza atan kişiler anlaşmayı birbirlerinden habersiz ele geçirmeye çalışıyorlar."

"İyi de bu anlaşmanın benimle ne ilgisi olabilir?"

"Anladığım kadarıyla yok zaten."

"Eee, o zaman sorun ne?"

"Sorun şu... İnsana tuhaf geliyor ama bu belgeyi öldürülen Pulcu David Honor'a teslim etmişler. Neden ona bırakmışlar, neden bir banka kasasında saklamayı tercih etmemişler, bir fikrim yok. Ama dün pulcu öldürülünce her şey birden karıştı. Sen de dün Honor'la görüşen insanlardan biriydin ve ölümünden sorumlu hale geliverdin. "

"Ama bu çok anlamsız. Ben o dükkâna sadece pul bakmaya gittim."

"Ben artık buna inanıyorum ama diğerlerinin inanacağını hiç sanmıyorum."

Bora dehşete kapılarak durakladı.

İlk şaşkınlığını atar atmaz beyni hızla çalışmaya başlamıştı. Şimdi olayları daha iyi anlıyordu. "Öyleyse sorun pul meselesi, koleksiyoncular arasındaki bir rekabet değil."

"Haklısın. Bu çatışmanın pullarla hiç alakası yok."

"Öyleyse neyin peşindesiniz? Aradığınız belge ticari mi, yoksa siyasi bir anlaşma mı?"

"İnan, ben de senin kadar bilgisizim."

"Az önce bana gelecek bir zarftan bahsettiniz, neyi kastettiniz, sözünü ettiğiniz belgeyi mi ?"

"Bu benim düşüncem, bir tahmin sadece."

Bora gülümsedi. "Yanlış mı anladım acaba? Yani pulcunun şu aradığınız belgeyi pansiyon adresime postalayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Carmen.

"Niye böyle bir şey yapsın ki? Ben onun hiç tanımadığı bir insanım. Otuz yıl sakladığı bir belgeyi hayatında bir defa gördüğü ve belgeyi imzalamış olanlarla uzaktan yakından ilgisi olmayan birine vermeye kalkışması mantıklı mı?"

Carmen tereddütsüz cevap verdi. "Mantıklı değil tabii. Fakat kanımca başka çaresi yoktu."

"Anlamadım, ne demek bu?"

"Çünkü David Honor öldürüleceğini anladı ve sanırım bu planı yaptı."

"Durun bir dakika... Hâlâ anlamış değilim. Diyelim ki bir an söylediğiniz gibi düşünmüş olsun. Ben o belge hakkın' da hiç bilgisi olmayan biriyim. Ne yaparım ki? Kime teslim edeceğimi dahi bilmiyorum, tarafların hiç birini tanımam. "

"Doğru. Bunu da düşündüm. Belki de size gönderdiği zarfa, ne yapmanız gerektiğine ait bir not da eklemiştir."

Bora başını salladı. "Bana pek inandırıcı gelmedi. Pek olacak iş değil."

"Bilmiyorum, belki de yanılıyorum. Ama aklıma başka bir çözüm gelmiyor."

"Şu dün olanları bana en başından bir daha anlatır mısınız?"

Carmen nasıl olsa ok yaydan çıktı diye düşündü. Bundan sonra her şeyi, bildiği ve gördüğü her şeyi genç mühendise anlatmaya karar verdi.

"Doğru," diye fısıldadı. "Artık her şeyi bilmek hakkınız." Ve anlatmaya başladı, hiçbir şeyi atlamadan...

Bora soluk soluğa anlatılanları dinledi. Olaylar sanki bir casus filminin sahneleri gibiydi. Biraz komik bulsa da Carmen'i de filmin masum kız kahramanı gibi değerlendirmişti. Hele olayları anlatırken biraz da kendini kaptırıp oturduğu yatakta uzanması, ayakkabılarını ayağından fırlatıp atması, eteklerinin hafifçe açılması genç mühendise ayrı bir haz vermişti. Bora da duyduklarına kendini kaptırmıştı. Ancak bazı sorular aklını kurcalıyordu. Carmen son noktayı koyduğunda ilk sorusu şu oldu. "Madem hepiniz pulcunun evinde toplandınız, o halde yaşlı adamı kim öldürdü?"

"Mesele de bu ya... Bunun cevabı yok. Katilin sen olduğunu düşündük." , "Ama ben değilim."

"Bunu biliyorum."

Bora çekinerek sordu. "Acaba babanız size haber vermeden bu işlere uygun birini göndermiş olabilir mi?"

"Hayır göndermemiş. Dün gece kaldığımız otelde yaptığımız toplantıdan sonra Raul babamı aradı, hem olayı anlattı, hem de öyle birini gönderip göndermediğini sordu. Aldığı cevap olumsuzdu."

Birkaç dakika düşünen Bora adeta kendi kendine konuşur gibi fısıldadı. "Ama olayların oluş şekline bakılırsa biri sözünü ettiğin İtalyan Antonio'dan önce eve girip yaşlı adamı öldürmüş."

"Öyle olmalı."

Bora dalgın bir şekilde devam etti. "Bence içinizden biri yalan söylüyor."

"Kim?"

"Bunu bilemem, fakat bir şey dikkatimi çekti. Mesela siz ve sözünü ettiğiniz Ruslar iki kişi olarak gelmişsiniz Londra'ya, oysa Hans Jansen ve Antonio yalnız gelmişler, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle."

"Ya onların da birer yardımcıları varsa, ya görmediğiniz o yardımcılardan biri cinayeti işlediyse? Olamaz mı?"

"Bilmem, bu hiç aklıma gelmedi. Ama sanmıyorum."

"Neden?"

"Öyle olsa, Hans'da Antonio da bu kadar paniğe kapılmazdı."

"Nasıl emin olabilirsiniz ki? Hem bu ihtimali neden düşünmediniz, hayret ettim."

"O kişileri tanımıyorsunuz. Antonio da Hans da kendilerine fazla güvenen ve yalnız çalışmayı tercih edecek tipte insanlar. Bence onların yardımcıları yok."

"O halde pulcuyu kim öldürdü?"

"Dedim ya, bilmiyorum. Aklıma gelen her ihtimali size anlattım."

Bora koltuktan kalkıp pencerenin önüne gitti. Tül perdenin ardından hareketli sokağı dalgın bakışlarla izlemeye başladı. Kafası oldukça karışmıştı. En kötüsü, iradesi dışında da olsa, bir cinayet olayına adının karıştırılmasıydı. Tanımadığı birtakım insanların kendisini katil olarak düşünmeleri son derece rahatsız ediciydi. Bunları aklından geçirirken arkasından Carmen'in fısıltı halindeki inlemesi geldi. "Korkuyorum."

Başını çevirip yatağa uzanmış genç kıza baktı. Yüreğinde bir acıma hissetti. Rol yapmıyor, aklından geçenleri içtenlikle söylüyor, menfaatini kollamıyordu. "Kimin için korkuyorsunuz?" diye sordu.

Kızın gözlerinde yaş damlaları belirmişti. "Öncelikle babam için tabii. Bu lanet belgenin ne olduğu hakkında bir bilgim yok ama dün gece pulcunun öldürüldüğünü öğrendiği andan itibaren babam çok korkmaya başladı. Ağabeyim Raul telefonda onun hep titrediğini söyledi. Kendim adına da korkuyorum tabii."

"Neden?"

Genç kız yaşlı gözlerini Bora'ya çevirerek sitem eder gibi süzdü. "Neden mi? Anlamıyor musunuz, dünden beri etrafımızda bir sürü karanlık dünyaların insanları, profesyonel kiralık katiller cirit atıyor. Bunlar benim dünyamın insanları değil. Şu halime bakın. Londra'da, üçüncü sınıf bir otelde, ilk defa yüzünü gördüğüm bir insanla tartıştığımız konuları düşünün bir kere. Yanlış anlamayın sakın, sizin dürüstlüğünüzden kuşkum yok ama yine de durum oldukça tatsız."

Kıza hak vermemek elde değildi. Carmen'in çaresizliğine içtenlikle üzülen Bora, yatağın kenarına yaklaştı ve oturdu Aslında böyle durumlarda nasıl davranması gerektiğini pek bilmiyordu ama kızı rahatlatmak, biraz gevşetmek lüzumunu duyarak onun elini tuttu. Kız elini çekmemişti.

"Üzülmeyin," diye fısıldadı. "Korkmanıza da gerek yok. Ben buradayım. Sizin için elimden geleni de yapmaya hazırım.

"Çok iyi bir insan olduğunuz belli. Bunu yürekten söylediğinize de inanıyorum. Ama..."

"Ama ne?"

Carmen endişeyle söylendi.

"Bunlar tehlikeli ve acımasız insanlar... Onlara görünmemeniz lâzım. Bence siz de en az Silva ailesi kadar tehlikedesiniz, izinizi bulurlarsa mutlaka yakanıza yapışırlar."

Bora omuzlarını silkti. "Hiç umurumda değil. Bana bir şey yapamazlar." Carmen'in gözleri ışıldadı. "Dürüst olduğunuz kadar cesursunuz da," dedi. Oldukça şüpheci bir insandı Antonio Montolivo. Bir insandan kuşkulanmaya başlayınca, o kuşkuları kesin delillerle değiştirinceye kadar fikri değişmezdi. Silva kardeşlerin doğruyu söylediğine inanmıyordu. Dün birden katil olacağından şüphe duydukları bir Türk fikrini ortaya atmışlardı ama Antonio kesinlikle buna inanmamıştı. Genç İtalyan'ın da beyninde bazı sorular vardı ve iki kardeşten daha sakin ve pasif görünen Carmen'in asıl çekinilecek kişi olduğuna inanıyordu. Dün kaldıkları Ritz Oteli'nde yapılan bütün konuşmalar da neticesiz kalmış, sonuca bağlanmamıştı. Zaten herkesin menfaatini birleştirecek bir çözümün olamayacağına inanıyordu Antonio.

Fakat duruma kayıtsız kalamazdı ve dün gece Carmen Silva'yı takibe almaya karar vermişti. Sabahın çok erken saatlerinde Ritz Oteli'nin karşısındaki kafelerden birinde kızı beklemeye başlamıştı. Niyeti görünmeden kızı takip etmek ve kimlerle görüştüğünü öğrenmekti. Beklediği fırsat çabuk doğmuştu. Güzel İspanyol kızını beyaz bir elbise içinde otelden çıkarken görmüştü. Kız kapının önünden bir taksiye binmiş, hemen o da bulduğu ilk taksiye atlayarak kızı takibe başlamıştı.

Önce kızın yaptıklarına pek bir anlam verememişti. Hatta biraz şaşırmıştı da. Carmen, Woods adlı bir firmanın önünde uzun süre oyalanmış, sanki birini bekliyormuş gibi acemi davranışlar sergilemişti. Kızın bekleyişi tahmininden çok uzun sürmüştü, ta öğle saatlerine kadar. Fakat süre uzadıkça Antonio'nun kuşkuları da yoğunlaşmıştı. Bu bekleyişin mutlaka bir amacı olmalıydı.

Sonra kızın birden heyecanlandığını ve firmadan çıkan birinin peşine takıldığını fark etti. Sıradan uzunca boylu, yakışıklı bir adamdı. Takım elbise giymiş, kravat takmıştı, ingiliz olmadığı her halinden belliydi; uzun yıllar ingiltere'de kaldığı için bu ülkenin insanlarını ilk bakışta tanırdı. İspanyol kızın takip ettiği kişinin Akdenizli olması çok muhtemeldi, ispanyol, İtalyan, hatta bir Türk de olabilirdi.

İlginç bir durum ortaya çıkmıştı. Carmen, Woods'dan çıkan adamı takip ediyor, o ise ikisini birden izliyordu. Duruma henüz bir anlam verememişti Antonio; kız adamı tanıyorsa, neden yanına gidip konuşmuyordu? Yabancı

erkek ise kesinlikle izlendiğinin farkında değildi. Bir ara acaba gözlerden uzak bir buluşma mahalline mi gidiyorlar, diye düşündü. Belki de evvelden kararlaştırdıkları güvenli bir yer olabilirdi. Antonio son derece sabırlı biriydi, bekleyecekti.

Woods'tan çıkan yabancının ise yürüyüşü fazla uzun sürmüştü. Sanki hiç acelesi yokmuş gibi adam aylak aylak dolaşıyor vitrinlere bakıyor, zaman öldürüyordu. Sonra bir şey daha dikkatini çekti. Carmen izlediği adama görünmek istemiyordu. Hatta bir seferinde adam geriye dönüp baktığında kız saklanmak, görünmemek için telaşa kapılmıştı. Bu çok garipti, birbirlerini tanıyorlarsa kızın gizlenmeye çalışmasının anlamı neydi?

Sonunda adamın Thomas Neal's denen binanın alt kattaki kafesine girdiğini gördü. O zaman İspanyol kadın da rahatlamış gibi hızlanmış ve kafeye giden merdivenleri inmeye başlamıştı. Antonio sırıttı. Burası buluşma yerleri olmalıydı. Üst katta durmayı yeğledi, aşağıya inerse Carmen kendisini görebilirdi. Şimdilik bunu hiç istemiyordu. İnce bir kolonun arkasına saklanarak alt kattaki buluşmalarını seyre başladı.

Özellikle adamı inceliyordu. Muhtemelen o da İspanyol'du ve herhalde iki kardeşten daha önce gelmişti Londra'ya. Tabii bulunduğu yerden konuşmalarını duymak mümkün değildi. İki şey dikkatini çekti. Birincisi adamın elinde çanta yoktu. Bu buluşma belgeyi teslim etmek için yapılmışsa acaba adam belgeyi nereye saklamıştı? İlk aklına gelen üzerinde taşıdığı fikriydi ama bu fikirden hemen vazgeçti. Bu fazla tehlikeli sayılırdı, buraya gelirken bile izlenmekten korktukları açıkça belli olmuştu. Ayrıca söz konusu belgenin kaç sayfa olduğu hakkında da bir bilgisi yoktu. Adam belgeyi çıplak vücuduna bant ile yapıştırmış da olabilirdi, şayet söz konusu evrak ince ise. Dikkatini çeken ikinci şey ise, adamın gülümseyen yüzüydü. Bunu da yadırgamıştı; genelde kiralık bir silah, patronunun kızıyla bu kadar laubali olamazdı. Adam sanki çizmeyi aşıyordu. Bir süre daha merakla olduğu yerden onları izledi. Daha sonra masadan kalktıklarını gördü ve hemen kolonun arkasına gizlendi. Kafeden çıktıklarında yeniden peşlerine takılmıştı. Antonio'yu asıl şaşırtan şey ise bundan sonra olanlardı. İki genç pek de uygun gözükmeyen bir otele girmişlerdi. İtalyan o zaman uyandı ve içinden bir küfür savurdu. "Lanet olsun. Bunlar sevgili galiba. Otele sevişmeye gidiyorlar," diye söylendi. Kızın ellerini tutmak Bora'yı heyecanlandırmıştı. Yatağın üzerinde ve birbirlerine çok yakındılar. Bora kendini frenlemeye çalıştı fakat ona sarılma isteğini dizginlemekte

zorlanıyordu. Sonra neden böyle davrandığına bir anlam veremedi. Carmen gerçekten tam bir afetti. Zenginliğin şımarttığı, insanlara biraz tepeden bakan, mağrur ve dilediği her şeye sahip olmaya alışık bir tip... Başına buyruk yaşadığı her halinden belli oluyordu. Ama son derece sıcak ve kışkırtıcıydı. Kim bilir kaç kişiyle birlikte olmuştu şimdiye kadar. Bu durum beni hiç ilgilendirmez diye düşündü.

Nasıl olsa Carmen'le bir gelecek söz konusu olamazdı. O tesadüflerin karşısına çıkardığı bir kadındı. Hatta kendisini kullanıp kullanmadığı hususunda bile kuşkuları vardı; bu basit otel odasına gelip gizlice konuşmalarının sebebi de o değil miydi? Saçma bir fikre kafasını takmıştı güzel İspanyol. Öldürülen pulcunun istenilen belgeyi pansiyonuna postalayacağını düşünüyordu. Aslında çok saçma bir fikirdi bu. Pulcu kendisine güvenmiş bile olsa, tamamen olayların dışındaki bir yabancıya o belgeyi göndermesi için hiçbir neden yoktu. Fakat içindeki paslanmış şehvet duygusu alevleniyordu. Kızın gözlerinin içine bir daha baktı; onda da aynı istek ve heyecanı bulur gibi oldu. Belki de yanılıyordu, anlamakta zorlandı. İkisi de yadırgadıkları bir çekimin içine girmişlerdi. Son zamanlarda pek sık ilişkiye girmediği bir gerçekti, ama aynı şeyi, tanımadığı Carmen için söyleyemeyeceğini düşündü. Güzel İspanyol kızının kapkara gözlerinin içinden şehvetin ötesinde tatlı, kırılgan ve sevgi dolu çağrışımlar alıyordu.Daha fazla düşünmek istemedi ve kızı kollarının arasına alıp kendine çekerken ıslak dudaklarından öpmeye başladı. Önceleri Carmen de aynı şevkle öpüşüne karşılık vermişti, fakat sonra ellerini göğsüne dayayıp hafifçe itti genç erkeği. "Hayır," diye fısıldadı. "Bunu yapmayalım."

Carmen'in baştaki heyecanı ile ateşlenen Bora, "Neden?" diye sordu. "Doğru değil bu... Az evvel gözlerindeki ifadeyi okudum."

"Ne ifadesi?"

"Seni baştan çıkarmayı düşündüğümü sanıyorsun, değil mi?"

Bora hemen cevap veremedi. Kişiliği itibariyle son derece dürüst bir insandı; aklından geçeni saklamamayı tercih etti.

"Yalan söylemeyeceğim. Evet, bir an bunu düşündüm. Ama hiç önemli değil. Kabul edelim ki birbirimizi yeterince tanımıyoruz, hata yapabiliriz. Şartlara bir baksana. Birbirimizi hiç tanımamamıza rağmen bir otel odasında ve oldukça samimi bir haldeyiz. Ayrıca sen, hiçbir erkeğin dayanamayacağı kadar güzel bir kadınsın. Bu heyecanı her türlü art niyetin ötesinde, gençliğimizin dürtüleriyle izah edemez misin?"

"Belki böyle de açıklanabilir. Ama yine de uygun görmüyorum."

"Neden ama?"

"İtiraf edeyim ki, senden hoşlandım, seni arzuladım da. Ancak şimdi olmaz. Şu an buna hazır değilim."

Bora kızın bedenini saran kollarını hafifçe çözdü. "Tabii, anlıyorum," diye fısıldadı. Carmen ise genç adamı şaşırtan bir ifadeyle onun yüzünü iki avucunun içine alarak tekrar gözlerinin derinliklerine baktı. "Umarım gerçekten anlıyorsundur," diye mırıldandı. "Sen iyi bir insansın ve senden hoşlandım. Şayet birleşeceksek, bunun burada bu bayağı ortamda olmasını istemedim. Ayrıca çıkarım uğruna seninle sevişmeye kalkışacağımı düşünmeni hiç istemem. Sabırlı ol. Her şeyi oluruna bırakalım. "

"Tamam, öyle olsun," diyen Bora iliştiği yatağın kenarından ayağa kalktı. Hafif bir hayal kırıklığı yaşamıştı ama diğer yandan ona hak vermişti. Hemen konuyu değiştirmek gereğini duydu.

"Sahiden pulcunun aradığınız belgeyi bana postaladığını düşünüyor musun?" diye sordu. "Mutlak emin değilim. Ama bana David Honor'la aranızda olanları anlattıktan sonra aklıma geldi bu fikir. Yanılıyor da olabilirim. O an ihtiyar pulcunun neler düşündüğünü bilmem mümkün değil. Bekleyip göreceğiz. Şayet düşündüğüm doğru ise, zarf sana bugün ya da en geç yarın ulaşır. "

Bora başını tasdik edercesine salladı. "Şayet düşündüğün gibi zarf postadan elime geçerse, sana nasıl ulaşacağım?"

Bu soru, Bora'nın belgeyi Carmen'e teslim etmeyi düşündüğü anlamına geliyordu. Başka bir ifade ile stajyer mühendis, bu badireye karışmak istemediğini, ya da önemli sonuçlar doğuracak, menfaatler temin edeceği neticelerden uzak kalmak istediğini anlatmıştı. Carmen de yataktan kalkıp ona bir daha sarıldı. İçtenlikle dudaklarından öperken, "Sen gerçek bir dostsun Bora," diye mırıldandı. "Bana ulaşman için gereken bilgileri sana vereceğim." Otelin ana çıkış kapısını gözetleyen Antonio yavaş yavaş düşüncelerini bir hizaya sokmaya gayret ediyordu. Önce Carmen'in bu otele sevişmek için geldiğini düşünmüştü ama bu çok anlamsızdı. Onun kadar zengin bir kız herhalde bu külüstür oteli sevişmek için kullanmazdı. Onlar âşık değillerdi. Geriye daha ciddi bir olasılık kalıyordu. Gördüğü o esmer adam, kuvvetle muhtemel pulcuyu öldüren kişiydi ve ondan çaldığı belgeyi İspanyol'a teslim için burayı uygun bulmuştu. Belki de kız malı teslim almak için burayı tercih etmişti. Antonio düşündüğü doğru ise meseleyi çözmüş sayılırdı. Birden kendini belgeye çok yakın hissetti, hatta avucunun

içinde gibi. Şu an katil belgeyi Carmen'e teslim ediyor olmalıydı. Belki de Londra'dan çıkarıp İspanya'ya ulaştırmanın yollarını düşünüyorlardı. İşi iyi kıvırmışlardı doğrusu, olacakları önceden tahmin edip diğer imza sahiplerinin adamlarını aldatmayı başarmış sayılırlardı. Ama kendini bu tür numaraları yutmayacak kadar deneyimli buluyordu İtalyan. Fazla beklemedi.

Az sonra iki sevgili görünümündeki çift otelden çıkmışlardı. Bir daha oraya dönmeyecekleri kesindi. Ve hâlâ izlendiklerinin farkında değillerdi. Ama o sırada el sıkışıp ayrıldıklarını gördü Antonio.

Şimdi hemen bir karar vermek zorundaydı. Ya kızın peşine takılacaktı ya da artık kuşku duymadığı İspanyol katilin. Hızlı bir muhakeme yaptı. İlk planda belgenin Carmen'in hasır çantasında olduğunu düşündü ama bu fikrinden çabuk caydı. Kız belgeyi görüp onaylamış olabilirdi ama onu yanında taşıması çok anlamsızdı, bu riski üstlenmesi tehlikeliydi. Kimsenin tanımadığı adamın belgeyle birlikte doğruca havaalanına gitmesi en makul çözümdü. O belgeyle buralarda daha fazla dolaşması sadece tehlikeye davetti. Ayrıca bir cinayet işlemişti İspanyol. Muhtemelen pulcunun cesedi henüz bulunmamıştı ama ünlü Scotland Yard dünyanın en iyi polis teşkilatlarından biriydi, cinayet ortaya çıkınca olay yerinde esaslı bir araştırma yapmaları kaçınılmazdı. Katil geride bazı izler bıraktığını düşünerek Londra'dan uzaklaşabilirdi.

Hemen oracıkta kararını verdi. Carmen'den ayrılan erkeği takip edecekti.

İgor gözlerini açtığında saatin kaç olduğunu kestiremedi. Yatağın içinde doğruldu, yanında sigara içen Olga'ya bir göz attı.

"Saat kaç?" diye homurdandı.

"Onu on geçiyor."

"Niye beni uyandırmadın?"

Sarışın kadın alaycı bir şekilde fısıldadı. "Bar yere mi yetişeceksin?"

Igor uyku sersemi mahmur gözlerle yanındaki çıplak kadını süzdü. Sorusundaki imadan yine alaya başlayacağını anlamıştı. Son zamanlarda devamlı kendisini hor görüyor, hatta aşağılıyordu Olga. Ona çılgınca tutkun olmasa bir an durmaz, kıçına tekmeyi basardı. Ama bunu asla yapamayacağını biliyordu. Bu kadın kendisini büyülemişti sanki, bir gün görmese krizi tutmuş uyuşturucu müptelâları gibi nöbet geçiriyordu.

Mahmur gözleriyle yuvarlak omuzlarına, dolgun göğüslerine baktı. Dün gece Silva'ların otelindeki toplantıdan döndükten sonra sevişmişlerdi fakat

hâlâ açtı ona. Olga'nın çıplak memeleri arzularını kamçılamıştı, okşamak için sırıtarak elini göğüslerine attı. Olga sert bir hareketle eli iterken, "Sen aptalın tekisin," diye söylendi. İşte, yine başlıyor diye düşündü İgor. Nedenini anlamıyordu bir türlü.

"Nen var senin? Neden huzursuzsun, neden bana çıkışıp duruyorsun?"

Olga ciğerlerine çektiği dumanı boşaltırken, "Hata bende," diye homurdandı. "Sana inanıp bu boktan iş için buralara kadar geldim. Senin kafan çalışmıyor İgor, kafan... Bir de bana o belgeyi tereyağından kıl çeker gibi alıp Moskova'ya döneceğimizi söylemiştin." Igor'un suratı asılmıştı.

"Ne yapabilirim ki? Patron işin son derece basit olduğunu söylemişti."

"Sasha, değil mi?"

"Evet, o."

"O da senin gibi aptalın teki zaten. Sadece kaba kuvvetine ve Moskova'da rüşvet yedirdiği devlet kodamanlarına güveniyor. Oysa bu mesele babasının sorunu, yani Boris Shebalin'in. Sen asıl onunla görüşmeli ve olayı tüm detaylarıyla öğrenmeliydin."

"Sen neler söylüyorsun, sevgilim. O adamı yıllardır gören yok. inzivaya çekilmiş yaşıyor, oğlunu bile her zaman görmek istemiyormuş."

Olga yine alaycı bir şekilde söylendi. "Buna hiç şaşmam. Sasha pisliğin teki. Gerçi babası da karanlık biriydi, devrinde yanına bile yaklaşmak zordu ama ne olursa olsun bu iş babasına ait bir sorun. Artık elini ayağını bu dünyadan çektiğine göre pis işini de oğlunun halletmesini istemiş olmalı. Ne var ki sonuçta yüklendiğimiz işi beceremedik." Igor durumu yeni idrak etmiş gibi endişeyle sevgilisine baktı bir daha. "Ama dün gece böyle konuşmuyordun, umutluydun," diye fısıldadı.

"Biraz gerçekçi ol İgor. Her şey o yaşlı pulcuyu bulmamıza bağlıydı. Ama adamın cesediyle karşılaştık. Belli ki birileri işi bizden evvel halletmiş. Bundan sonra ne yapabiliriz ki? Muhtemelen belgeyi alan katil çoktan Londra'nın dışına çıkmıştır bile."

"O Türk ne olacak? Hani İspanyol kızının söylediği adam?"

Olga acır gibi İgor'a baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun? Belki de Carmen denen kadın yalan söylüyor, belki de öyle bir Türk hiç yok. Aksini kanıtlayabilir misin?" İgor yatağın içinde dağınık saçlarını kaşıdı. "Ama herkes Carmen'e inandı. Dün gece o Türk'ün varlığını araştırmak için karar almadık mı?"

"Sen sahiden aptalmışsın İgor, hayret... Öyle bir karar aldık ama yapacağımız başka bir şey olmadığından. Eminim ki, hiç kimse o Türk'ü

araştırmak için kılını kıpırdatmayacak." İgor yataktan kalktı. Çırılçıplak odanın içinde dolaşmaya başladı. Sanki gerçekleri yeni kavrıyormuş gibi sıkıntılı bir hali vardı. Bir süre hiç konuşmadı. Neden sonra homurdandı. "Bir önerin var mı?" diye sordu.

"Bence yapacağın tek şey Sasha'yı aramak olmalı. Ona durumu anlat. Mutlaka babasıyla konuşacaktır. İhtiyar Shebalin belki yeni bir emir verebilir sana." Bir süre düşünen İgor, "Haklısın galiba," diye söylendi.

Antonio İspanyol kızdan ayrılan Bora'yı biraz hayretle süzüyordu. Kız ilk bulduğu taksiye atlayarak uzaklaşmıştı, fakat adamın hiç acele eden bir hali yoktu. Hayatından memnun, günün zevkini çıkaran bir havada, aylak aylak yürüyordu caddede. Bu hiç de normal görünmüyordu.

Üzerinde öyle tehlikeli bir vesikayı taşıyan adamın çok daha ürkek ve bir an önce bu memleketten çıkmak isteyen bir tutumu olması gerekmez miydi? Ya son derece soğukkanlı, pervasız bir profesyoneldi ya da belgeyi Carmen'e teslim etmişti. Bir an karar veremedi Antonio; ikinci bir hata yapamazdı, bu kendisi için çok kötü olurdu. İhtimaller yine beyninde sıralanmaya başladı. Yoksa bu adam gerçekten İspanyol kadının âşığı mıydı ve otelde sevişmişler miydi? Bileğindeki saate bir göz atıp otelde geçirdikleri süreyi saptamaya çalıştı; bu imkânsızdı, hiçbir âşık çift bu kadar kısa sürede sevişip dışarı çıkamazdı. Ayrıca otel önündeki vedalaşma sahnesini hatırladı; son bir kere sarılıp öpüşmemişlerdi bile. Hayır, bunlar âşık olamaz diye düşündü. Kızın belgeyle Ritz Oteli'ne dönmesini de zayıf ihtimal olarak değerlendiriyordu.

Belgenin yine önünde yürüyen adamda olduğuna hükmetti. Fakat adam tahmininden de cüretkâr ve işinin ehli olmalıydı. Belki de onu İspanya'ya götürecek uçağın hareket saatine henüz vakit vardı, o nedenle de ağırdan alıyordu.

Ağır ağır peşinden yürümeye devam etti. Adam kendisini tanımadığı için görülmesinde de bir sakınca yoktu. Şimdi bütün sorunu tenha bir yerde çevirip beynine Sig Saurer'i dayamaktı. Ama bu işi nerede yapabilirdi, bulundukları yer şehrin göbeği, her zaman kalabalık olan bir semtti.

Antonio da soğukkanlı bir profesyoneldi. Adamın kafasına bir kurşun sıkmak hiç zor değildi ama belgeyi üstünde bulamazsa o zaman tam bir fiyasko olabilirdi. Lanet olası herif, hep de kalabalık yerlerde dolaşıyor, diye homurdandı içinden. Yürümekten sıkılmışa da hiç benzemiyordu.

Bora bir ara Strand'e doğru yollanınca adamın Woods adlı işyerine döneceğini tahmin etti. O zaman aklı biraz daha karıştı Antonio'nun.

İspanyol'un o iş yerinde çalıştığını düşünemezdi, Londra'da çalışan bir profesyonel katil imajı çok solak geldi genç İtalyan'a. Bir yerde terslik olduğunu sezinliyordu. Bora'nın yürüyüşü devam etti.

Antonio ise her geçen dakika huylanıyordu. Takip ettiği adam bir kerecik olsun başını çevirip arkasına bile bakmamıştı. Oysa bu tür insanların daima tedirgin ve kuşkulu olduklarını en iyi bilenlerden biri kendisiydi. Şimdilik sabretmekten başka çaresi yoktu.

Sonunda rahat bir nefes aldı. ispanyol katilin artık nereye gittiğini anlamıştı. Hedefi Viktoria Gardens'tı. Onu sıkıştırmaktan daha iyi bir yer bulamazdı. Semtin en büyük ve sakin parkıydı orası.Keyifle sırıttı.İspanyol'un sonu gelmiş sayılırdı.

Otel odasında İgor telefonu kapatırken, Olga merakla sordu. "Sasha ne dedi sana.7"

İri yarı Rus'un gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Bön bön sarışın sevgilisine bakıyordu.

Olga sorusunu tekrarladı. "Söylesene İgor, ne dedi Sasha?"

"Bu adam çıldırmış olmalı. Ne dediğinin farkında değil galiba. 'Hepsini öldür,' dedi."

Olga ise düşünceli bir şekilde gülümsemekle yetinmişti. Onun bu halini gören iri yarı adam parladı. "Neden sırıtıyorsun? Komik mi buldun yani?"

"Hiç de değil, aksine durumun çok ciddi olduğunu anladım. Yaşlı Boris Shebalin çok korkmuş olmalı."

İgor kükremeye devam etti. "Shebalin'in canı cehenneme. Şimdi ne halt edeceğiz. Burası Moskova değil, onca insanı nasıl öldürürüz?"

İri yarı Rus çılgın gibi odada dolaşmaya başlamıştı. Zangır zangır titriyordu. Onun haline acır gibi bakan güzel sarışın, "Önce sırtına bir şey giy, bu halinle çok biçare görünüyorsun," dedi. İgor tekrar sevgilisine baktı hışımla. "Sen de alay edecek tam zamanı buldun," diye kükredi. Ama aldığı cevap kanını dondurmuştu.

"Bence hiç de fena bir fikir değil. Yalnız bilmek istediğim bir şey var. Bu Sasha'nın mı, yoksa baba Shebalin'in mi emri?"

"Ne fark eder ki? Londra'yı kana mı bulayacağız?"

"Ah, koca budala! Korkarım sen aldığın emri de iyi anlamadın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğim çok basit. Biraz kafanı çalıştırsan anlardın. Londra'daki işin bitti sayılır ve yüklendiğin görevi yapamadın. Pulcu öldü ve belge başkalarının eline geçti. Bu durumda geriye ne kalıyor?"

Bu kez İgor saf saf eski FSB ajanını süzdü. Soruyu aynen tekrarladı. "Ne kalıyor?"

"O belgeye imza atan kişiler."

"Ama o kişiler Londra'da değiller ki," dedi.

"Shebalin'lerin de istediği bu zaten. Sana Londra'da işimiz bitti diyorum." Durumu yavaş yavaş kavrayan İgor dehşetle kadına baktı. "Doğru mu anlıyorum acaba," dedi. "Yani sen şimdi..."

Olga onun lafını ağzına tıkadı. "Sanırım doğru anladın. Ama derhal Sasha'yı bir daha arayıp daha fazla bilgi isteyip, yeni bir pazarlık yapmalısın. Zira bu Avrupa'da şimdiye kadar yaşanmış en büyük insan avı olacak."

İri yarı Rus titremeye başlamıştı.

Böyle bir şeyi düşünmek bile ürkütücüydü.

Bora yadırgadığı bir huzur hissediyordu içinde. Carmen'le görüşmesi normal şartlar altında değerlendirilirse ürkütücüydü. Başı derde girecekti, hem de tasavvur edemeyeceği kadar büyük bir derde. Ama bunu hiç umursamadığını hissetti. Onunla görüşmekten büyük zevk almıştı; daha da ilginci, içindeki bir his aralarındaki ilişkinin daha da yoğunlaşacağını söylüyordu.

İspanyol kızın ne zenginliği, ne de ailesinin başındaki dert umurunda değildi o an. Duygularını tahlile çalıştı; kızın durgun ve masum hali gözlerinin önünden gitmiyordu. Kuşkusuz buna aşk denemezdi, onu sevecek kadar tanımıyordu henüz. Cinsel istek, ihtiras, güzelliği karşısında kapıldığı heyecanla da tanımlayamazdı bu duyguyu. Belki onlardan da birer nebze vardı ama asıl önemli olan başka bir şeydi. Kızın müthiş bağlayıcı bir yanı vardı ve bunun etkisinde kalmıştı.

Uzun süren yürüyüşten yorulunca park içindeki banklardan birine oturdu. Park günün bu saatinde oldukça tenhaydı. Hatta kimseler yok denebilirdi. Uzakta kitap okuyan yaşlıca bir adamla, hemen onun yanında parka getirdiği bebeğini puseti içinde uyutan genç bir anneden başkasını göremedi. Ayaklarını uzatıp yorgunluğunu gidermeye çalıştı. Neden sonra, başka hiç boş bank yokmuş gibi biri yanına gelip oturunca irkildi biraz. Ama yine oralı olmadı. Adama başını çevirip şöyle bir baktı sadece. Kendisi gibi genç biriydi ama zihni o an güzel İspanyol kızıyla öyle meşguldü ki, yanına kim gelip otursa umurunda olmayacaktı.

Ne var ki, adamın, "Siz de buraların yabancısısınız galiba?" diye konuşmaya başlamasıyla daldığı hayaller ister istemez bölündü. Başını

çevirip bir daha yanında oturan yabancıya baktı. Londra'ya geleli henüz bir ay olmuştu ama İngilizleri ülkedeki yabancılardan ayırt etmeyi çok iyi öğrenmişti. Londralı çevresindeki insanlara genellikle soğuk ve mesafeli dururdu. Hele yabancılarla tanıştırılmadan konuşmaya hiç girişmezdi.

Spor fakat şık giyinmiş biriydi; düzgün diline rağmen İngiliz olmadığı belliydi. Londra'da her milletten insana rastlamak çok olağandı; Bora da yabancı bir ülkede yalnızlığını, sıkıntı ve dertlerini paylaşacağı bir insanı bulamamanın ne anlama geldiğini iyi bilirdi. Zaman zaman biriyle dertleşme, konuşma ihtiyacı çok duyulurdu. Yanındaki yabancıya gülümsedi. Başını sallayıp, "Evet," dedi.

Herhalde Antonio'nun aklından geçenleri bilse, bir an orada durmaz koşarak kaçmaya çalışırdı ama ne yazık ki onu tanımıyordu. Türklere özgü bir içtenlikle sohbet etmeyi uygun bulup yadırgamadı. Ayrıca ruh hali o an sevinçli, zihni, güzel Carmen'in çok taze anılarıyla doluydu. Antonio sordu. "Nerelisiniz?"

İnsanlar genellikle onun milliyetini pek tahmin edemiyorlardı. "Siz tahmin edin bakalım," diye fısıldadı. Yanındaki yabancı, "İspanyol," dedi.

Bu tahmin hoşuna gitmişti Bora'nın. Demek Carmen'le birlikte olduğu zamanlar yadırganmayacak, aynı milletten oldukları sanılacaktı. Başını salladı, hayır diye. "Türk müsünüz?"

Başka zaman ve başka şartlarda olsa sadece bravo derdi. Fakat o an Bora'nın beyninde birden tehlike çanları çalmaya başladı. Az önce Carmen'in anlattıklarını dinledikten sonra yanına tanımadığı birinin yaklaşıp, kendisine bu soruları sormasından kuşkuya düşmüştü birden. Az kaldı, evet diyecekti, fakat son anda kendini tutarak yanındaki yabancıyı bir daha süzdü. Farkında olmadan yüz hatları gerilmiş, yüzü kuşkuyla kasılmıştı.

Cevap vermekte gecikince adamın yüzünün buz gibi soğuk bir havaya büründüğünü gördü. Antonio'nun artık hiç şüphesi kalmamıştı. Sıraladığı iki millet adı adamın bozguna uğradığını hissetmesine yetmişti. Aynı anda ince anorağmın altından çıkardığı Sig Saurer'i Bora'nın böğrüne dayamıştı. Bora bir an neye uğradığını şaşırdı.

Önce kısa bir paniğe kapıldı. Sonra her şey beyninde aydınlanır gibi oldu. Bu adam belgenin peşinde olanlardan biriydi mutlaka. Carmen'den adlarını bile öğrenmişti. Hans Jansen'i pulcunun dükkânında görmüştü. Rus çifte de yine kapısı kilitli dükkânın yanında rastlamıştı. Geriye sadece İtalyan Antonio kalıyordu. Bu adam Carmen'den ayrıldığı andan beri peşine

takılmış olmalıydı. Şu bendeki şansa bak diye geçirdi içinden. İki gündür birileri silahla tehdit ediyordu kendisini, hem de tamamen suçsuz, yaşanan olayların dışında kalan biri olmasına rağmen. Bazı şeyleri inkâr etmesinin esprisi yoktu artık. "Evet, ben Türküm," dedi.

Fakat samimi itirafı Antonio'da hiç de memnuniyet yaratmış gibi görünmüyordu. "Senin için oyun bitti, azizim," demişti genç İtalyan. "Boşuna yalan söylemeye kalkışma. Artık o numarayı yemem. Sen İspanyol'sun ve Viktor Silva'nın gönderdiği kiralık katilsin."

"Yanılıyorsun. Ben gerçekten bir Türküm."

"Boş ver. Zaten hangi milletten olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. İstersen Japon ol, umurumda değil. Benim için önemli olan pulcuyu öldürmen ve aradığımız belgeyi ele geçirmen. "

"Bak, bir kere daha uyarıyorum seni. Benim o belgeyle ve pulcuyla hiç ilgim yok."

"Yemezler dostum. Onun için mi yarım saat önce Carmen'le bir otele kapandın?" Düşündükleri doğru çıkıyordu Bora'nın.

Şimdi tek sorunu bu badireden nasıl kurtulacağıydı. Adamın profesyonel bir katil olduğu ortadaydı ve ömrü boyunca böyle biriyle hiç karşılaşmamıştı. Dün de ihtiyar David Honor kendisine silah çekmişti ama o bir katil değildi ve yaşlı olduğundan silahı elinden almak gayet kolay olmuştu. Fakat bu kez böğrüne silah dayayan insan, mesleğinde tam bir ustaydı ve ters bir hareket yaptığı anda kurşunları vücuduna boşaltabilirdi. "Yaşamak istiyor musun?" diye homurdandı Antonio.

Bora kendisinin bile şaştığı, sakin bir edayla mırıldandı. "Bu yaşta kim ölmek ister ki?" dedi. "Bravo. Kafan çalışıyor. O zaman hemen taşıdığın belgeyi bana teslim et ve bu iş bitsin."

"Ya üzerimde sana teslim edeceğim bir şey yoksa, o zaman ne yapacaksın?"

"Benimle oyun oynama dostum."

"inanmıyorsan üstümü ara."

Antonio kötü kötü Bora'ya baktı. "Nasıl olsa onu yapacağım. Önemli olan bunu seni vurduktan sonra mı yapayım, yoksa önce mi?"

"Bu sana kalmış artık. Senin sorunun. Sen tercih et."

Genç İtalyan namluyu acıtacak şekilde Bora'nın böğrüne bastırdı.

"Aptallık ediyorsun. Boşuna beni uğraştırma."

Bora zor da olsa gülümsemeyi başardı.

"Asıl aptallık eden sensin. O kadar önemli bir belgeyi üstümde taşıyacağımı mı sandın?

Sizleri daha zeki sanmıştım. Rus çift, Avusturyalı ayı ve sen beni bulmak için Londra'da cirit atarken belgeyi üzerimde taşımam çok aptalca olmaz mıydı?"

Kaşları çatılan Antonio adeta kükredi. "Yoksa Carmen'e mi teslim ettin o belgeyi?"

Genç mühendis kısa bir an düşündü. Şayet evet derse, kızın hayatını da tehlikeye atacağından hiç şüphe duymadı. Burası oldukça tenha bir yerdi. Uzakta kitap okuyan yaşlı adam ve çocuğuyla oyalanan kadının hiçbir yararı olmazdı kendine. Ayrıca bu ortamda silahlı İtalyan kafası kızarsa her an tetiğe asılabilirdi. Kafasını çalıştırıp bir kurtuluş yolu bulmalıydı.

"Tabii ki Carmen'e vermedim," dedi.

"O halde Carmen'le niye buluştun otelde?"

"Operasyonla ilgili açıklama yaptım. Belgenin CD lerde olduğunu anlattım."

"Ne demek istiyorsun?"

"O belgeyi unut, ahbap... Artık onu ele geçiremezsin. Çoktan Madrid'deki bir adrese postalandı o evrak. Ayrıca beni vurmak da sana bir yarar sağlamaz."

"Nedenmiş o?"

"Bizler profesyoneliz. Durup dururken insan öldürmeyiz."

Bora hâlâ nasıl olup da böyle konuşabildiğine hayret ediyordu ve tüm gayretine rağmen adamı ikna edebileceği konusunda da kuşkusu vardı. Fakat hiç beklemediği bir şey oldu. İtalyan birden silahını hızla montunun cebine soktu."Pekâlâ, sana inandım, İspanyol," diye mırıldandı. Adamın silahını kaldırması kuşkusuz Bora'yi rahatlatmıştı ama henüz yakasından düşmeyeceğe benziyordu. Terden sırılsıklam kesilmişti genç mühendis. Derin bir soluk aldı. "Senin adın nedir?" diye sordu Antonio. "Sanırım tanışma zamanı geldi artık." O kadar heyecanlanmıştı ki Bora, bir an adamın sorusu karşısında bocaladı. Lanet olası aklına tek bir İspanyol adı gelmiyordu. Şayet hızla adama bir İspanyol adı söylemezse, bütün foyası meydana çıkacaktı. Alt tarafı söyleyeceği bir isimdi; insanın kendi adını söylemesi de hiç zaman almaması gereken bir şeydi. İçinden küfürler savurdu, bu ana kadar tıkır tıkır işleyen kafası sanki durmuştu. Biraz zaman kazanmak için homurdandı.

"Adımı neden soruyorsun?"

"Hayat bu, hiç belli olmaz. Bakarsın iki dost oluruz," diye mırıldandı İtalyan sırıtarak. "Dost mu? Buna hiç ihtimal vermem."

"Neden olmasın? Bizler para uğruna her şeyi yaparız. Belki menfaatlerimiz bir noktada kesişebilir, olmaz mı yani?"

"Bana silah çeken biriyle dost olacağımı hiç sanmıyorum."

"Yanılıyorsun, dostum. Büyük paralar bazen insanları temelde birleştirebilir."

"Ben gerçek bir profesyonelim. Aklından ne geçirdiğini tahmin edebiliyorum, ama söz verdiğim insanlara ihanet etmek, bana uymaz."

Antonio ayağa kalkarken, "Pekâlâ, öyle olsun," diye mırıldandı. "Ama hiç olmazsa bana adını verseydin."

Birden Bora'nın aklına bir isim geliverdi. Bora da bir futbol fanatiğiydi, hatta niye bunu hatırlayamadım diye de hayıflandı. Ünlü kalecinin adını verse, ne kaybederdi ki, herhalde o isim koca İspanya'da sadece ona ait değildi. "Casillias," deyiverdi.

Antonio sırıtmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum Casillias. Ve eminim ki tekrar karşılaşacağız."

İtalyan başka bir şey söylemeden arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Bora sindiği bankın üzerinde derin derin solumaya devam etti. Her şeyi berbat etmiş olabilirdi. En azından hiç vakit kaybetmeden durumu Carmen'e telefonla iletmeliydi. Bir süre uzaklaşan İtalyan'ın arkasından onu seyretti.

Aynı dakikalarda parktan çıkmaya başlayan Antonio'nun ise aklı iyice karışmış haldeydi. İçinden homurdanıyordu, bankadaki bütün param üzerine iddiaya girerim ki bu herif profesyonel katil değil. Korkudan ödü patladı. İspanyol kadının âşığı olduğunu da sanmıyorum diye söyleniyordu. İyi de bu adam kimin nesiydi?..

Aynı günün öğle saatlerine doğru Hans Jansen uzun tereddütlerden sonra patronunu aramaya karar verdi. Stefan Neuer adına, şu son on sene içinde tam beş defa hayatını tehlikeye atarak iş yapmış ve beşinde de başarılı olmuştu. Cimri işvereni çok sevimsiz ve acımasız bir insandı ama hakkını da yememek gerekirdi; onun sayesinde iyi servet yapmıştı.

Ne yazık ki bu sefer başarılı olamamıştı. Stefan Neuer mazeret kabul etmez, daima neticeye bakardı. Adamın küplere bineceğini, ve haliyle ödeme yapmayacağını biliyordu ama yine de durumu kendisine bildirmek zorundaydı. Olga denen Rus kadının iddiaları asılsız ve gerçek olması

imkânsız bir hayaldi. Öldüren kim olursa olsun, belge uçup gitmişti. Kendi kendini aldatmanın anlamı yoktu artık.

Dünyada çok az insanın bildiği Neuer'in özel telefonu üçüncü çalışında açıldı. Hans, yaşlı adamın sesini duydu.

"Sen misin, Hans?"

"Evet, efendim."

"Görevini tamamladın mı?"

"Üzgünüm efendim, ama bu kez başarılı olamadım."

Bu kısa açıklama bile her şeyin bittiğini anlatmaya yeterliydi. İhtiyar şimdi küplere binecek ve haliyle söylenecekti. Oysa karşı taraftan bir müddet ses gelmedi. Hatta öyle bir sessizlik oluştu ki Hans bir ara hattın koptuğunu düşünerek, "Alo?" demek zorunda kalmıştı.

Neden sonra ihtiyarın titrek sesini işitti.

"Pulcu öldürüldü mü?"

"Evet, öldürüldü."

"Onu kimin öldürdüğünü öğrenebildin mi?"

"Ne yazık ki hayır, öğrenemedim. Zaten hepimiz geç kaldık."

Birden ihtiyarın sesi tizleşmişti. "Hepimiz de ne demek? Başka kim vardı orada?"

"Pulcunun evinde bir İtalyan, iki Rus ve iki İspanyol'la karşılaştım. Hepimiz aynı amaçla oradaydık. Ama hiçbirimiz istediğiniz belgeyi bulamadık."

Stefan Neuer'in sesi birden sertleşmişti.

"Sersem, sana adamın evine değil, dükkânına gitmeni söylemiştim."

"Ben de önce öyle yaptım, efendim. Pulcuyu biraz sıkıştırdım ama adam bana istediğim belgenin dükkânda değil evinde olduğunu söyledi. Akşama evine gelmemi istedi. Gittiğimde ise onu orada ölü buldum. Zaten diğerleriyle de orada karşılaştım."

Avusturyalı zengin iş adamı yine susmuştu. Hans uğradığı hezimetin son perdesini yaşadığını ve bir daha bu müşterisinden asla iş teklifi alamayacağını düşünüyordu ki Stefan Neuer'in titrek sesi bir daha duyuldu.

"İki İspanyol mu dedin? Birinin adı Pepe Navas mıydı?"

"Hayır efendim. Soyadları Silva olan iki kardeştiler."

Stefan şaşırmış gibi homurdandı. "Saçmalama... Yani Viktor Silva'nın çocukları mı?"

"Evet, öyle söylediler."

Hattın öbür tarafında sessizlik daha da uzamıştı bu sefer. Hans dayanamayarak konuştu. "Sanırım işi çözümleyemediğim için beni kovacaksınız, değil mi? İnanın, size saygım sonsuzdur ve ben elimden geleni yaptım. Ama... " İhtiyar adamın sesi tekrar duyuldu.

"Boş konuşmaları sevmediğimi bilirsin. Seni neden kovacakmışım ki? Bunca yıl bana başarıyla hizmet ettin. Bu seferki başarısızlığında senin kusurun yok. Diğerleri belli ki benden önce harekete geçmişler. Şimdi derhal Viyana'ya dönmeni istiyorum. İlk uçakla buraya gel. Sana çok daha zor bir görev vereceğim. Alacağın ücret ise beş misli fazla olacak. Anladın mı beni?"

Hans afalladı. Hatta kısa bir kuşkuya düştü.

Yoksa Stefan Neuer başarısızlığımdan dolayı beni temizleyecek mi, diye düşündü. Mesleğinin her zaman böyle riskleri olurdu. Fakat sonra yaşlı adamın ses tonunda ciddi bir kaygı sezinledi. Neuer'in söylediği doğruysa, yaptığı küçük bir hesapla, kazanacağı para bundan sonra emekliye ayrılmasına bile yetebilirdi.

"Emredersiniz, efendim. Bulduğum ilk uçakla Viyana'ya geliyorum," dedi. Ritz Oteli'ndeki süitinden içeri adımını atarken Carmen'in cep telefonu çalmaya başlamıştı. Bu numarayı Madrid'deki birkaç âşığı bilirdi sadece. Şimdi ise onlara ayıracak hiç vakti yoktu; yine de çantasının fermuarını açıp ekranda beliren numaraya bir göz attı. Önce numaranın kime ait olduğunu çıkaramadı, bu tanıdığı biri değildi. Birden uyandı sonra, az evvel telefonun hafızasına kaydettiği Türk'ün numarasıydı bu.

Endişelenir gibi oldu. Adını zorlukla öğrendiği Bora'nın bu kadar çabuk geri aramasına bir anlam veremedi. Hatta biraz yüzü asıldı. Kendisini tanıyan pek çok erkek gibi hemen etkisinde kalıp akşam yemeğe çıkmak filan gibi bir teklifte mi bulunacaktı yoksa? Bora'dan hoşlanmıştı, dürüst, kişilikli ve yakışıklıydı ama şu sıralar kesinlikle gönül eğlendirecek zaman değildi. Başlarında bu aile sorunu olmasa, rahatlıkla teklifini kabul de ederdi. Açmakta gecikince zil sesi kesilmişti.

Bir an Bora'yi aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Postadan beklediği, daha doğrusu geleceğini umduğu zarf bu kadar çabuk eline geçmezdi. Ayrıca Bora'nın günün bu saatinde pansiyonuna dönmüş olacağı da şüpheliydi. Önce bir duşa girmeyi sonra da ağabeyi Raul'un süitine gitmeyi düşündü. Fakat tam soyunmaya başlayacakken telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. Kadrana baktı, arayan yine Bora'ydı. Bu kez telefonu açtı. "Alo"

Hattın öbür ucundaki Bora, hemen konuya girmeyi yeğlemişti. "Otelinde misin?" diye sordu.

Carmen onun sesinin tonundaki telâş ve huzursuzluğu sezinlemişti.

"Evet, ne var?"

"Antonio civarında mı?"

"Yoo, bu gün onu hiç görmedim."

"Öyleyse sana kötü bir haberim var. Sanırım bu sabah seni otelinden çıktığın andan itibaren takip etmiş. Buluşmamızdan, otele gitmemizden hep haberdar."

İspanyol kızın bir an nutku tutulur gibi oldu. Bu hiç beklemediği bir haberdi. Ayrıca biri tarafından izlendiğini hiç hissetmemişti. Sesi titreyerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Bora bütün olup biteni ona sırasıyla anlattı.Carmen endişeyle, "Ona pulcunun senin adresine bir zarf göndermesini umduğumuzu söylemedin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Tabii ki, söylemedim. Ayrıca seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o zavallının bana bir şey göndereceğini de pek sanmıyorum. Benim asıl endişem Antonio'nun sana bir şey yapmaya kalkışması ihtimali. "

İspanyol güzeli bu habere oldukça şaşırmıştı. Bora'nın izinin bulunması her şeyi berbat etmişti, tıpkı pulcu gibi şimdi de Türk'ün peşine takılacaklardı. Tabii şayet, Antonio öğrendiklerini diğer adamlara da anlatırsa... Fakat bu oldukça zayıf bir ihtimal gibi göründü gözüne. Antonio çok içten pazarlıklı birine benziyordu, şayet belgeyi Bora'nın çaldığını ve pulcuyu onun öldürdüğünü düşünüyorsa, kesinlikle Bora'nın peşini bırakmazdı. Bir an boğulacak gibi hissetti kendini. Uzun eğitim yıllarını geçirdiği ve sevdiği Londra'dan şimdi nefret etmeye başlamıştı. Tek isteği bir an önce memleketine dönmekti. "Kendine dikkat et," dedi ve telefonu kapattı.

Olanları bir an önce ağabeyi Raul'a iletmek istiyordu. Duşa girmekten vazgeçti, hızla koridora çıkarak Raul'un süitine doğru yürümeye başladı. Bir yandan da artık Londra'da daha fazla kalmasının bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Zaten babasının kendisini buraya göndermesindeki amaç, teslimat sırasında yaşlı pulcunun onu tanıyıp onaylamasıydı. Babası David Honor'la öyle anlaşmış olmalıydı. Oysa artık ihtiyar pulcu hayatta değildi.
İgor, yatağın kenarına oturmuş ayak tırnaklarına oje süren Olga'ya ihtirasla bakıyordu. Sarışın kadın az önce banyodan çıkmış yarı çıplak halde, ıslak saçlarının nemini almak için ufak bir havluyu başına sarmış, sırtındaki

bornozu da tam örtmemişti. Uzun bacakları şehvetli bir çağrıydı sanki. İgor yutkundu. Onun olağanüstü güzellikteki vücuduna hayrandı İgor. Ancak daha fazla hayranlığı Olga'nın zekâ ve düşünce düzeydeydi. Meseleleri idrak ve çözümleme yeteneği inanılmaz derecede başarılıydı. Onun FSB'den neden atıldığını bir türlü anlayamıyordu. Olga yaptığı işten bakışlarını kaldırmayıp, ojesinin ikinci katını sürerken fısıldadı.

"Bu defa Shebalin ne dedi?"

İgor mahcup ve ezik fısıldadı. "Hemen Madrid'e gitmemizi istiyor. Şu an alacağımız emirleri bize iletecek bir kurye yola çıkmak üzere. Madrid havaalanında onunla buluşacağız." Olga yine ona bakmadan gülümsedi. "Doğru tahmin etmişim. Demek işe Madrid'den başlayacağız. Ya para konusunda ne dedi?"

"Babası her türlü bedeli ödemeye hazırmış. "

"Güzel... Bence bu daha akıllı bir iş. Demek ihtiyar Shebalin'in hâlâ kafası çalışıyor. Daha gerçekçi bir yolu seçti. O belgedeki bütün imza sahiplerini birer birer temizletecek." İgor yutkunmak zorunda kaldı. "Bu iş sence daha mı kolay?"

"Hiç kuşkun olmasın. Ne olduğunu bilmediğimiz bir şeyin peşinde koşmaktansa, tanınan bir kişiyi vurmak her zaman daha kolaydır. "

"Ama o insanlar sıradan kişiler değiller ve mükemmel korunuyorlardır."

"Korkuyor musun yoksa?"

"Korkmuyorum ama ikinci bir başarısızlığa uğramak istemem.

"Endişelenme. Senin kuvvetinle benim beynim bir araya gelince bu işin içinden rahatlıkla sıyrılırız."

Igor bu kadına tapıyordu ama aşırı güveni ve kendini beğenmişliği de çileden çıkarıyordu onu. Hele son zamanlarda devamlı hor gören, onu küçümseyen, tavırlar takınıp, laflar etmesine fena halde bozuluyordu. Ayrıca bir şey daha dikkatini çekiyordu; Olga artık sevişmeye pek yanaşmıyordu. Mecbur kalmadıkça, abuk subuk bahaneler yaratıyor ve araya mesafe koymaya kalkışıyordu. Igor pek çok şeye katlanabilirdi ama kendisinden uzaklaşmaya çalışırsa işte buna tahammül edemezdi. Sessizce onu süzmeye devam etti. Aralarında anlamadığı bir şeyler oluyordu. Şimdiye kadar birçok kadınla ilişkisi olmuştu ki, çoğunu görse belki hatırlamazdı ama hiçbiri onu Olga kadar etkilememişti. Birden kendini tutamayarak homurdandı. "Nen var senin?"

Sarışın kadın ilk defa bakışlarını oje sürdüğü ayaklarından çevirerek mavi gözlerindeki buz gibi ifadeyle ona döndü. "Hiçbir şeyim yok. Ne

demek istiyorsun?"

Yüreğinde buz gibi bir titreme hissetti İgor. Hiçbir şeyim yok derken bile yalan söylediğini sezinlemişti. Birden yatağın önüne çömelip kadını kollarının arasına aldı. Olga gayet sakin bir sesle, "Dikkat et, ojelerim bozulmasın," dedi.

İgor onun dudaklarını hırsla öpmeye çalışırken içinden de, kadındaki değişime lanetler okuyordu. Bu kadına bir şeyler olmuştu. Eski Olga gitmiş, öpüşürken bile ojelerinin bozulmasından korkan yeni bir kadın gelmişti.

Carmen, Raul'un kapısını tıkırdattı. Raul süitinin kapısını hemen açmıştı. Eşikte kız kardeşine çatık kaşlarla bakarak söylendi. "Sabahtan beri neredesin? Seni arayıp durdum."

Genç kadın ağabeyine bile Bora ile buluşmaya gittiğini söylememek düşüncesindeydi. Oldum olası fikirleri pek uyuşmazdı. Raul'un düşündükleri ile alay edeceğini varsayarak sorunu geçiştirdi.

"Şehri biraz dolaşmaya çıkmıştım, neden aradın beni?"

"Babamdan yeni bir talimat bekliyorum. Her an bizi arayabilir. Senin de burada olmanı istiyorum. "

"Ne talimatı?"

Raul sinirli bir şekilde homurdandı. "Ne bileyim? Hiçbir fikrim yok. Herhalde bizden yeni bir şey isteyecek. Bu mesele beni çok gerdi. Pederin otuz sene evvel ne haltlar karıştırdığını doğrusu çok merak etmeye başladım. Şu işin bir an önce bir neticeye bağlanmasını istiyorum artık. "

Carmen de aynı huzursuzluğu yaşıyordu.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Ben de çok merak ediyorum. Bence seneler evvel uluslararası bir şebeke kurup bir suç işlediler galiba. Hem de ağır bir suç ve şimdi hepsi bunun paniğini yaşıyorlar. "

Raul homurdandı. "Birlikte bir pisliğe bulaştıkları kesin fakat bunun ne olabileceği hakkında hiç fikrim yok. Babam konuyu açtığından beri hep bunu düşünüyorum. Bize en ufak bir açıklamada bulunmadı. Beynimi asıl kurcalayan nokta da neden otuz sene sonra hepsinin birden tutuştuğu... Geçmişte kalmış bir olayı birden kapatmaya çalışıyorlar, hem de kan dökme pahasına. Babam neden hâlâ meseleyi bizden saklamaya çalışıyor?"

"Acaba altında siyasi bir olay mı var?"

"Saçmalama Carmen. Babam siyasete karşı hayatı boyunca hiç ilgi duymamıştır."

"Ya da biz öyle sandık."

"Ne demek istiyorsun?"

Carmen omuzlarını silkti. "Hepsinin ele geçirmeye çalıştıkları o belge her neyse, unutma ki Avrupa'nın kalburüstü tüccar ve sanayicilerinin imzasını taşıyor. İşin içinde büyük bir sermaye ittifakı olmalı. Bu kadar büyük bir sermayenin bir de kullanım amacı bulunmalı. Bu amacın yasal düzene ters düşen bir yanı olduğuna inanıyorum. Belki o para yasal olmayan siyasi bir amaç için kullanılacaktı."

"Saçma! Babam daima yasalara uyan biri olarak çalışmıştır. Böyle anlamsız bir işe kalkışacağına ihtimal veremem. "

Bu kez Carmen kardeşine küçümseyen bir edayla baktı.

"Her şeyi bildiğini sanırsın, değil mi Raul? Öyleyse bana bir açıklama yap, burada ne işimiz var? Neden bir yığın kiralık katille muhatap oluyoruz? Yasalara aykırı bir durum yoksa neden o insanlar devrede? Belli ki diğer imza sahipleri de şu an babamın heyecanını yaşıyorlar." Bu kadarını Raul da sezinliyordu tabii.

Carmen bakışlarını ağabeyine dikerek söylenmeye devam etti. "Asıl anlamadığım nokta bu anlaşmanın seyrindeki gariplik," dedi.

"Nasıl yani?"

"Hiç düşünmedin mi?"

"Neyi?"

"Anlaşma metninin bir pulcuya emanet edilmesini?"

Raul gözlerini kırpıştırarak kardeşini süzdü. Bu konuyu gerçekten düşünmemişti. Carmen ise aklındaki belirsizliği kelimelere dökmeye başlamıştı aynı anda?

"David Honor denen adam kim ki? Basit bir pulcu. Anladığım kadarıyla o ufak dükkânıyla gelirini sağlamaya çalışan sıradan bir insan. Avrupa'nın bu sayılı zenginleriyle ne ilişkisi olabilir? Benim asıl zihnimi zorlayan da bu konu. O belgeyi tanzim ve imza edenler neden o kadar hayati bir evrakın alelade bir pulcuda saklanmasına izin vermişler? Bu adama güven nereden geliyor?"

Raul rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı.

Bu konu cidden aklına hiç gelmemişti. Birden kız kardeşine hak verdi. Hakikaten bir gariplik vardı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim böyle işlere aklım ermez. Ama mantığıma hiç uygun düşmüyor. Şayet David Honor da tanınmış Avrupa zenginlerinden biri olsaydı mesele yoktu, ama bir düşünsene, hangi kalburüstü zengin bir iş adamı hayatını söndürecek bir belgeyi Londra'daki sıradan bir pulcunun saklamasına izin verir?"

Oldukça mantıklı bir iddiaydı. Raul ilk defa kardeşini takdirle süzdü. "Doğru," diye fısıldadı. "Bu meselenin altından hiç beklemediğimiz bir sonuç çıkabilir."

Odanın içinde dolaşmaya başlayan Raul birden haykırdı. "Sakın pulcu metindeki adamları tehdit eden birisi olmasın?"

"Ne tehdidi?"

"Ne bileyim, şantaj filan gibi?" Carmen gülümsemişti. "Hiç sanmam. "

"Neden?"

"Öyle olsa pulcu zengin biri olur, refah içinde yaşardı. Ayrıca o kadar zengin insana şantaj yapmanın kolay olacağını mı sanıyorsun? Babam dahil, hangisi buna izin verirdi. Bak, işlerine ters gelen şey ne olduysa, adamı bir çırpıda öldürdüler. Bana sorarsan, pulcu kötü bir insan değildi, aksine çok güvenilir bir kişi olmalıydı ki, yıllarca onun sırlarını saklamasına izin verdiler. "

Raul birkaç saniye düşündü.

"Ben o fikirde değilim," diye homurdandı sonunda.

"Neden?"

"Sebebi basit. Şimdi sen düşün bakalım. Babam buraya seni niye gönderdi? Bence sen babamla pulcu arasındaki bir güvenceydin. Adam ancak senin kimliğin hakkında emin olduktan sonra o belgeyi bize teslim edecekti. Babamın bize söylediği buydu. Ama öyle de olsa, pulcu belgeyi bize teslim etmekle belgedeki diğer imza sahiplerine ihanet etmiş olmuyor muydu?"

Raul da haklı sayılabilirdi.

"Ne bileyim, belki yıllar sonra rayından çıkan bir şeyler oldu. Ama ne olursa olsun bunca zengin adamı korkulu rüyaya sürükleyen bir belgenin yaşlı bir pulcuda saklanmasına pek anlam veremiyorum," dedi Carmen.

Telefonun zili de tam o esnada çalmaya başlamıştı. Raul telefonun bulunduğu komodine doğru ilerlerken, "Arayan babam olmalı," diye fısıldamıştı bezgin bir sesle. Madrid'in ilgi çekici fakat fazla bilinmeyen bazı yerleri şehir merkezinden uzaktadır. İlk defa ortaçağda kurulan ünlü bitpazarı El Rastro'nun merkezi örneğin Plaze de Cascorro'dadır. Turistler ve Madridliler bu pazarda alış veriş yapmaya bayılırlar, insanlar yeni mobilyalardan ikinci el elbiselere kadar çeşitli eşyaların satıldığı tezgâhlarda kelepir bir şeyler bulmak için pazara akın ederler. Satılan çeşitli mallar ve hareketlilik sayesinde Rastro pazar sabahları çok kalabalık olur, insanlar birbiriyle ilgilenmeden pazarın kalabalığı içinde kaynar giderler.

Viktor Silva da buluşacağı adama bu nedenle pazar yerinde randevu vermeyi tercih etmişti. Muhteşem malikânesi pazara yakındı ve buluşmak istediği kişiyi oraya sokmak istemiyordu. Malikâneye uzun zamandır yabancılar giremiyordu, hatta bazı güvendiği yakınları bile. Pazara yaklaştığı zaman büyük Bentley marka arabasının durması için bastonuyla ara cama vurdu. Önceden uyarılmış olan şoför hemen arabayı durdurdu ve yerinden fırlayıp arka kapıyı açtı. Yaşlı Viktor Silva arabasından inerken, onları arkadan takip eden dört korumanın bindiği araba da yavaşlayıp durmuştu. Korumalar tembihliydi, beklenmedik bir olay çıkmadığı sürece, Silva'ya fazla yaklaşmadan peşinden geleceklerdi. Hepsi silahlıydı ama bir pazar yeri için dikkat çekmeyecek şekilde spor giyinmişler, sadece bellerindeki tabancaları saklamak amacıyla üzerlerine renkli ceketler geçirmişlerdi. İki arabanın da şoförleri arabaların içinde kalmışlardı.

Viktor Silva ağır adımlarla ve bastonuna dayanarak yürümeye başladı. Zaman onu yaşlandırmıştı ve yaklaşık iki seneden beri işleri oğlu Raul'a devrettiğinden muhteşem malikânesinden pek dışarı çıkmıyordu. Ama yine de İspanya'da oldukça tanınan biriydi. Yaklaşık yirmi adım kadar atmıştı ki, onun gelişini bekleyen kara kuru, zayıf, teni fazla esmer biri yanına yaklaştı. Uzun boylu adamın kökeni, İspanya'nın eski sömürge toplumlarından birine dayanıyor gibiydi. Viktor Silva'yı araya belirli bir mesafe koyarak takip eden korumaları adamı görünce hemen hamle yapmaya hazırlanmışlardı. Yaşlı adam onlara dönmeden bir elini havaya kaldırarak telâşlanmalarına mahal olmadığını belirten bir hareket yaptı.

İspanyol zengini karşısına çıkan adamı tanımıştı çünkü.

Esmer, kara kuru adam, yüzüne hiç yakışmayan saygı dolu bir tebessümle, "Senyör Silva'ya en derin hürmetlerimi sunarım," diye fısıldadı.

Viktor Silva gözlerini kısarak bir süre adamı süzdü. Sonra, "Hiç değişmemişsin Hector," dedi. "Değiştik, Sayın Silva. Hepimiz değiştik. Her sene biraz daha yaşlanıyoruz muhakkak."

"Zinde görünüyorsun ama... "

"Buna mecburum, efendim."

Viktor Silva, anlıyorum der gibi başını sallamıştı. Hector karşısındakini iyi tanıdığından hemen konuya girdi. "Telefonunuzu alır almaz geldim."

"Teşekkür ederim, Hector. Sana ihtiyacım var."

"Yine aynı mesele, değil mi?"

"Evet... "

"Tahmin etmiştim. Kulağıma bazı şeyler çalındı."

Yaşlı adam dikkatle Hector'un gözlerinin içine baktı. "Ne duydun?"

"Kont Fabio Pazzini, Londra'ya birini göndermiş. İşittiğime göre adam sahasında bir hayli de ustaymış. Sanırım David Honor'a gidecektir."

Viktor Silva yorgun bir sesle, "Pulcu öldürüldü," diye mırıldandı.

"Hiç şaşmadım."

Yaşlı İspanyol'un arkasındaki korumalar kısık konuşmaları işitememekle birlikte pür dikkat önlerindeki adamı inceliyorlardı. Fakat birden yaşlı adamın, konuştuğu tipsiz kişinin koluna girmesiyle çok şaşırdılar. Viktor Silva kolay kolay kimseye bu yakınlığı göstermezdi. Hatta birbirlerine bakmaktan kendilerini alamadılar. Viktor Silva, yabancıya kalınca bir dosya uzatmıştı.

Konuşmaları da fazla sürmedi zaten. Hector saygıyla önünde eğilmiş, yine ilk ortaya çıktığı zamanki gibi, hızla kalabalığın arasına karışarak gözden kaybolmuştu.

Bora pansiyonuna döndüğünde tedirgin hisler içindeydi. Öğle saatlerinde Carmen'le geçirdiği dakikalar ruhunda epeydir yaşamadığı heyecanlar yaratmıştı. Onu pulcu dükkânının önünde gördüğü andan itibaren güzelliğinin etkisine girmişti. Bugün yaşadığı olaylar zincirine ise ina- namıyordu adeta. Güzel İspanyol kızının anlattıklarından şaşkına dönmüştü. Aslında olanlardan ve kendisine nakledilen hikâyeden pek bir şey anlamamıştı. O an ilgisini çeken tek şey Carmen'in olağanüstü çekiciliğiydi. Yatağın üzerine sere serpe uzanarak yaptığı konuşmayı zihninden çıkaramıyordu.

İspanyol kızının beyninden silinmeyen görüntüsü gayri ihtiyari dudaklarında tebessüm oluşmasına neden oldu. Carmen'in yeniden arayacağından emindi, belki ufak bir ilişkileri de olurdu, bir gecelik filan. Sonuçta yabancı bir ülkede gelip geçici kalmaya mahkûm bir ilişkiydi bu; sonu olmayan, bir müddet sonra unutulması gereken bir bağ... Farklı dünyaların insanlarıydılar.

Oysa şartlar değişik olsa, Bora kıza âşık olabileceğini düşündü. Aşk denilen şey neydi sanki, önce fiziksel heyecanlarla başlayan bir çekim değil miydi? Carmen cidden kusursuz bir kızdı ve kendisini müthiş etkilemişti. Ama sonra Viktoria Gardens'da o italyan tarafından böğrüne dayanan tabancayı hatırlayınca irkildi. Bir an bayağı korkmuş ve adamın silahını ateşleyeceğini sanmıştı. Kuşkusuz korkak biri sayılmazdı ama Carmen'le görüşmeye devam ederse başının derde gireceğini hissediyordu. Yaşadıkları sanki bir gerilim filminin bölümleri gibiydi. Birer gün arayla iki kişi

kendisine silah çekmişti. İnanılır gibi değildi.Tedirgin oluşunun sebebi de buydu.

Hayatı boyunca kimse kendisine silah çekmemişti, işiyle evi arasında gelip giden sıradan bir insandı, onun hayatında maceranın, karanlık ve gizli ilişkilerin yeri yoktu. Herhalde Carmen de İstanbul'a dönünce unutacağı tatlı ve yarı muammalı bir anı olacaktı. İspanyol kızı zaten biraz hayalperestti. Öldürülen pulcunun kendisine o gizli ve yıllardır saklanan belgeyi göndereceğine inanacak kadar hayal gücü zengin biri... Yeniden gülümsedi; pulcu belgeyi kendisine neden göndersindi ki? Bunun için geçerli bir neden var mıydı? O sadece adamın dükkânına bazı pulları yakından incelemek için girmiş bir meraklıydı. Olaylarla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Pulcu hayatında sadece bir defa gördüğü birine o belgeyi hiç teslim eder miydi? Son derece komik ve anlamsız bir beklentiydi bu. Hatta daha da ötesi, David Honor kendisini de bir düşman sanıp silah çekmişti. Gerçi sonra yaptığı hatayı anlamış ve kendisine teşekkür babında o pulu hediye edeceğini söylemişti ama ne yazık ki buna da ömrü vefa etmemişti. Pansiyona girip üst kattaki odasına çıkmak için merdivenin başına geldiği sırada pansiyon sahibi Helen Green birden alt kattaki odasından çıkıp onu durdurdu. Altmış yaşlarında, şişman, ak saçlı ve sevimli bir kadındı. "Mr. Akel," dedi. "İki mektubunuz var."

Kadın bir aydır değişmeyen güler yüzüyle elinde tuttuğu zarfları sallıyordu. Bora şaşkınlıkla pansiyon sahibine baktı. Muhtemelen annesinden olmalıydı.

Ama tam bu konuyu beyninden geçirirken kadının mektubunuz var demesi, elinde olmadan genç mühendisi bir an heyecana sürüklemişti. Zarfları alan Bora hızla kimden geldiklerine bir göz attı. Annesinin el yazısını hemen tanımıştı, belli ki biri memleketinden geliyordu. Hızla diğerine baktı. Bu Londra'dan postaya verilmişti. Bir an titremekten kendini alamadı.

Ona Londra'dan mektup gönderecek tanıdığı kimse yoktu, işyerinden gönderilen resmi bir mektup da olamazdı, zira bu tür tebliğler çalıştığı yerde ya şahsen yapılıyordu, ya da tebligat orada görevli biri tarafından imza karşılığı elden teslim ediliyordu.

Bora hemen zarfın arkasını çevirip kimden gönderildiğini anlamak istedi ama ne ad ne de adres vardı arkada.

Yüreği hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Hâlâ ihtimal veremiyordu ama acaba Carmen'in dediği gibi bu mektubu pulcu David Honor postalamış

olabilir miydi?

Hızla odasına girip kapıyı kapattı. Annesinden gelen mektubu çoktan unutmuştu. Önce öteki mektubu açtı. Daha zarfı yırtar yırtmaz ufacık bir anahtar önündeki masanın üzerine düşüverdi. "Allah, Allah," diye mırıldandı. Bu da neyin nesiydi? Kim kendisine bir anahtar yollayabilirdi, içinden iki ayrı kâğıt çıkmıştı. Önce üstekini açtı. Kâğıdın içinde hayranı olduğu 1921'den kalma kıymetli Danimarka pulu duruyordu.

Bir an nefesi kesilir gibi oldu. Her şeye rağmen o pulun gönderilmiş olmasına çok sevinmesi gerekirdi ama Bora o sevinci yaşayamıyordu. Çünkü masanın üzerine düşen anahtarın bir uğursuzluk sembolü olduğu ve yüreğini titrettiğini duyumsuyordu. İkinci kâğıdı açarken artık korktuğunun başına geldiğinden emindi. Carmen haklı çıkmıştı.

Ona ham bir hayal, bir fantezi gibi gelen şey gerçek olmuştu. Galiba pulcu beklenen belgeyi göndermişti. Elleri titremeye devam ediyordu. Önce mektubun altındaki imzaya baktı. Sadece David Honor yazıyordu.

Heyecandan metni okumaya geçememişti bir türlü. Ama elindeki mektup beklenen belge olamazdı. Zira Carmen'in söylediğine göre onun altında bir yığın Avrupalı zenginin imzası olmalıydı. O kadar heyecanlanmıştı ki bir türlü mektubu okuyamıyordu.

Neden sonra biraz toparlanır gibi oldu. Kafasını çalıştırmaya başladı; niye akıl edemedim de, telaşa kapıldım diye homurdandı. O tek sayfa metin de herhalde pulcunun teşekkürü olmalıydı.

Rahat bir nefes aldı, artık yorum yapmayı bırakayım da, mektubu okuyayım dedi.

Ama bir türlü mektubu okuyamıyordu. Parmakları gayri ihtiyari masanın üzerine düşen küçük anahtara takıldı. Şayet bu bir teşekkür mektubuysa, içinde o anahtarın ne işi vardı?

Yoğun isteksizlik içini kapladı. Mektubu okumak zorundaydı. Titreyerek ilk satıra göz attı.

Sayın Bora Akel, Bu satırları okuduğunuz sırada ben muhtemelen öldürülmüş bulunacağım. Yani bir anlamda bu mektup ölü birinin vasiyeti niteliğindedir, isteğimin sizi hiç ilgilendirmediğini biliyorum ama siz iyi niyetli ve dürüst bir insansınız.

Eğer biraz daha hayatta kalma şansım olsa size bıraktığım bu görevi bizzat kendim ifa etmek isterdim. Ne yazık ki artık bu şansa sahip değilim. Bu nedenle çaresiz kalarak, son derece hayati ve insanlık açısından elzem

olan ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevi sizin yapmanızı rica ediyorum.

Yapacağınız işin tehlikeli olduğunu bilmenizi isterim. Bir şekilde sizden şüphelenirlerse hayatınızın tehlikeye gireceğinden ve sizi de yok etmeye kalkışacaklarından hiç şüpheniz olmasın.

Size uzun uzun açıklama yapma şansım yok. Sizden çok zor bir görev beklediğimi de biliyorum. Başarıya ulaşmanız için elimden gelen her türlü imkânı sağlamaya çalıştım. Bundan sonrası sizin şahsi beceriniz ve cesaretinize kalmıştır.

Zarfın içinde ufak bir anahtar bulacaksınız. Bu anahtar Viktoria tren istasyonundaki bir posta kutusuna aittir. Numarası anahtarın üzerinde yazılıdır, onu kolay bulacağınızı sanırım. Kutunun içinde ufak bir zarf ve yeterince nakit para göreceksiniz. O para sizi rahat rahat İsviçre'nin Zürih kentindeki Swiss Bank'a götürmeye ve sizden istediğimi yapmanıza yetecek miktardadır.

İnsanlık uğruna yapacağınız bu görev tahmininizin ötesinde önemlidir.

Kabul edip etmemek tabii yine de size kalmış bir husustur. Bunu son şans olarak sizden istemek zorunda kaldığımı lütfen unutmayın. Tanrı yardımcınız olsun...

David Honer Bora mıhlanıp kaldı.

Tek sayfalık metni birkaç kere daha okudu. Hâlâ içeriğinin ne olduğunu anlamamıştı. Derin derin düşünmeye başladı. Bu satırlar ölmüş bir adamın son arzusuydu. Yavaş yavaş içini karamsarlık kapladı, ardından da karar verememenin iç sıkıntısı. Burada kalıp stajına devam etmeliydi, bu bir bakıma onun mesleki geleceğiydi, stajı bırakıp ayrılırsa, İstanbul'daki işini de kaybedebilirdi.

Ayrıca pulcunun da ifade ettiği gibi bu kesinlikle onun meselesi değildi; o zaman dertsiz başını neden derde sokacaktı ki? David Honor açıkça başarılı olamazsa onun için de ölüm tehlikesi olabileceğini yazmıştı. Tabii son bir konu da bu durumda Carmen'e ne diyeceğiydi. Kız ona dürüst davranmış ve her şeyi anlatmıştı; şimdi İspanyol güzeline yalan mı söyleyecekti? Kararsızlık bütün benliğini kemiriyordu.

Mektubu bir daha okudu. Her okuyuşunda kafası iyice karışıyordu. İnsanlık açısından önemli olan bu görev ne olabilirdi? Bunu bilmesi henüz imkânsızdı.

Neden sonra bir şeyi fark etti. Onca kiralık katilin aradığı belge, belli ki Zürih'teki Swiss Bank'da gizliydi. Pulcu onu orada saklamayı tercih etmişti

ama bundan imza sahiplerinin haberi yoktu. Sonra aklına başka bir nokta takıldı. Madem pulcuyu konuşturamamışlardı, o halde neden onu öldürmüşlerdi? Bu şekilde İsviçre'deki bankaya ulaşmaları âdeta imkânsızlaşıyordu. Bu büyük hatayı kim yapmış olabilirdi?

Mutlaka bilmediğim başka şeyler de olmalı diye düşündü. Sonra ihtiyar pulcunun hayali gözlerinin önünde bir daha canlandı. Onu asık yüzlü, somurtuk, sevimsiz, kaba biri olarak hatırlıyordu; oysa o saatlerde adam ölüm kalım mücadelesi veriyor ve öldürüleceğini biliyordu. İçi birden cız etti.

Yanılmıyorsa David Honor, mert ve sonuna kadar mücadeleyi göze almış biri olmalıydı.

Kendisine saldıranlara da gerçeği anlatmamış ve sonunda öldürülmüştü.

Masanın üzerinde kendisine gönderdiği kıymetli Danimarka puluna gözü ilişti. Bu ne rüşvet ne de gönül almaydı, sadece söz verdiği için göndermiş olmalıydı. Bir pul uğruna hayatını tehlikeye atmayacağını takdir edecek kadar zeki biri olmalıydı David Honor.

Bora derin bir soluk alıp iskemlesine yaslandı. Bir karar verememişti; ayrıca durum uzun uzun düşünmeden karar verilecek kadar da basit değildi. Onun bakımından sorumlu olduğu küçücük bir kızı vardı, başına bir hal gelirse kızının geleceği ne olurdu.

Başını iki yana sallayıp, "Yoo" diye homurdandı. Bu onun meselesi değildi, isviçre'ye gidemezdi, gitmemesi gerekirdi. Her şeyden önce ailesine karşı sorumluluğu vardı, ayrıca bu bir memleket meselesi de değildi ki, vatan görevi olarak kabul edeyim, diye homurdandı içinden.

Anahtarı ve mektubu Carmen'e teslim edip gerekeni onun yapmasını sağlamak en iyi çözümdü. Şimdi kıza telefon açıp durumu bildirmeliydi.

Cebinden telefonunu çıkarıp kızın numarasını tuşladı ama açma düğmesine basamadı bir türlü. Mektubu eline alıp dikkatle bir daha okudu. Bir türlü karar veremiyordu. Acaba satırlar arasında atladığım bir şey var mı diye, tekrar inceledi cümleleri. Bu denli hayati olan şey ne olabilirdi acaba?

İnsanlık açısından gerekli bir görev diye yazmıştı David Honor. Bilinmeyenden daima çekinirdi Bora. Bir problemi anlamanın onu çözmenin yüzde ellisi olduğunu düşünmüştü hep.

Oysa genç mühendis bu sorundan hiçbir şey anlamamıştı henüz.

Carmen'in anlattıklarını bir daha düşündü. Kız Londra'ya geliş sebebini pulcuda gerekli güveni sağlamak olarak açıklamıştı. Oysa Silva ailesini

sokakta gördüğünü söylediği zaman David ürkmüş ve silah çekmişti.

Bu ne anlama gelirdi; demek pulcu Silva ailesine de güvenmiyordu.

Bora telefonunu yeniden cebine koydu. Carmen'i aramadan önce meseleyi bir kere daha enine boyuna düşünmeliyim diye mırıldandı. Artık kimseye güveni kalmamıştı.

Soğuk terler dökmeye başladı. Kendisini en çok korkutan ihtimal, galiba yapmak zorunda kalacağı tek çözüm yoluydu. Titremesi daha da artmıştı şimdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Viktoria tren istasyonu Londra'nın en eski istasyonlarından biriydi. Bora gara girdiğinde bir süre merakla etrafa bakınıp David Honor'un sözünü ettiği emanet kutularının yerini aradı. Dikkat çekmemeye özel itina gösteriyordu. Bu istasyona yabancıydı ve ilk defa geliyordu. Londra'da geçirdiği bir aylık sürede tren veya otobüs yerine hep metroyu tercih ettiğinden acemilik çekiyordu.

Sabahın bu saatlerinde gar oldukça kalabalıktı. Kalabalık görülme riskini azalttığından Bora'yı rahatlatacağına, aksine onda panik yaratmıştı. Çevresindeki her kişiye sanki kendisini gözetleyen biri gibi bakıyordu. En kötüsü de, casus filmlerindeki ajanlar gibi hissetmesiydi. içinden bir his, kötü ve yasa dışı bir faaliyete giriştiğini söylüyordu. Bunda gerçek payı olduğu kuşkusuzdu; Avrupa'nın bunca zengin insanının otuz yıl önce imzaladıkları anlaşma, bu kadar zaman gizli tutulduktan sonra birden su yüzüne çıkıyor ve daha ilk etapta onu saklayan kişi öldürülüyordu. Ayrıca o kişinin daha başka insanların da ölebileceğini son beyanında açıklaması, tehlikenin ve kanunsuzluğun açık ifadesiydi.

Bora sabaha kadar uyuyamamış ve karar vermekte zorlanmıştı. Ama gün ağarırken pulcunun isteğini yerine getirmesinin vicdanını rahatlatacağına inanmıştı. Her ne olursa olsun, ölüme hazırlanan birinin nihai isteğiydi bu. Korkmadığını söyleyemezdi. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir maceraya körü körüne atılıyordu; biraz aptallık gibi gelse de yapacağı fazla bir şey yoktu. Pulcunun sözünü ettiği emanet kutusunda ne bulacağından bile emin değildi henüz. Gara girdiği andan itibaren heyecanı son raddeye varmıştı. O bir tren yolcusu değildi, o nedenle acele etmesine gerek yoktu. Bir süre boş gözlerle, trenlere koşuşan yolculara, banklarda bekleyen insanlara baktı. Daha şimdiden içine izlenip izlenmediği korkusu yerleşmişti. Parkta başına gelen olayı anımsadı. Antonio denen adamın son ana kadar kendisini takip ettiğini fark etmemişti, onlar profesyonel kişilerdi ve böyle eylemleri hiç sezdirmeden yapıyorlardı. Oysa kendisi sıradan biriydi ve kesinlikle böyle işlerin adamı değildi. Rahatlamak için banklardan birine oturdu. Hem biraz soluklandı, hem de etrafındaki insanları kolaçan etmeye başladı. Bu memlekette insanlar genellikle çevrelerindeki kişilerle pek ilgilenmezlerdi. Tam karşısındaki bankta orta

yaşlı, gözlüklü, temiz pak giyimli bir adam gazete okuyordu. Bora banka oturunca sadece bir kere gazetesini indirip Bora'ya şöyle bir bakmıştı.

Tamamen masumane bir bakış olmalıydı, çünkü Viktoria tren istasyonuna geleceğini kimse bilmiyordu, bu kişinin de bilmesi olanaksızdı. Ama Bora yine de o bakıştan huylandı. Ne var ki, adam bir daha gözlerini okuduğu gazeteden kaldırmamıştı.

Sonra yan taraftaki bankın en sonunda oturan genç bir kız çekti dikkatini. Yirmi ile yirmi beş yaşları arasında görünüyordu. Bukleli sarı saçları vardı ve sık sık kendisine bakıyordu. Bora ondan da huylandı. O yaştaki kızların dikkatini bir görüşte çekecek kadar yakışıklı sayılmazdı. Niye süzüyordu acaba kendisini? Ayrıca göz göze geldikleri anda da kız hemen bakışlarını kaçırıyordu. Galiba herkesten kuşkulanır hale gelmişti.

Nitekim önce karşısında gazete okuyan adamın kalkıp trene doğru uzaklaştığını gördü. Az sonra da sarı bukleli kızın bir bahriye subayıyla buluşup öpüştüğünü... Aslında kendisine değil, oturduğu bankın arkasından gelecek birine bakınıyordu kız.

Rahatlaması gerekirdi ama bir türlü gevşemiyordu. Gözleri radar cihazı gibi etrafı tarıyor, çevrede şüpheli şahıslar arıyordu. Neden sonra böyle devam edemeyeceğine aklı kesti. Bu işi yapmaya karar verdiyse, bazı tehlikelere de katlanmak zorundaydı. Yerinden kalkmadan önce dün gece Carmen'in ettiği telefonu bir daha hatırladı.

Gece on sularında Carmen onu kaldığı otelden aramış pulcudan mektup gelip gelmediğini sormuştu. Ne yazık ki Bora'nın artık kimseye itimadı kalmamıştı; hatta hoşlandığı ve inandığı güzel İspanyol kızına bile. Zaten telefondaki son cümle gayet manidardı; Carmen ağabeyi ile birlikte Madrid'e dönmeye karar verdiklerini, bir daha kendisini göremeyeceğini ama bir vesile ile İspanya'ya gelirse mutlaka kendisini aramasını söylemişti.

Bu beklenmedik veda da garibine gitmişti Bora'nın. Acaba neden ani bir kararla Londra'yı terk ediyorlardı. Genç mühendis telefonda konuşurken kısa bir vicdan azabı çekmiş, hatta bir an her şeye rağmen David Honor'dan gelen mektuptan bahsetmek istemişti. Böylece hoşlanmadığı bu durumdan kurtulacak, işin içinden sıyrılmış olacaktı. Ama yapamamıştı, yaşlı pulcunun son arzusu vicdanında ağır basmıştı.

Nihayet emanet kutularının olduğu yere doğru yürüdü. Burası bekleme salonlarının nispeten uzağında kalan bir koridorun sonundaydı. Cebindeki anahtarın üzerine işlenmiş kutu numarası, dün geceden beri hafızasına kazınmıştı sanki.

İstediği yere gelince bir kere daha durup etrafına bakındı. O an kendisiyle ilgilenen kimseyi göremedi. Sağ tarafta sadece sohbet eden iki demiryolu görevlisi vardı. Belki de garın temizliğinden sorumlu kişilerdi, pek ayırt edemedi.

Ne garip diye düşündü; o sırada emanet dolaplarının başında kimseler yoktu. Ağır ağır anahtarının açacağı dolaba doğru ilerledi, fakat gözleri hâlâ çevredeydi. Sonra telaşlı bir şekilde cebinden anahtarı çıkardı ve dolabın kilidine sokarak hızla çevirdi. Heyecandan titremeye devam ediyordu. Dolabın içinde iki zarf ve lastik bir bantla sarılmış tomar halindeki yeşil Amerikan dolarlarını gördü. Bulduğu her şeyi ceplerine yerleştirdi aceleyle. Metal kapağı kapatırken yüreği duracak gibi çarpıyordu. Artık burada oyalanmasının hiçbir anlamı kalmamıştı. Bulduklarını incelemek için uygun bir yere gitmeliydi. En uygun yerin kaldığı pansiyon olduğunu düşündü ve tren istasyonundan çıkar çıkmaz bir taksiye bindi. Yüklendiği görevin ilk kısmı sona ermişti nihayet.

Odasına girip kapıyı kilitledi Bora. Önce cebinde şişkinlik yapan para tomarını çıkardı, sonra da zarfları. Artık merakı son haddine varmıştı. Önündeki zarflardan rastgele birini açtı. İrkilmekten kendini alamadı. Bu yine kendisine yazılmış bir mektuptu.

Aziz Akel, Şayet bu satırları okuyorsan sana verdiğim görevi yerine getiriyorsun demektir. Her ne kadar bu insani bir vazife ise de yine yapacağın harcamalar dışında o paradan geri kalanları dilediğin gibi kullanabilirsin.

Mektubu okur okumaz İsviçre'ye kalkan ilk uçakta kendine bir yer ayır. Zaman çok önemli, eminim ki senin peşine İsviçre'de takılanlar olacaktır. Fakat söylediklerimi aynen uygularsan bu işten rahatlıkla sıyrılırsın. Mektubumun altında bir isim ve adres göreceksin. Zürih'e varır varmaz o adrese git ve o şahsı bul. Sadece benim tarafımdan gönderildiğini söylemen yeterli. O şahıs çok güvenilir biridir ve nasıl davranılacağını, ne yapılacağını bilir. Sana yardımcı olacaktır.

Sana bol şanslar diliyorum. Tanrı seninle birlikte olsun.

Bu kez mektubun altında imzası da yoktu pulcunun. Bora'nın gözleri alttaki isim ve adrese kaydı. Bu nispeten iyiydi. En azından kendisine yardım edecek biri olacaktı yanında. Zürih şehrini hiç bilmediği için verilen adres ona çok yabancıydı.

Bulacağı adamın adı ise Harry Suttun'dı. Herhalde İngiliz diye düşündü Bora. Sonra ikinci zarfı açtı. içinden sadece yedi rakamlı bir numara

çıkmıştı. Bön bön numaraya baktı genç mühendis. Hâlâ bir şey anlamış değildi.

Hans Jansen Viyana havaalanına indiğinde hafif yağmur atıştırıyordu, ama hava yine de ılık sayılırdı. Gümrükten çıkıp ilerlerken yanına kısa boylu tıknaz bir adam yaklaştı. "Siz Hans Jansen'siniz, değil mi?" dedi.

Adamın bozuk şivesinden onun bir dağ köylüsü olduğunu sezinledi Hans.

"Evet, benim," diye mırıldandı adama kuşkuyla bakarken. Adamın kısa boyuna rağmen bir boğa kadar güçlü olduğu hemen belli oluyordu.

"Ben, Stefan Neuer'in özel şoförüyüm. Sizi buradan alıp malikânesine götürmemi emretti." Hans kısa bir tereddüt geçirdi. Neuer orada hiç kimseyi kabul etmezdi. Dün akşam yaptıkları telefon konuşmasına rağmen içinde az da olsa bir kuşku peyda olmuştu. Lâkin bu andan sonra yapacağı bir şey yoktu. Sesini çıkarmadan şoförü takip etti. Bir süre sonra yaşlı ve cimri Avusturyalı'nın kale gibi yüksek duvarlarla çevrili özel konutuna gelmişlerdi. Konut çok geniş bir bahçenin içindeydi. Uçağın Viyana'ya varışı gece olduğundan malikânenin bahçesini karanlıkta pek seçemiyordu ama yine de genişliğin etkisinde kalmıştı. İki katlı büyük taş binaya varmak için epey yol aldılar.

Arabadan inerken Hans kolay kolay kimsenin misafir edilmediği bu saray yavrusu binanın içine girebildiğine sevinmeye başlamıştı. Stefan Neuer Londra'dan istediği belgeyi getiremediği için kendisini öldürmeye kalksa bu işi çoktan bu bahçede adamlarına yaptırırdı. İçine biraz daha güven gelmişti şimdi Hans'ın.

Şoför kapı ağzında onu başka bir korumaya teslim etti. Şatoda beklendiği her hallerinden belliydi, kendisini karşılayan adam hiç konuşmadan yol gösterdi. Taş bina en azından iki yüz yıllık olmalıydı. Yüksek duvarlar, mermer heykeller çok ihtişam veriyordu geniş antreye. Koruma onu sağ taraftaki geniş bir odaya aldı. Yaşlı Neuer tek başına bir koltukta oturuyordu. Elinde yarısı içilmiş bir viski bardağı vardı. Odanın içinde zengin bir silah koleksiyonu hemen göze çarpıyordu. Antika kılıçlar, dolma tüfekler, tek atımlık tabancalar sıra sıra yerleştirilmişti duvara. Koruma sessizce odadan çıkmış, onları yalnız bırakmıştı. "Yaklaş," diye mırıldandı yaşlı adam.

Hans bir iki adım daha attı. Merakla Stefen Neuer'in vereceği emri bekliyordu. Yaşlı adamın yüzünde pek alışık olmadığı bir gülümseme görmüştü.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Neden korkayım ki?"

"Başarısızlığı asla kabul etmediğimi bilirsin."

"Bilirim, efendim. Ama Londra'daki başarısızlıkta benim suçum yok. Göreve gönderirken beni yeterince aydınlatmamıştınız. Başkalarının da bu işin peşinde olduğunu bilmiyordum."

"Doğru, haklı olabilirsin. Ama şimdi durum çok ciddileşti ve artık dönüşü olmayan bir yarış başladı. Bu günden sonra çok kan akabilir. Bu kez başarısızlığına kesinkes müsaade edemem. Uzun ve zorlu bir görevin olacak. Yarın Rusya'ya gideceksin. Orada yaşlı bir adamı vurmanı istiyorum. Ama bu sandığın kadar kolay olmayacaktır. Çok iyi korunan bir evde oturur, Moskova'da, şehir dışında."

"Önemli değil, bir yolunu bulurum."

"Hayır, bulamazsın. "

Bu kesin itiraz karşısında Hans biraz şaşırarak yaşlı işverenine baktı sesini çıkarmadan. "Benim yardımıma ihtiyacın olacak."

"Nasıl yani?"

"Onu telefonla arayıp dışarıya çıkmasını temin edeceğim. Rusya'ya geldiğimi söyleyip randevu isteyeceğim."

"Yani siz de Moskova'ya mı gideceksiniz?"

"Saçmalama Hans... O zaman ikimiz de Moskova'dan dönemeyiz. Son olarak yaklaşık yirmi yıl önce onunla Moskova'da buluştuğumuz bir yer vardı, oraya gelmesini söyleyeceğim. "

"Ya sizi evine çağırmayı teklif ederse?"

"Hayır, çağırmaz. Oraya gelmeyeceğimi bilir."

Hans soru sormak yerine dinlemeyi tercih etti. Yaşlı adam dalgın ama kendinden emin bir şekilde mırıldandı.

"Hiç Moskova'ya gittin mi, Hans?"

"İki kere, efendim. En son geçen yaz gitmiştim. "

"Tabii Rus yemeklerinin ve kadınlarının tadına bakmak için, değil mi?"

Bu oldukça doğru bir tahmindi. Hans evet veya hayır demedi, sadece karşısındakinin devam etmesini bekledi.

"Moskova'daki müzeleri ya da tarihi binaları hiç gezdin mi?" Kiralık katil olumsuzca başını sallamıştı.

Stefan Neuer, "Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," diye mırıldandı. "Ama Pyatnitskaya Ulitsa'ya gitmişsindir, değil mi?"

"Emin değilim, nerede bu?"

"Zamoskvoreçe'de... "

"Evet, orayı duydum."

"Ama gitmedin, değil mi?"

"Hayır, efendim."

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. "Orada ünlü bir şekerci dükkânı vardır."

"Şekerci mi?"

"Evet, bildiğimiz şekerci dükkânı. İlginç bir yerdir. Her zaman turistleri çeker. Eski bir dükkândır. Bir zamanlar Moskova'ya her gittiğimde uğrar, çikolata ve şekerlemelerden alırdım."

Hans yadırgayarak yaşlı adamı süzdü. Ama yine sesini çıkarmadı. "Öldüreceğin kişiyi oraya davet edeceğim."

"Şey... Acaba sözünü ettiğiniz yer böyle bir operasyon için müsait mi?"

"Pek sayılmaz. Ama onu ancak oraya çağırabilirim. O dükkânla ilgili bazı müşterek anılarımız var. İsteğimi samimi bulup gelecektir ama mutlaka peşinde bir orduya yakın adamıyla. "

Hans Jansen'in yüzü asılmıştı. O şartlar altında bile Rus'u vurabilirdi ama kendisinin kurtuluş şansı yok sayılırdı. Bilmediği, tanımadığı bölgeyi gözünde canlandırır gibi oldu. Şartlar hiç hoşuna gitmemişti. Onun yüzündeki ifadenin değiştiğini gören Stefan Neuer fısıldadı. "Korkmaya mı başladın?"

"Hayır, efendim. Ama başarı şansımın ne olduğunu düşünüyorum."

Yaşlı adam gülümsemişti. "Endişelenme. Sen o dükkâna girmeyeceksin. İşini uzaktan halledeceksin. Şekerci dükkânının karşısındaki boş bir daireden dürbünlü bir suikast tüfeğiyle ateş edeceksin. Ben her şeyi ayarladım."

Neuer yanındaki ufak sehpanın üzerinde duran ince dosyayı alıp Hans'a uzattı, iri yarı tetikçi dosyayı açıp hızla bir göz attı. İçinde ufak bir talimat listesi ve büyütülmüş bir resim vardı. Fotoğraf ak saçlı, oldukça yaşlı, hatta Stefen Neuer'den bile fazla göçmüş birine aitti. Hans gayri ihtiyari sordu. "Kim bu?"

Cevap alacağını hiç sanmıyordu. Ama Stefan soruyu cevapladı.

"Tanıyacağını hiç sanmam. Kırk yıllık bir dost. Ama artık düşmanım oldu. Adı Boris Shebalin. "

Gerçekten de Hans bu ismi hiç duymamıştı.

Yaşlı adam homurdandı. "O resme iyi bak ve hafızandan hiç silme. Verdiğim talimatı ezberle ve sonra imha et. İşini bitirir bitirmez de hemen buraya dön. Sana yeni bir görev daha vereceğim."

Hans nedense sebebini anlamadan hafifçe titredi. Ama yaşlı adama bunu belli etmemeye çalıştı. Hans Jansen ile Stefan Neuer'in Viyana'da konuştukları saatte, Hector, Iberia Havayolları'na ait bir uçakla İtalya'ya gidiyordu. Hector'un yaşını tahmin etmek oldukça zordu. Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen bunu pek belli etmeyecek kadar dinç ve çevikti. Ne var ki epey zamandan beri artık böyle işlerle meşgul olmuyordu.

Madrid'in Barajas Havaalanı'na geldiğinde kısa bir an bu işi kabul etmekle doğru yapıp yapmadığını düşündü. Viktor Silva'ya karşı asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı; Viktor Silva onu ölümden kurtarmış bir insandı, ona hayır diyemez, isteğini geri çeviremezdi. Aslında son beş seneyi gayet sakin, huzurlu ve her türlü pislikten uzak bir şekilde geçirmişti. Şayet bu teklif başka birinden gelmiş olsa idi, asla kabul etmezdi ama kendisine çok inanan ve güvenen Silva'ya da hayır diyemezdi. En nemlisi ise üstlendiği işin mahiyetini en iyi bilen nadir insanlardan biri oluşuydu.

Uçak hareket ettiğinde bir hayli düşünceliydi Hector. Mesleğini hemen hemen dünyanın her tarafında icra etmiş ve sonra İspanya'daki çiftliğine çekilmiş bir profesyoneldi. Hedefindeki ilk kişi Kont Fabio Pazzini'ydi. Onu neredeyse kırk yıl öncesinden tanırdı. Mesleğine yeni başladığı, Viktor Silva'nın yanında işe yeni girdiği, amatörlük yıllarından... Kont'la hiçbir zoru yoktu ama Silva'nın düşmanı onun da düşmanı sayılırdı.

Fabio Pazzini'nin Como gölüne bakan şahane evini hatırlıyordu, yıllar önce iki defa Viktor Silva ile o muhteşem malikâneye gitmişti. Tabii aradan uzun seneler geçmişti. O tarihlerde de Pazzini İtalya'nın en zengin insanlarından biriydi. Ne var ki, patronu Silva gibi hayata küsüp evine kapanmamış, İtalya'nın ticari ve sosyal hayatında daima boy göstermiş, cemiyetin hareketli yaşamında kendine yüksek mevki edinmiş, sosyetenin parlak isimlerinden biri olarak kalmıştı.

Hector, ona ulaşmanın pek kolay olmadığını bilirdi. Ama yaşlı kurt Viktor Silva o kadar detaylı bilgiler zikretmişti ki verdiği dosyada, geriye sadece iyi bir plan hazırlamak kalıyordu. Villa Carlotta, Como gölü eteğinde yer alan, nefis manzaralı, yeşillikler arasında bir tatil beldesi, adeta bir turizm cennetiydi. Ama asıl önemli yanı Kont Pazzini'nin muhteşem malikânesinin de burada oluşuydu. Hector sahte pasaportuyla çevredeki lüks otellerden birinde İspanya'dan hareket etmeden önce yer ayırtmıştı. Göl etrafında tam beş tane yelken kulübü vardı ve Kont Pazzini de hemen hemen bunların hepsine üyeydi. Çünkü yelken, yaşlı adamın en büyük tutkularından biriydi; değil yaz aylarında, kışın bile gölde yelken sporu

yapardı zaman zaman. Kont ilerleyen yaşına rağmen gölde dolaşmaktan zevk alırdı. Hector, yelken kulüplerinden birine giderek bir sürat motoru kiraladı. Turizm bölgesinde bu çok rahat yapılan, araba kiralamak kadar basit bir işti. Tabii teslim sırasında yapılan sözleşmede sahte pasaportunu kullanmıştı. Bundan sonrası şansına ve tesadüflere kalıyordu. Ertesi sabah kiraladığı motorla gölde geziye çıktı. Sürat motoru olmasına rağmen özellikle hızlı seyretmemeye özen gösteriyordu. Motordaki güçlü dürbünle kıyıyı seyrederken Kont'un göl kenarındaki muhteşem villasını çabuk tanıdı. Eski tarihlerde de olsa orada iki defa ağırlanmıştı.

Binanın önünde üç tane tekne demirliydi. Hector elindeki dürbünle teknelerin üzerinde yazılı Pazzini yazısını gayet net seçebiliyordu, içinden gülümsedi, ihtiyar kurt Silva iyi bilgi toplatmış, yaşlı adamın teknelerinin sayısına kadar öğrenmişti.

Motorun hızını iyice düşürdü, dürbünle adamın evinin göle bakan cephesini dikkatle incelemeye başladı. Çok yüksek taş bir duvar malikâneyi gölden ayırıyordu. Sol altta girişi görünen bir kayıkhane vardı. Buranın aynı zamanda çekek yeri olarak da kullanıldığını anımsadı. Yüksek duvarların olduğu yerde üç adam dolaşıyordu. Hector onların arka bahçenin korumaları olduğunu hemen anladı.

Mutlaka evin ön cephesinde daha fazla miktarda adamı olmalıydı. Ne de olsa denizden bir tehlikenin gelmesi daha zayıf ihtimaldi. Dürbünü bu defa çekek mahalline çevirdi. Hatırında kaldığı kadarıyla o bölgenin yanından arka bahçeye yükselen kavisli, en az yetmiş seksen mermer basamaklı bir merdiven olmalıydı. Hector orada da iki nöbetçinin varlığını gördü. Hepsinin tepeden tırnağa silahlı olduğuna yemin edebilirdi.

Ama gördüklerini hiç önemsemedi. Nasıl olsa o binaya girmeye hiç kalkışmayacaktı. Hector motora yeniden hız verdi; muhteşem malikânenin önünde fazla oyalanmak dikkat çekebilirdi. Epey uzaklaştı ve göle demir attı. Bundan sonrası nasıl olsa beklemekle geçecekti. Sabretmek, titizlikle Kont Pazzini'nin teknesine binerek gölde yelken açmasını beklemek gerekiyordu. Acelesi yoktu. Hector'un. Yelken açmaya meraklı yaşlı İtalyan, er veya geç göle açılacaktı. Motora gelirken otelden aldığı yiyeceklerini çıkararak bir şeyler atıştırmaya başladı. Bir kutu da bira açmıştı.

Hector'un İtalya'ya varışından yaklaşık altı saat sonra Madrid, Barajas Havaalanı'na inen uçaktan da İgor ile Olga iniyor, İspanya'ya ayak basıyorlardı. Eski FSB ajanı sarışın kadın Bourbon Madrid'deki Palace

Oteline giderken gayet rahattı, ama İgor oldukça sinirli ve gergin görünüyordu. Saatlerdir uçak yolculuğu yapıyorlardı, buna karşın Olga hiç yorgunluk emaresi göstermediği gibi sanki canlılık ve diriliği daha da artmıştı.

Gerçekten de Barajas Havaalanı'nda tanımadıkları bir adam yanlarına yaklaşmış ve onlara ufak bir dosya teslim etmişti. Adamın Shebalin'ler adına çalıştığı muhakkaktı. Aralarında kısa bir konuşma geçmiş ve öğleye doğru Prado Müzesi'nin önüne gelmelerini söylemişti sadece. Otel odasına girer girmez İgor heyecanla dosyayı çıkarıp incelemeye başladı. Yüzü sapsarıydı. Onu belli etmeden inceleyen Olga ne kadar telaş ve heyecan içinde olduğunu görünce yavaş yavaş endişelenmeye başladı. İgor sadece Rus mafyası adına çalışan sıradan bir katildi. Bütün hüneri ve becerisi ülke topraklarındaydı. Rusya'dan dışarı çıkınca ne yapacağını bilemiyor, sudan çıkmış balığa dönüyordu. Gücü ve kaba kuvveti mükemmel olmasına rağmen, zekâsı ve yaratıcılığı çok yetersizdi. Shebalin ailesinin neden onun gibi birini seçtiklerini anlamakta cidden zorlanıyordu Olga.

Daha da kötüsü, genç kadın artık yanındaki adamın birtakım komplekslerle boğuştuğunu sezinliyordu. Onun varlığı, düşünce ve muhakeme yeteneği, en isabetli kararları verme başarısı İgor'da aşağılık duygusu yaratmaya başlamıştı. İgor artık kendisi için bitmiş bir ilişkiydi. Şu aradıkları belgedeki imza sahiplerini ortadan kaldırdıktan sonra Igor'la ilişkisini de kesinkes noktalayacaktı. Bunu kafasına koymuştu. "Dosyada ilginç bir şey buldun mu?" diye sordu İgor'a. "Sanırım buldum."

"Neymiş o?"

"Malûm, bunlar Katolik. "

"Eee? Ne olmuş Katolikse?"

"Viktor Silva her pazar sabahı San Jeronimo Kilisesi'ndeki ayine gidermiş. "

"Yani adamı ayine giderken vuracağız, öyle mi?"

"Bilmem, ben öyle anladım. "

"Doğru anlamışsın."

"Sen bakmayacak mısın dosyaya?"

İş bitinceye kadar Igor'la sürtüşmeye girmek istemiyordu Olga. Geleceği bu işin sonunda kazanacakları paraya bağlıydı. Biraz daha sabırlı olması ve onu idare etmesi gerekiyordu. Yanına yaklaşıp anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Boş ver şimdi dosyayı. Bence bu sıcak ülkede öncelikle yapmamız gereken daha önemli bir şey yok mu?"

"Ne?"

Sarışın kadın şuh bir edayla iri yarı İgor'a sarılırken elini kasıklarının arasına götürdü ve âletini okşamaya başladı. Ona ihtiyacı olan yakınlığı göstermek İgor'a moral vermek için en iyi çareydi. Uzun zamandır sevgilisinden böyle bir yakınlaşma görmeyen İgor hevesle kadına karşılık verdi, istekle kollarının arasına aldı. Olga'da adamın pantolon fermuarını indirmiş bir eliyle sıkı sıkıya aletini kavramıştı.

"İşte buna hayranım," diye fısıldadı. "Her zaman hazırsın."

"Öyleyimdir."

"Ee, daha ne bekliyorsun?"

"Sahiden sevişmek istiyor musun?"

"Bu ne biçim soru, İgor? İstediğimi görmüyor musun?"

"Bilmem, son zamanlarda hep isteksiz davranıyordun da..."

"Zor günler geçiriyoruz, sevgilim. Ben de epey gerginim." Bu kadarı bile İgor'a yetmişti. Güçlü kollarıyla genç kadına sarıldığı gibi kucağına aldı ve onu geniş yatağa taşıdı. Az sonra ihtiraslı bir şekilde sevişmeye başlamışlardı. Olga onun erkekliğini her zaman takdir ederdi ama sadece bununla yetinemeyeceğine aklı çoktan kesmişti.

Bora, Zürih'e uçarken zihnini en fazla kurcalayan soru, David Honor'u kimin öldürdüğüydü. Onun için asıl sorun buydu. Adam öldürüleceğini bildiği halde neden kaçmamıştı acaba, yoksa kaçacak fırsat mı bulamamıştı? Bunu bir türlü çözemiyordu. Kendisi için çıkış yolu gösterecek kadar zamanı olan bir kimse, önce canını kurtarmaya kalkışmaz mıydı? Tabii Carmen gibi o da, Honor'un bu kadar önemli bir belgeyi neden Londra'da yaşayan sıradan birine teslim ettiğini düşünüyordu. Gerçi artık söz konusu belge onun elinde değil, İsviçre'deki önemli bir bankanın kasasındaydı ama pulcu neden böyle bir çözüm düşünmüştü?

Bora'nın aklına gelen ilk fikir adamın öldürüleceğini sezinleyip tedbir almış olmasıydı, ama o zaman da insanın aklına yine aynı soru takılıyordu; belgeyi kurtaran kişi neden kendi hayatını garanti altına almaya kalkışmamıştı?

Bu işte bir terslik olmalıydı. Belki bunun cevabını Zürih'te buluşacağı Harry Suttun biliyordur diye düşündü.

Pulcu ona güvenebileceğini söylemişti. Beynini kurcalayan ikinci soru ise belgeyi bulduğu zaman onu ne yapacağıydı. David Honor yazdığı

mektuplarda bu konuda bir açıklama yapmamıştı. Herhalde Harry Suttun bu konuda da bana yardımcı olur, diye düşündü. Zürih'te oteller inanılmaz pahalıydı; her ne-kadar para cebinden çıkmıyorsa da genelde para sıkıntısı çeken birinin alışkanlığı ile uygun bir yer buluncaya kadar epey dolaştı. Nihayet aklının kestiği bir otele kapak attı. Beyni yaşadıklarından öyle yorgundu ki, kendini yatağa atar atmaz derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah ilk işi Harry Suttun'ı bulmak olmalıydı. Londra'daki pansiyonda yıkanmak, duş almak formalite idi, oysa bu otelde, odasının içinde duş olunca uyanır uyanmaz önce tıraş olup dakikalarca ılık suyun altında kaldı. Zürih'e de her zaman giydiği takım elbisesiyle gelmişti, onları sırtına geçirip otelden çıktı.

Çevirdiği taksiye atlayıp ufak bir kâğıda not ettiği adresi şoföre gösterdi. Dil sorunu burada kendisini belli ediyordu. Şoför tek kelime ingilizce bilmiyordu ama adresi okuyunca, tamam anladım dercesine başını sallamıştı. Az sonra kentin nispeten tenha sayılacak, merkezinden uzak, sakin bir semtine gelmişlerdi. Şoför durunca eliyle yan tarafta, ufak bir bahçe içindeki dört katlı binayı parmağıyla işaret etmiş, Bora'yı indirdikten sonra uzaklaşmıştı. Bora bahçeden içeri girmeden önce bir süre binaya bakıp durdu. Sanki apartmanda hiç hareket yok gibiydi. Dairelerin sokağa bakan pencerelerinin perdeleri kapalıydı. İnsana terk edilmiş hissi veriyordu. David Honor'un verdiği adreste daire numarası bir olarak yazılmıştı. Bora, her şeye rağmen biraz çekinerek binaya girip bir numaralı dairenin kapısını çaldı. Nedense içinde kapıyı Harry Suttun'un açacağı düşüncesi vardı; oysa eşikte kumral saçlı, iri, yeşil gözlü genç bir kız belirmişti.

Karşısındaki yabancıya kuşkulu bir şekilde baktı ve Fransızca bir şeyler söyledi. Tabii Bora hiçbir şey anlamamıştı. İngilizce olarak konuştu.

"Mr. Suttun'u arıyordum," dedi.

Kız akıcı bir dille bu kez İngilizce konuştu.

"Evde yok. Niçin aramıştınız kendisini?"

Bu durum hesapta yoktu, genç mühendis adamı evde bulacağını ummuştu. Ne söyleyeceğini pek bilemedi. Aslında kendisinin de iyi bilmediği bir konuda bu kıza ne diyebilirdi ki. Sadece, "Ben, Londra'dan geliyordum, kendisiyle acele görüşmem lâzım," diye kekeledi.

Kız bu açıklamadan hoşlanmamıştı. Bora'dan uzaklaşmak ister gibi yarı aralık duran kapıyı biraz daha örtmüştü şimdi. Londra kelimesinden pek memnun kalmadığı iri yeşil gözlerindeki ifadeden hemen belli olmuştu.

"Size kendisinin evde olmadığını söyledim," dedi.
"Affedersiniz, sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın ama onu mutlaka görmek zorundayım."
"Göremezsiniz."
"Neden?"
"Çünkü kendisi şehir dışında."
İçinden Allah kahretsin diye homurdandı, Bora. Böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemişti.
"Ne zaman döner acaba? Arayış sebebim çok önemli. "
"Hiçbir fikrim yok. Ne zaman döneceği hakkında bana bir şey söylemedi."
"Siz yakını mısınız?"
Kız dik dik Bora'nın gözlerinin içine baktı.
"Asıl siz kimsiniz ve Harry Suttun'ı neden arıyorsunuz?" diye sordu.
Kız da haklı diye düşündü Bora; belli ki tıpkı David gibi Harry de burada korkulu bir hayat sürüyordu. Belki o da öldürülmekten korkuyordu ve bazı önlemler almak zorundaydı. "Adım Bora Akel," dedi genç mühendis. "Beni buraya David Honor gönderdi." Kızın yüzü bir anda sarardı, önceleri endişeyle Bora'ya bakan gözleri sanki korkuyla dolmuş gibiydi. "Ben öyle birini tanımıyorum," diye mırıldandı.
"Fakat Mr. Suttun çok iyi tanıyormuş. Lütfen bana yardımcı olun. En azından ne zaman döneceğini söyleyin."
Kızdaki şaşkın ve kararsız hava daha da artmıştı. David Honor adını duyduktan sonra bu iyice belli olmuştu. Yeşil gözlü kız nihayet homurdandı.
"Ben Harry Suttun'un kızıyım. Ne istiyorsunuz babamdan? O artık buraya gelmeyecek?" Şimdi afallama sırası Bora'ya gelmişti. "Gelmeyecek mi?" diye kekeledi.
"Evet, gelmeyecek. Lütfen şimdi bizi rahat bırakın artık. "
Bu son cümle korkunun ifadesiydi. Kızın yalan söylediğini anlamıştı Bora. "Korkuyorsunuz, değil mi?" diye fısıldadı. "Haklısınız, çünkü ben de korkuyorum. Hem de bu işle ve o insanlarla hiç ilgim olmamasına rağmen. "
Kız bir kere daha Bora'nın yüzüne kuşkuyla bakmıştı. Onda da ne yapacağını bilemez bir hal vardı. Kararsızlığı rahatlıkla yüzünden okunuyordu. Bora devam etti.

"Benden çekinmeyin. Buraya kötü bir niyetle gelmedim. Size asla bir kötülüğüm dokunmayacak ama zor bir görev üstlendim ve bunun için de mutlaka babanızla görüşmem gerekli, beni anlıyor musunuz?"

"Hayır, anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Gidin buradan."

Genç mühendis çaresiz kalmıştı. "Peki," diye mırıldandı. "Şimdi gidiyorum ama mutlaka babanızı bulmak zorundayım. Zira buraya geliş sebebim David Honor'un son arzusunu yerine getirmek içindi. O öldürüldü ve ölmeden önce de babanızla temas kurmamı istemişti."

Kız bir an sendeledi.

"Öldürüldü mü dediniz?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"İki gün önce."

Genç kız az daha yığılıyordu kapının önüne. O sendeleyince Bora onu tutmak zorunda kaldı. "Neden bu kadar üzüldünüz? Onu tanıyor muydunuz?" diye sormak zorunda kaldı. Onun yüzüne kuşkuyla son bir defa daha bakan kız kapıyı ardına kadar açarak güçlükle, "Girin içeriye," diye fısıldamıştı.

Bora ürkek bir şekilde daireye girdi. Oldukça ufak bir apartman dairesiydi bu. Eşyalar eski moda ve yıpranmıştı ve içerisi oldukça dağınıktı. Karşılıklı iki koltuğa oturdular. Kız heykel gibi donuk ve hareketsiz bir hal almıştı. Bora ise söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sessizliğin altında ezilmeye başladığı bir anda kızın konuştuğunu duydu. "Adınız neydi?"

"Akel. Bora Akel."

"Tuhaf bir isim. Hangi millettensiniz?"

"Türküm."

"Türk mü?"

Bora başını sallayarak onayladı. Sanki Türk olduğunu öğrenmek kızı daha da şaşırtmış gibiydi. "David Honor'u nereden tanıyordunuz?"

Dudaklarını büzdü ve bu soruya nasıl cevap vereceğini düşündü birkaç saniye Bora. "Onu pek tanıdığımı söyleyemem," dedi sonunda.

"Yani onu yeterince tanımadığınızı ama son arzusunu yerine getirmek için İsviçre'ye kadar geldiğinizi iddia ediyorsunuz, öyle mi?"

"Üzgünüm ama aynen öyle."

Kız alaycı bir şekilde gülümsemişti. "Buna inanacağımı mı sanıyorsunuz "İster inanın, ister inanmayın ama doğruyu söylüyorum."

"Peki, söyler misiniz bana, David Honor'un son arzusu neymiş bakalım?"

Bora az kaldı her şeyi en başından başlayıp anlatacaktı fakat son anda durakladı birden. Bu genç kızı tanımıyordu, her ne kadar kendisini Harry Suttun'un kızıyım diye tanıtmışsa da nasıl emin olabilirdi? Belki de kızı değildi, hatta düşmanı bile olabilirdi. Artık hiçbir şeyden emin olamazdı.

Yutkundu, cevap veremedi önce.

Kız hemen söylenmişti. "Niye cevap vermiyorsunuz?"

"Kusura bakmayın ama bu konuyu ancak babanızla konuşabilirim."

"Ne fark eder? Ben onun kızıyım ve babam hakkında her şeyi bilirim."

"Belki ama David Honor bana Harry Suttun'un bir kızı olduğundan hiç bahsetmedi."

"Bu imkânsız. Yalan söylediğiniz çok belli. "

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Şayet buraya gelmenizi o söylediyse, benden bahsetmemesi imkânsız."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

"Çünkü David Amca beni öz kızı gibi sever ve Londra'daki eğitimim sırasında tam üç yıl onun evinde kaldım."

Bora hayretle kıza bir daha baktı.

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı. "Herhalde babanızla çok eski dost olmalılar."

Kız cevap vermemişti. Sonra birden ayağa kalktı. "Getirdiğiniz haber beni çok üzdü. Bir kadeh viski alır mıydınız?" dedi.

Bora başını salladı olumsuzca. "Benim içkiyle başım pek hoş değildir. Hele günün bu saatinde hiç içmem."

"Ben bir kadeh içebilir miyim?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz? Size müdahale edecek halim yok. İhtiyaç duyuyorsanız için tabii."

Kız yerinden kalkarak ufak salondan çıktı. Bora haliyle kızın bardak, buz, içki getirmeye, kendine içki hazırlamaya gittiğini düşünmüştü. Fakat az sonra yeniden salona döndüğünde kızın elinde viski bardağı yerine tabanca görünce yüzü asıldı. Kendini tutamayarak Türkçe mırıldandı.

"Bu ne rezalettir yahu! Önüne gelen bana silah çekiyor! Hem de dostu düşmanı... Önce pulcu, sonra italyan Antonio, şimdi de bu kız..."

Mühendisin söylediklerinden bir şey anlamayan kız bağırmıştı.

"Homurdanmayı bırak. Ve sakın yerinden kıpırdama. Yoksa seni delik deşik ederim. "

"Çattık belaya," diye söylenmeye devam etmişti Bora. Belli ki kız ikna olmamıştı. Bu kez İngilizce, "O silahı üzerime tutma," diye mırıldandı. "Bir şey yapacak değilim. Sadece babanı görmek zorundayım. "

Kız hâlâ silahı Bora'ya doğru tutuyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu genç adam.

"Adımdan sana ne? Öğrenip de ne olacak? Bilmen gerekmiyor. Asıl şimdi sen benim sorularıma cevap vereceksin?"

"Şayet şu silahı indirirsen bana göre hava hoş, istediğin soruya cevap veririm. Ama her şeyden önce senin gerçekten Harry Suttun'un kızı olduğuna inanmam lâzım."

Kız alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Yoksa onun kızı olduğuma inanmıyor musun?"

"Ne bileyim? Şu birkaç gün içinde öyle inanılmaz şeyler yaşadım ki, artık kime inanacağımı şaşırmış durumdayım. Sanki bir gerilim filminin başkahramanı gibiyim. "

"Martaval okumayı bırak. Beni kandıramazsın. Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Onlar dediğin kim?"

"Benle oyun oynamaya kalkışma. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun." Kızı inandırmak zor olacaktı. Bora konuşmayı kesti. Bacak bacak üstüne atıp gayet sakin bir şekilde oturmaya devam etti. Kız onun rahatlığı karşısında afallamıştı biraz. Kaşları çatık yüzüne bakmaya devam ediyordu. Birden kükredi. "Konuşsana... Kimsin sen?"

"Kim olduğumu söyledim ya? Daha ne anlatmamı bekliyorsun?"

"Tipin Akdenizliye benziyor. Kont Pazzini'nin mi adamısın?"

"Hayır değilim. Onun adı Antonio... Ama o da bana silah çekti. Çok merak ediyorsan sana her şeyi en başından anlatayım."

"Bu senin için iyi olur yabancı. Ama sakın bana yalan söylemeye kalkışma." Bora birden hatırlamış gibi gülümsedi.

"Dur bir dakika... David'in evinde üç sene yaşadığını söyledin. Onun el yazısını tanır mısın?" Kız hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. "Evet, tanırım."

"Öyleyse sana onun el yazısıyla kaleme aldığı iki mektup göstereceğim. Belki o zaman bana inanırsın. Şimdi elimi ceketimin cebine sokup mektupları çıkaracağım. Sakın telâşa kapılıp bir çılgınlık yapmaya kalkışma. Ben silahsızım."

Bora elini cebine atıp David Honor'un kendisine yazdığı mektupları çıkararak sakin ve ağır hareketlerle genç kıza uzattı.

"Yaklaşma!" diye bağırdı kız. "Şu masanın üzerine koy ve tekrar yerine otur."

"Tamam. Nasıl istersen."

Bora söyleneni yapıp yeniden yerine otururken kız da ayağa kalkıp masanın kenarına gelmişti.

İki mektubu alıp David Honor'un el yazısını incelemeye başladı. Yüzünde yavaş yavaş şaşkın bir ifade oluşmaya başlamıştı. Sonunda silahını indirip homurdandı.

"Sen aklını mı yitirdin, be adam. Bu işe niye burnunu soktun? Ne kadar tehlikeli bir işe bulaştığının farkında mısın?"

Bora biraz rahatlayarak söylendi. "Farkındayım ama başka türlü davranamazdım. Bu ölen bir insanın son arzusuydu. İsteğini yerine getirmek zorundaydım. "

"Delisin sen... Bulaştığın işin ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Doğru, bilmiyorum. Ama umarım baban bana anlatacaktır."

Kız tabancayı masanın üzerine bırakmıştı. "Bu David Amca'nın el yazısı. Onu tanıdım, taklit edilmiş olamaz. Ama bu davranışına hiçbir anlam veremiyorum. Şimdi söyle bana onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Bora başını salladı. "Hayır, bilmiyorum. Ama kimin öldürmediğine dair bir fikrim var."

"Nasıl, anlamadım?"

"Öğrendiğim kadarıyla dört ayrı ülkeden gönderilmiş kiralık katiller Londra'da buluştular. Biri İtalyan, biri Avusturyalı, ikisi İspanyol, diğer ikisi de Rus'tu. Hepsi bir belgenin peşindeydiler. Ama hiçbiri o belgeyi bulamadı. Kanımca David Honor'u bu grupların dışındaki biri öldürdü."

Kız bir süre hiç sesini çıkarmadan genç mühendisi süzdü. Sonra kısık sesle mırıldandı. "Babama bankadaki kasanın şifresini getirdin, değil mi?"

"Bilmiyorum, herhalde öyledir. İsviçre'deki bankacılık esasları hakkında hiç bilgim yok." Kız, "Lanet olsun!" diye homurdandı. Yine bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şimdi bir kahve içer misin?" diye sordu.

"Kahveye hayır demem," diye fısıldadı. "Ama dönüşte başka bir silahla karşıma çıkmazsan..." Kız ilk defa ona bakıp gülümsemişti. "Korkma, artık silah çekmeyeceğim zaten."

"Korkmadım ki... "

"Yalan söyleme korktun. Elimde silahı görünce yüzün sapsarı kesilmişti."

"Ama sen silah kullanmasını bilmiyorsun."

Kız samimi bir ifadeyle sordu. "Bunu nasıl anladın?"

"Çünkü bir insan düşmanına silah yöneltirse mutlaka emniyet kilidini açmalıdır. Aksi halde tetiğe asılınca silah ateş almaz. Senin silahının emniyet kanadı kapalıydı."

"Hımm! Göründüğün ve söylediğin kadar masum değilsin galiba. Silahlardan anlıyorsun."

"Yapma canım, bu kadarını herkes bilir."

Genç kız birden elini tokalaşmak üzere uzattı. "Artık tanışma zamanı geldi sanırım. Benim adım Sarah. Sarah Suttun. Harry Suttun'ın kızıyım.

Ayağa kalkan Bora kızın elini sıkarken iri yeşil gözlerinin ne kadar çekici olduğunu ilk defa o an fark etti. "Gelin benle mutfağa," diye mırıldandı Sarah. Kız öne düşüp mutfağa doğru yürürken Bora da arkasından onu alıcı gözle süzmeye başlamıştı. Orta boylu, balıketine yakın şişmanlıkta, giydiği pantolonun kalçalarını gerdiği bir görünümdeydi. Zayıf İngiliz tipine pek uymuyordu ama buna karşın son derece hareketli ve cevvaldi. Ayrıca eve gelen bu yabancıya güven duymaya başladıktan sonra davranışları birden değişmiş, yakınlık kurmaya başlamıştı. İlk defa gördüğü bir insanı peşine takıp mutfağa götürmesi de bunun deliliydi. Mutfaktaki askıdan iki iri kahve fincanı alıp damıtılmış kahveyi fincanlara koyarken bakışları hâlâ Bora'nın üzerindeydi.

"Gerçekten bu çılgınlığa kalkışmanızın başka bir nedeni yok mu?" diye sordu birden.

Omuzlarını silken genç mühendis, "Bir anlamda var diyebilirim," diye fısıldadı.

"Öyle mi? Tahmin etmeliydim zaten. Hiç kimse durup dururken böyle aptalca bir işe kalkışmaz. Söyle bakalım, nedir o sebep?"

Bora hiç duraksamadan cevap verdi.

"1921 tarihli Danimarka pulu," dedi.

"Ne? Pul mu dedin?"

"Evet... Benim için çok kıymetli."

"Yoksa sen de koleksiyoncu musun?"

"Evet ama çok amatör bir koleksiyoncuyum. Mevcut gelirimle asla o pulu satın alamazdım, yani benim için çok pahalı sayılırdı. David Honor o pulu bana bedava verdi, daha doğrusu hediye etti."

"Bu işi yapman için mi?"

"Bilmiyorum, belki de... Ama ona bir minnet hissi duyduğum kesin."

Sarah güldü. "David Amca çok zekiydi. İnsanları kullanmasını da iyi bilirdi. Seni düpedüz tavlamış ve bir pul uğruna seni ateşe atmış."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Belli ki sen çok safsın ve nasıl bir çukurun içine çekildiğinin farkında değilsin. Senin yerinde olsam bir an durmam ve derhal Londra'ya döner ve bu işi unutmaya çalışırdım."

"Üzgünüm ama artık yapamam. Ölmüş bir insana karşı bu benim vicdani borcum."

"Sırf sana bir pul hediye ettiği için mi?"

"Sadece o değil tabii. Çaresiz durumda kalan, öldürüleceğini bilen bir kişi sizden yardım isterse bu talebi geri çevirir misiniz?"

Sarah hiç tereddütsüz cevap verdi. "Kendi hayatım tehlikedeyse bir an bile düşünmem."

Bora başını salladı. "Ben yapamam. İlgisiz kalamam."

"Akdeniz insanının duyarlılığı ama bana göre çok aptalca. Bulaştığın işin ne olduğunun farkında değilsin. Karşında asla mücadele edemeyeceğin çok güçlü insanlar var, seni bir çırpıda harcarlar. Tıpkı David Amca'ya yaptıkları gibi... "

"Öyleyse şu esrarengiz meseleyi anlat bana. Nedir bu muamma?" Sarah'ın yeşil gözleri bir an hüzünlenir gibi oldu.

"Bunu ben anlatamam, çünkü her şeyi bilmiyorum. Benim bildiklerim de yetersiz. Ama belki babam işler artık bu raddeye geldikten sonra sana bir şeyler anlatır."

Bora gülümsedi. "Siz ingilizler çok tuhaf insanlarsınız ve aşırı ketumsunuz."

"Önce şunu bilmende yarar var. Biz İngiliz değiliz."

"Değil misiniz?"

"Babam Harry Suttun Amerikalıdır. Kırk yıl önce Londra'ya gelmiş ve bir daha da Amerika'ya dönmemiştir. Ben Londra'da doğdum, annem de orada öldü." Bora her geçen dakika artan şaşkınlığıyla kızın yüzüne baktı. "Peki ne zamandan beri İsviçre'de yaşıyorsunuz?"

"Buraya geldiğimizde beş yaşındaydım. Babam Avrupa'da yaşamayı tercih etti."

Bora garipseyerek kızı süzdü. "Hiç Amerika'ya gitmedin mi yani?" diye mırıldandı.

"Gittim tabii, hem de defalarca. Genellikle yaz tatillerinde. Ama babamı dönmeye ikna edemedim bunca zamandır. "

"Neden?"

"İstersen bunu babama sor."

"Şimdi bana doğruyu söyle, baban ne zaman eve döner?"

"Bir iki saate kadar gelir sanırım. Ama seni burada görmesi onu fazlasıyla üzecektir."

"David'in ölüm haberi yüzünden mi?

"Evet."

Bora sesini çıkarmadı. Ama aklı hâlâ karışıktı. Acaba pulcu neden telefon edip içinde bulunduğu şartları bu eski ve güvendiği dostuna bildirmemişti. Alt tarafı üç beş dakikasını alacak bir işti; en azından Harry Suttun da geleceğinden haberdar olurdu.

Beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Sarah'ın eline tutuşturduğu kahveden isteksizce bir yudum aldı.

Pyatnistkaya Caddesi geniş ve uzundu. Hans Jansen doğrusu bizim ihtiyar her şeyi iyi ayarlamış diye düşündü. Moskova'da karaborsadan istediğiniz cins ve marka silah tedarik etmek, votka satın almak kadar kolay ve basitti. Pırıl pırıl ve hiç kullanılmamış Amerikan yapısı bir Harris M 93 dürbünlü tüfek bulmuştu. Bundan iyisi can sağlığıydı.

Hans, şekerci dükkânının tam karşısındaki bir binanın çatı katındaydı. Her ihtimale karşı silahta parmak izi bırakmamak için eldivenlerini giymiş, mevzilenmiş ve Boris Shebalin'in gelmesini beklemeye başlamıştı. Sözde randevu saati öğleden sonra 15.30'du. Günlerden Pazar olduğu için girdiği bina hemen hemen boştu. Çatı katına müşkülat çıkmadan erişmiş, tahta kapıyı zorlanmadan açmış ve yerini almıştı. Bundan sonrası biraz Shebalin'in verilen randevuya inanarak gelmesi, biraz da kendisinin ustalığına kalmıştı. Silah mükemmel sayılırdı. Dürbünü sökmüş kontrol etmiş ve gayet net bir görüntü verdiğini anlamıştı. Bu yükseklikten adamı vurması gayet kolay olacaktı.

Yine de etrafındaki korumalarının ona etten bir duvar öreceklerine emindi. Ama yüksekten ateş edecek olması bir avantaj sağlayacaktı. Korumaları hedefin vücuduna sıkılacak bir kurşuna set çekebilirlerdi ama kafasına sıkacağı kurşuna engel olamazlardı. Hans bu konuda oldukça deneyimli sayılırdı. Tek güvencesi adamı vurduktan sonraki dakikalarda korumaların uğrayacağı panikti. Kurşunun nereden atıldığını tespit kuşkusuz biraz zaman alırdı. Yanındaki adamların bir kısmı patronlarıyla

uğraşırken, tabii bazıları da hemen faili bulmak için etrafa dağılıp araştırmaya başlayacaklardı. Bu genellikle hep böyle olurdu. Hans buralarda pek tanınan bir insan değildi, görseler bile hemen şüphelenmeleri söz konusu olmazdı. Silahı, kutusunu ve eldivenleri çatı katında bırakmaya kararlıydı. Yani binadan herhangi bir insan gibi çıkıp uzaklaşacaktı. Silahı bulmaları, nasıl ve kimin tarafından satın alındığı belki tespit edilebilirdi ama o zaman süresi, Moskova'dan uzaklaşması için yeter de artardı bile. Hans çatı katındaki beton zemine uzanmış, dakikaların geçmesini bekliyordu. Yine tecrübesiyle bilirdi ki, bu tür randevulara taraflar tam zamanında gelirlerdi. Günlerden Pazar olması şekerci dükkânına yalnız turistlerin değil, şehir sakinlerinin de gelmesine neden oluyordu. Dükkânın kapısı devamlı kalabalıktı. Saatine bir daha baktı. Tam buçuğa beş vardı. Zaman gelmiş sayılırdı. Doğruldu, tüfeği eline alıp omzuna yerleştirdi. Oldukça ağır sayılacak bir modeldi. Gözünü dürbünün siperine dayadı. Dükkânın önü birden ayna gibi göründü ve kişiler gözünde netleşti. Tetiği okşayan parmağı hafif hafif karıncalanmaya başlamıştı. Hemen hemen aynı dakikada sokağın alt yanında bir limuzin belirmişti. Siyah bir Cadillac... Hiç kuşkulanmadı. Bu, Boris Shebalin'in arabası olmalıydı. Araba dükkânın önünde durur durmaz, yıldırım hızıyla araçtan dört koruma indi. Önce dikkatle sokağın durumunu kontrol ettiler. Aynı anda bir başka araba daha limuzinin arkasında durmuş ve bir o kadar daha koruma yerlerinden fırlamışlardı. Hans parmağı tetikte yaşlı Rus'un arabadan inmesini bekliyordu artık. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Yaklaşık sekiz dokuz koruma bir anda limuzinin etrafını sarmışlardı. Derin bir nefes aldı. Yaşlı Rus artık her an arabadan inebilirdi. İçinden gülümsedi; çok iyi bilirdi ki koruma sayısı ne kadar fazla olursa olsun, başarı ile düzenlenmiş bir suikast teşebbüsünden kurtuluş olmazdı. Az sonra arabadan çıkacak olan Boris Shebalin de kafasına isabet edecek iki kurşunla ölecekti. Hans bu konuda çok deneyimli bir profesyoneldi. Nefesini tuttu. Tüfeğin kabzasını omzuna iyice yerleştirdi ve adamın arabadan çıkmasını bekledi. Limuzinin camları içerisinin görünmesini engelleyecek şekilde koyu renkti ve arabanın içindeki adamı henüz göremiyordu.

Birden telâşa kapıldı, kısa bir an. Zira korumalar etten bir duvar örmelerine rağmen yaşlı Rus'un arabadan inmediğini fark etti. Sadece açık gri renk elbiseli bir adam hızla gruptan ayrılarak şekerci dükkânına dalmıştı. Hans durumu hemen kavradı. Belli ki Shebalin buluşmayı umduğu

Stefan Neuer'in gelip gelmediğini kontrol için adamını içeriye göndermişti. Eyvah, diye söylendi içinden.

Avusturyalının gelmediğini anlarsa belki de hiç limuzinden inmez ve basar giderdi. Nitekim gri elbiseli adam koşarak geri geldi ve eğilerek arabanın içinde oturan patronuna bir şeyler anlatmaya başladı. Hans bu durumda ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Shebalin arabadan inmezse uygulayacağı alternatif bir planı yoktu. Elindeki silahı çok güçlüydü, adamın oturduğu arabanın arka tarafına da kurşun yağdırabilirdi ama çok sayıdaki koruma arabaya çok yakın durarak bir çember oluşturmuşlardı. Bir yığın korumayı vurabilirdi ama asıl hedefine kurşun isabeti zorlaşırdı. Ayrıca limuzinin camlarının da kurşun geçirmez cinsten olması çok muhtemeldi. Hans içinden okkalı bir küfür savurdu.

Bütün planı Rus'un arabadan inmesi esası üzerine kurulmuştu. Ne olacağını heyecanla beklemeye başladı. Bütün vücudu bu beklenmeyen olay üzerine ter içinde kalmıştı. Şayet bu sefer de başarı kazanamazsa Stefan Neuer artık ona iş vermezdi.

Fakat sonunda rahat bir nefes aldı. Gri elbiseli korumanın patronuyla ne konuştuğunu bilmiyordu ama korumalarda ani bir hareketlenme olmuştu. Adamlar Rus'un limuzinden ineceği kapıya doğru koşmaya başlamışlardı. Nitekim arka kapı etrafında yarım hilal şeklinde dizildiler. Bir iki tanesi de şekerci dükkânı önündeki kalabalığı dağıtmaya başlamıştı. Bunun anlamı, Shebalin'in, eski dostu Neuer'in randevusuna geleceği hususundaki inancını hâlâ kaybetmemiş olmasıydı. Rus, şekerci dükkânına girecekti.

Hans tüm dikkatini topladı. Derin bir soluk daha aldı. Gözünü dürbünün metal ağzına öylesine yapıştırmıştı ki göz kenarları baskıdan acıyordu artık. Birden ak saçlı bir kafanın ağır ağır arabanın içinden çıktığını gördü. Acele etmedi.

Hedefinin tam belirgin hale gelmesini bekledi. Dükkâna erişinceye kadar korumalarının arasında yedi, sekiz adım atması gerekecekti. Artık tam zamanı diye geçirdi içinden. Shebalin dükkân kapısına doğru yürüyordu. Korumaları gerçekten de adamın vücudunu iyice gizlemişler, bir saldırıyı önleyecek tedbirleri almışlardı. Ama onların yanıldıkları konu saldırının sokaktan ve yandan geleceği noktasındaydı. Herhalde yüksek bir binanın çatısından ateş edilebileceğini hiç düşünmemiş olmalıydılar. Rus'un ak saçlı kafası dürbünde gayet net görünüyordu. Hans üst üste iki kere tetiğe asıldı. Tam isabet kaydetmişti. Adamın ak saçları bir anda kızıla boyandı. Kullandığı mermiler kafatasını paramparça etmiş olmalıydılar.

Şehrin genel gürültüsünün yanında silah sesinin hemen duyulması oldukça zayıf ihtimaldi, nitekim adamın çevresindeki korumalar neye uğradıklarını şaşırdılar. Yaşlı Rus külçe gibi adamlarının arasında yere yuvarlanmıştı. Boris Shebalin ölmüştü.

Bundan sonra saniyeler bile kıymetliydi Hans için. Hantal vücudunu tartmakta zorlanacak kadar hızlı adımlarla binanın merdivenlerini indi ve sokağın kalabalığına karıştı. İnsanlar hızla olay yerine koşuyorlardı. Hans da bir müddet karşı kaldırımdan, gittikçe biriken kalabalığı ve kargaşayı seyretti. Sonra hemen yakınındaki Novokuznetskaya metrosunun merdivenlerini inmeye başladı. İlk operasyonu tamamlamıştı.

Şimdi acilen Moskova'dan ayrılması gerekiyordu. Doğrudan Viyana'ya uçmayacak kadar akıllıydı, zira Stefan Neuer öldürdüğü adamın oğlu Sasha Shebalin'in Rus mafyasının ileri gelenlerinden biri olduğunu fısıldamıştı kulağına. Oğul Shebalin mutlaka babasının intikamını almak için harekete geçer ve içerdeki gücüyle Moskova'ya gelen Avusturyalıları araştırırdı. Pek çok kiralık katil gibi onun da cebinde bir sahte pasaport vardı. Önce Münih'e uçması en akıl kârı davranış olacaktı. Hans bir KLM uçağıyla Şeremetevo Havaalanından Almanya'ya döndü. Hiçbir olay çıkmamıştı.

Bora sessizce kahvesini içiyordu. Sarah da yeşil gözlerini genç adama çevirmiş hâlâ onu incelemeye devam ediyordu. Ne var ki artık konuşmuyorlardı ve salonu sıkıcı bir sessizlik kaplamıştı şimdi. Bora boşalan fincanını yanındaki sehpanın üzerine bırakırken, "Kahve için teşekkür ederim," dedi. Kız onu duymamış gibi davranmıştı.

Genç mühendis burada da garip bir şeyler dönüyor, diye düşündü ama ne olduğunu henüz çıkaramamıştı. Bir ara göz göze geldiler. Kısa boylu ve biraz kilolu olmasına rağmen Sarah'ın bebek gibi güzel bir yüzü vardı. Ufak ve ince burnu, kumral kısa saçları, düzgün dudakları kıza doğal bir çekicilik veriyordu. Sarah birden, "Gerçekten Türk müsün?" diye sordu. Galiba yine en başa dönüyoruz diye düşündü Bora. Sarah nedense onun bu işle hiç ilgisi olmadığını kabul edemiyordu anlaşılan, muhtemelen Türk olduğunu da. Soruyu, "Evet," diye geçiştirmeye çalıştı genç adam. "Hangi şehirde yaşıyorsun?"

"İstanbul'da... "

"Üç sene önce yaz tatilinde ben de Türkiye'ye gittim. " Bora şaşırmıştı. Gülümseyerek kıza baktı. "İstanbul'a mı?"

"Hayır. İzmir'e... Çeşme'ye... Orada bir hafta kaldık bir otelde."

"Ne güzel! O halde memleketimi biliyorsun, beğendin mi?"

"Çok sıcaktı. Güneş, kum ve deniz... Her şey mükemmeldi."
"Babanla mı gittin?"
"Hayır, sevgilimle..."
"Tabii ya, kusura bakma düşünemedim."
Sarah'ın gözleri hâlâ üzerindeydi. "Evli misin?" diye sordu birden.
"Evliydim ama karım öldü."
"Üzüldüm. Çocuğun var mı?"
"Dört yaşında bir kızım var."
"Kim bakıyor ona?"
"Annem. Ya sen? Sen evli misin?"
"Hayır. "
Sustular yine. Ama Sarah ona bakmaya devam ediyordu ve kızın huzursuzluğu her halinden belli oluyordu. Nihayet dayanamadı. "Bu işten vazgeçmek için ne istersin?" diye sordu. "Anlayamadım, ne demek istiyorsun?"
"Sorum gayet açık ve net... Bu işin peşini bırakmanın bir bedeli olmalı."
"Maddi bir menfaat gibi mi?"
"Evet."
Bora gülümsedi. "Galiba beni hiç anlamadın. Bu işe para için bulaşmadım."
"Olabilir. Ama yine de seni caydıracak bir fiyat vardır."
"Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"
"Doğru anladın. "
"Ama niye?"
"Bunun anlaşılmayacak yanı var mı? Babamın hayatını kurtarmak istiyorum. Tıpkı David Honor gibi babamı da öldürecekler. Sıra ona geldi. Ayrıca hiç şüphen olmasın, senin bu işe bulaştığını anladıkları takdirde seni de öldüreceklerdir. Bak, ufak bir kızın varmış, onun yetim kalmasını ister misin?"
Bora bir an ürperdi. Belki de kız haklıydı. Kendisini hiç ilgilendirmeyen bir işe burnunu sokmuştu. Ne diyeceğini şaşırdığı gibi bir an kızının öksüz kaldığını düşündü. Yaşlı annesi küçük kızının yetiştirilmesi sorununu nasıl çözebilirdi. Diğer yandan da ölmüş bir adamın son isteğini yerine getirmemeyi hiç istemezdi. "Teklifimi bir daha düşün," dedi Sarah. "Üzgünüm ama yapamam," diye fısıldadı.
"Çok aptalca bir işe kalkışmışsın; kendi canını düşünmesen bile kızının geleceğinden endişe etmiyor musun?"

"Lütfen, bu konuyu kapat. Daha fazla tartışmak istemiyorum."

Kız içini çekti. "Anlayamadığım kadar dürüst bir insansın ya da büyük bir hayal peşinde koşuyorsun."

"Ne hayali?"

"Buradaki banka kasasında büyük miktarda para olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu aklımın köşesine bile gelmedi. Hep bir belgenin varlığından bahsediyorlar."

"Doğru. Bazı insanların bundan sonraki hayatlarını değiştirecek utanç verici bir anlaşma var o kasada. Yani işin sonunda para kazanacağını umuyorsan bu anlamsız bir ümit olur. O kasada para yok. Hiç de olmadı. "

"Benim parada pulda gözüm yok. Sadece ölmüş bir insanın bana yüklediği bir görevi yerine getirmek istiyorum, hepsi bu."

Sarah homurdandı. "Bu isteğini takdirle karşılıyorum ama başka bir canlının da ölüme mahkûm edilişine bu kadar ilgisiz kalmanı anlayamıyorum. Önünde sonunda babamı hatırlayacaklar ve peşine düşeceklerdir. Sence hangisi daha kıymetli David Amca'ya olan vicdani borcun mu, yoksa babamın hayatta kalması mı?"

Bora birkaç dakika düşünmek zorunda kaldı. "Ama o belgenin peşinde olanlar, altına imza attıkları anlaşmanın Zürih'te bir bankada olduğunu bilmiyorlar ki? Babana nasıl erişebilirler?"

"Bundan nasıl emin olabilirsin? David Amca'nın sana yazdığı mektuplarda bu konuda bir açıklama var mı? Ya biliyorlarsa?"

"Bence bilmiyorlar. Bilseler David Honor'un dükkânında ve evinde o belgeyi aramaya kalkışmazlar, adamcağızı öldürmezlerdi. " Sarah buruk bir şekilde gülümsedi.

"Beni aptal yerine koyduğunun farkında değilsin galiba. Buraya neden geldin, neden babamı arıyorsun? Hiç zahmet etme, nedenini ben söyleyeyim, çünkü kasanın gizli kodu sende. David Amca mutlaka o kodu seninle babama gönderdi. Bankadaki kiralık kasa babamın üzerine kayıtlı ama gizli kod David Amca'daydı. Yani ikisi bir araya gelmeden o kasayı açamazlardı. Onların bu durumu bildiğine eminim. Londra'da aradıkları belge değil, o koddu." Bora sararıverdi birden. Sesini çıkaramadı.

"Şimdi endişemin sebebini anlıyor musun? Bundan sonraki hedef babam olacaktır."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" diye inler gibi sordu genç adam. Sarah'in söyledikleri ona oldukça mantıklı gelmişti.

Sarah tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki apartman kapısının kilidinin döndüğünü ve içeriye birisinin girdiğini işittiler. Bora hızla başını çevirip salon kapısının önünde beliren yaşlı adama merak dolu bakışlarını yöneltti. Harry Suttun altmış beşle yetmiş yaşları arasında gösteren, hafif toplu, saçları dökülmüş, mavi gözlü bir adamdı. Salondaki koltukta oturan yabancıyı görünce irkildi birden. Aynı anda masanın üzerinde duran kendi tabancasına da gözü dikilmişti. Kaşlarını çatarak, "Neler oluyor?" burada diye, homurdandı. "Telaşlanma, baba. Bu bey, Londra'dan gelmiş bir Türk. Onu David Amca, sana yollamış. Dinlesen iyi olacak," diyebildi Sarah. Sarah'ın da beti benzi atmıştı.

Harry'nin bakışları hâlâ masanın üzerindeki tabancasındaydı. "Bu tabancanın burada işi ne?" diye sordu Harry.

"Şey..." diye fısıldadı Sarah. "Ondan şüphelendiğim için bir ara ben kullanmak zorunda kaldım. Ama korkulacak bir şey yok. " Bora oturduğu koltuktan ayağa kalkmıştı.

"Adım Akel... Bora Akel. Buraya David Honor'un arzusu üzerine geldim. Üzgünüm ama önce size üzüleceğiniz bir haber vermek zorundayım. Eski arkadaşınız David Honor öldürüldü." Harry bir süre Bora'yı dikkatle süzdü. Yüzünde belirgin bir üzüntü emaresi yoktu. "Bunu biliyorum," diye fısıldadı sadece. Sarah ise irileşen gözleriyle babasına bakakalmıştı. "Ne?" diye mırıldandı. "Biliyor muydun? Neden bana söylemedin?"

"Tahmin ettiğin gibi değil. Son telefonunda David öldürüleceğini bana söyledi. Kendisini tehdit eden insanlar varmış, demek sonunda söylediği gerçekleşti. Buna şaşırdığımı söyleyemem. "

"Lanet olsun!" diye bağırdı Sarah. "Madem biliyordu, neden kaçmaya çalışmadı, hiç anlamıyorum bu yaptıklarınızı. Neye varacak bu işin sonu? Sana kaç kere yalvardım, bırakıp gidelim bu ülkeden, bizi kimselerin bulamayacağı bir yere kaçalım, dedim. Görmüyor musun, şimdi sıra sana geldi."

"Kes bağırmayı Sarah. Lütfen sakin ol. Önce misafirimizi bir dinleyelim. " Kız zor da olsa susmuştu. Ama güzel gözlerinde bir iki damla yaş belirmişti. Bora bu kez ona içtenlikle baktı. Şimdi üzüntüsünü daha iyi anlıyordu. Bir evlâdın babasına gösterdiği hassasiyetti bu. Öldürülmesinden korktuğu çok açıktı.

Harry, Bora'ya dönerek, "Lütfen oturun ve Londra'da neler olup bittiğini bana en başından başlayarak anlatın," dedi.

Bora görevinin sonuna geldiğini anlamıştı. David'in arzusunu yerine getirmiş ve onun güvendiği dostu Harry Suttun'u bulmuştu. Hikâyesine en baştan başlayarak tüm bildiklerini baba-kıza nakletmeye başladı.

O pazar sabahı Hector kiraladığı sürat motoruna binerek güneş altında ışıldayan Como gölünün sakin ve durgun sularında seyre başladı. Kont Fabio Pazzini'nin malikânesi gölün iki kolunun birleştiği Bellagio mevkiine oldukça yakındı. Hector karşı kıyıya iyice yaklaştı. Şimdilik bu güzel tatil beldesinde vakit geçiren bir turistten hiç farkı yoktu ve kesinlikle etrafının kuşkusunu çekmiyordu.

Bellagio'da kıyı boyunca yürüyüş yolları ve kafeler vardı. Hector yolların insanlarla dolu olduğunu gördü teknenin içinden. Belirli bir noktadan sonra yürüyüş alanı kesiliyor, yüksek yamaçlar ve ormanlık bir arazi başlıyordu. Sonrasında ise Kont'un malikânesi çıkıyordu ortaya.

Saat sabahın onu civarındaydı. Muhteşem yapının önünde demir!; tekneleri dürbünüyle inceleyince Hector gülümsemeye başladı. Yedi, sekiz kişilik bir Misafir grubu teknelerden birinin içine biniyorlardı. Anlaşılan Kont bu sabah teknesinde misafirlerini ağırlayacaktı. Bundan daha iyi bir fırsat eline geçmezdi. Tekne demir alıyordu. Hector dikkat çekmemek için öteki sahile doğru biraz uzaklaştı. Ama dürbünle gözetlemeye devam etti. Yelken açarak dolaşmak için göl üzerinde yeterli rüzgâr mevcuttu. Şimdi bütün sorun hangi yöne yelken açacaklarındaydı. En güçlü ihtimal kuzeye Colico'ya doğru seyretmeleriydi. Bu durum Hector'un pek işine gelmiyordu. Tabii yaşlı kurt adamı vurup işini tamamladıktan sonra nasıl kaçacağı konusunu uzun uzun planlamıştı. Onun için en uygun olanı güneye Lecco yöresine doğru gitmeleriydi. Çünkü orada Como gölü civarından uzaklaşmasını temin edecek kiralık bir araba bekliyordu kendisini.

Hector, sürat teknesini kiralamadan önce, operasyondan sonra firarını sağlayacak bir Mercedes'i Rent a Car'dan temin ederek umumi otoparklardan birine bırakmıştı. Yaşlı katil başını kaldırarak rüzgârın estiği istikameti tayine çalıştı. Yeniden gülümsedi, şimdilik şansı ondan yanaydı, yani rüzgâr kuzeyden esiyordu. Bu durumda sabah gezintisinin güneye doğru olması gerekirdi. Bir sorun da gölün güneydeki iki koluydu. Cernobbia yönündeki kolu tercih ederlerse bu Hector'un işini yine biraz zorlaştıracak ve daha uzun bir mesafe kat etmek zorunda kalacaktı. Oysa tetiği çektikten sonraki her an kendisi için altın değerindeydi. Teknesinin süratini en aza indirdi. Artık bir süre iyice arkada kalarak Kont'un yelkenlisini izlemek zorundaydı. Güvertesinde insanların şakalaştığı, gülüp

eğlendiği gezinti teknesi güneye doğru seyre başlamıştı. Herkes bir süre sonra olacaklardan habersiz, neşe içinde gezinin keyfini çıkarıyordu.

Dürbününü yeniden gözüne yerleştirerek teknenin kıçında lüks koltuklarda oturan insanlara baktı. Muhtemelen o kişiler İtalyan sosyetesinin kalburüstü şahsiyetleriydi, ama Hector onları tanımıyor ve sadece görüşünü Fabio Pazzini'ye odaklıyordu. Kendisini ilgilendiren tek kişi oydu. Hedefini ilk görüşte tanımıştı. Aradan geçen bunca yıla rağmen Kont'ta fazla bir değişiklik olmamıştı. Hareketli, yerinde duramaz bir haldeydi. Ama artık teknenin kullanımını bizzat yapmıyor, o işi kaptanına bırakmış görünüyordu. Teknede kaç mürettebat olduğunu kestiremedi ancak muhakkak yakın çatışmada işe yarayacak otomatik tüfekler olmalıydı tekne personelinde. Pazzini oldum olası iyi korunan biriydi.

Hector yine de kendine güveniyordu. İşini tamamladıktan sonra altındaki sürat teknesiyle olay yerinden hızla uzaklaşabilirdi ve o tekneyle arkasından yetişmeleri olanaksızdı. Tabii her türlü detayı da düşünmüştü; Kont'u vurduktan sonra yanındakiler telefonla failin Lecco'ya doğru kaçtığını polise ve kendi adamlarına derhal bildireceklerdi. Ama böyle bir suikast olasılığını hesaplayamadıklarından herhalde Kont'un Lecco'da adamları olamazdı. Bu çok uzak bir ihtimaldi. Polisin ihbar üzerine Lecco'ya intikaline kadar da rahat rahat kaçabilirim diye düşünüyordu Hector. Como gölünün sağ kolunun ortasındaki Onno'ya yaklaşırlarken tüm hazırlıklarını tamamlamıştı artık. Dürbünlü tüfeğini çıkardı, hazırladı. Bu tüfek, imalatına 1962'de başlanmış ve biraz demode sayılacak M40A1 Sniper denen markaydı. Hector'un yeni modellerin yanında onu tercih etmiş olmasının nedeni, bu silahı birçok kez başarıyla kullanmış olmasıydı. Şimdiye kadar kendisini hiç utandırmamış ve her seferinde hedefini tam istediği noktadan vurmasını sağlamıştı. Motora biraz hız verdi.

Tekne, durgun sularda yağ gibi kaymaya başlamıştı. Bu kez tüfeğin dürbününü gözüne yerleştirdi ve öndeki teknenin kıçında oturanların arasında Pazzini'yi buldu. Onu çok net görebiliyordu. Adam misafirlerine hızlı hızlı bir şeyler anlatıyor ve onları güldürüyordu. Acaba az sonra olacakları bilse, bu neşeli halini sürdürebilir miydi?

Buna karşın Hector'un da sinirleri gerilmeye başlamıştı. Ne de olsa, eski senelerdeki kadar hızlı ve cevval değildi. Bu gerçeği bilmesine rağmen o an zihnini buna takmak istemedi. Hayatı boyunca tam bir profesyonel olarak yaşamıştı; bu işi üstlendiğine göre hayatı pahasına da olsa aldığı görevi yerine getirmek zorundaydı.

Motoru biraz daha süratlendirirken tayfa pozundaki korumalara tekrar bir göz attı. En azından ellerinde silah yoktu. Biraz daha rahatlar gibi oldu. Aslında Kont'un teknesine fazla yaklaşmış sayılmazdı, korumalarının şüpheleneceği bir durum yoktu. Bu gölde zaman zaman tekneler birbirlerine oldukça yakın geçiyorlardı.

Hector, Sniper'ı omzuna yerleştirdi, görüşünü son bir kere daha kontrol etti ve derin bir nefes alıp bekledi.

Motorun direksiyonundan ayrıldığı için şimdi teknesi tam düz bir hatta gitmiyordu. Bu tüfekle çok ateş etmişti ama her seferinde ayağı karadaydı, teknenin su üstündeki sekmesi onu hedefi tutturmak konusunda biraz heyecanlandırıyordu. Nihayet tetiğe asıldı.

Neticeyi dürbünden görebilmişti. Kont Fabio Pazzini bir an ayakta, misafirlerinin karşısında sallanmış, bir yere tutunmak ihtiyacı duymuştu. Beyaz polo tişörtünün sol tarafı bir anda kıpkırmızı kesilmişti, içinden lanet olsun, diye homurdandı. Aslında adamın tam alnının ortasına hedef almıştı ama hızlı motorun sarsıntısı kurşunun kalbine saplanmasına neden olmuştu. Fark etmez diye düşündü, zira yine öldürücü bir noktaya isabet ettirmeyi başarmış sayılırdı. İkinci bir kere ateş etmeye gerek kalmamıştı.

Hector hemen silahı yere atıp öbür dürbünü eline aldı. Her şey tam düşündüğü gibi gelişiyordu. Kont'un çevresindeki misafirler ilk anda ne olduğunu bile anlamamışlardı. Pazzini'nin vurulduğunu görmelerine rağmen şaşkınlık ve panikten kurşunun nereden ve kimin tarafından sıkıldığını anlamak için çevreye bile bakmıyorlardı daha. Hector hemen direksiyona kayıp motora tam hız verdi. Sürat teknesi etrafa beyaz köpükler saçarak Kont'un teknesinin yaklaşık kırk metre yanından geçip gitti. Hector bir daha başını çevirip yata bakmamıştı bile. Ama az sonra korumalar durumu görünce hemen harekete geçecekler, hem polisten hem de kendi adamlarından yardım çağrısında bulunacaklardı kuşkusuz. Belki de, şayet Kont ölmemişse, yanaşacakları en yakın yere ambulans çağıracaklardı.

Umarım, yaşlı Kont ölmüştür diye geçirdi içinden. Çünkü ölmüş olması teknedeki paniği daha da arttıracaktı. Bundan sonra geçireceği her dakika cidden altın değerindeydi. Şimdi tek arzusu bir an önce Lecco'daki park yerine bıraktığı Mercedes'e ulaşmaktı. Arabanın bagajındaki valizde sırtına giyeceği temiz giysileri vardı. Varacağı ilk havaalanında kimsenin dikkatini çekmeyecekti böylece. Kont Fabio Pazzini'nin öldüğüne inanıyordu.

O kalibredeki kurşunu kalbine yiyen insan yaşayamazdı. Lecco'ya varması hiç de zor olmadı. Göl kıyısındaki bu sakin beldede, park ettiği

arabanın yanına kadar gitmesi kimsenin dikkatini çekmemişti. Mercedes'e atladı ve hızla Como gölünden uzaklaşmaya başladı. Artık ilk görevini başarıyla hallettiğini düşünebilirdi.

Telefon geldiğinde Antonio Montolivo, Londra'daki otelinin odasında kahvaltı etmekle meşguldü. Taze sıkılmış portakal suyu bardağını tepsinin içine bırakarak telefonu açmaya doğru yürüdü. Daha "Alo," der demez hattın öbür ucundan gelen sesi tanır gibi olmuştu. Arayan kendisine bu son işi almasını sağlayan Sayın Vincenzo Bocchetti'ydi. O kadar hızlı konuşurdu ki, başka kimsenin onun bu süratine yetişebileceğine inanmazdı. "Günaydın, Sayın Bocchetti," diye mırıldandı.

Önce hattın öbür ucundaki adamın ne söylediğini anlamakta zorlanmıştı. Ses tonunda hem öfke, hem de üzüntü vardı sanki. Duyduğu kelimeleri tek tek toplayıp anlam vermeye çalıştı.

Vincenzo Bocchetti homurdanıyordu. "Beni Pazzini ailesine rezil ettin."

Antonio, herhalde yaşlı pulcunun öldüğünü haber aldılar diye düşündü önce. Eh, bunda da haklı sayılabilirlerdi, zira olay Antonio'nun çok nadir yaşadığı başarısızlıklardan biriydi.

Üstelik Kont Pazzini'ye kendisini tavsiye eden kişi de bizzat Vincenzo olmuştu. Ama duyduklarına biraz daha dikkat edince sorunun çok daha farklı olduğunu anlamakta gecikmedi. "Ne?" diye kekeledi. "Kont Pazzini öldürüldü mü?"

"Evet... Como gölünde yatında seyir halindeyken vuruldu."

Antonio hemen sormuştu. "Katil, Kont'un teknesine girmeyi mi başarmış?"

"Hayır... Teknenin yanından geçen bir sürat motorunun içinden ateş edildiği sabit oldu. Polis Lecco civarında terk edilmiş motoru ve içindeki tüfeği buldu. Hatta adamın kimliği de, kaldığı otel de sabit oldu. Ama otele bıraktığı pasaport sahte çıktı tabii. Otelin resepsiyonundaki memurlar adamı sadece ilk kayıt işlemi sırasında gördüklerini iddia ediyorlar. Sürat teknesini kiraladığı yelken kulübü çalışanlarının verdiği ifade de tutarsız. Oteldekiler adamın yaşlı olduğunu söylüyorlar, kulüp yetkilileri ise genç olduğunu iddia ettiler."

"Genç mi?"

"Evet, öyle söylemişler. Bunlar tabii bizim öğrenebildiğimiz bilgiler. Polis ilk soruşturmayı gizli tutmaya çalışıyor."

Antonio kısa bir duraklamadan sonra homurdandı.

"Bu işi yapanın kim olduğunu galiba biliyorum."

Vincenzo hattın öbür ucundan hayretle söylendi.

"Ne? Biliyor musun? Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi Antonio?"

"Hayır efendim, ne münasebet. Ama burada şüphelendiğim birisi vardı. Sanırım İspanyol bir aile adına çalışıyor. Adam çok zeki ve bukalemun gibi renkten renge, kılıktan kılığa girebiliyor. Konuştuğunuz zaman onu dünyanın en saf ve masum insanı sanıyorsunuz ama hiç de öyle olmadığını biliyorum artık. Şu an kayıp, Londra'da izini bulamıyorum. "

"Kim bu adam?"

"Kendisinin Londra'da çalışan bir Türk mühendis olduğunu iddia ediyor ama ben artık inanmıyorum. Bence Kont Pazzini'yi de o öldürdü."

Vincenzo birkaç saniye düşündü, sonra bıkkın bir şekilde söylendi.

"Kont'un oğulları hemen buraya dönmeni istiyorlar. Galiba oraya Kont'un özel uçağıyla gitmişsin. En geç akşam beşte Pazzini ailesiyle görüşmeni istiyorum."

"Tamam, efendim. Derhal hareket ediyorum."

Antonio'yu Como gölü yakınındaki ufak havaalanından almaya bizzat Vincenzo Bocchetti özel arabasıyla gitmişti. Yolda aralarında kısa bir görüşme geçti.

Antonio fısıldar gibi sordu. "Kont Pazzini'nin beni niçin Londra'ya gönderdiğini biliyor musunuz, efendim?"

"Tam olarak değil. Bizim dünyamızda bazı işler daima gizli tutulur. Fabio benden çok güvenilir bir adam bulmamı istemişti. Konu her neyse kendi adamlarının bile duymasını istememişti sanırım. Ben de hiç tereddüt etmeden seni tavsiye etmiştim. Ancak bu sabah Kont'un öldürülmesinden sonra iki oğlu beni bir yere çekerek az buçuk bir şeyler anlattılar. Babalarının öldürülmesinin otuz kırk yıl evvel yapılmış bir sözleşme ile ilgili olabileceğini söylediler. Bütün bildiğim bu kadar sayılabilir. Galiba seni Londra'ya yaşlı bir pulcudan özel bir belge almaya göndermiş."

"Doğru, efendim. Ama meselenin ilginç yanı, aynı yerde dört, beş profesyonelin karşılaşması oldu. Ne yazık ki ben geç kaldım."

"Ne demek o?"

"Birileri benden önce yaşlı pulcuyu öldürmüştü."

Vincenzo durakladı. "Yani sözünü ettiğin Türk'ün mü o işi yaptığını sanıyorsun?"

"Hatta bundan eminim. "

Vincenzo omuzlarını silkti. "İşin o yanı beni ilgilendirmez. Pazzini ailesinin fazla mahremiyetine girmek istemem. Ne var ki, o aileye seni ben

tanıttım ve bundan dolayı sorumluluk duyuyorum. Şimdi, Kont'un oğulları senden ne isterlerse o işi yapmak zorundasın. "

"Anlıyorum, Sayın Bocchetti."

"Ayrıca Pazzini ailesi her zaman çalışanlarına karşı cömert davranmıştır. Emeğinin karşılığını mutlaka fazlasıyla alırsın."

"Bundan hiç şüphem yok," diye fısıldadı Antonio.

Vincenzo Bocchetti, Antonio'yu malikânenin ilk katında kendisini bekleyen Kont'un iki oğlunun bulunduğu özel çalışma odasına bizzat götürdü. Güneşin içeriye sızmasını engellemek için pencerelerin perdeleri iyice kapalı tutulduğundan oda adeta loş sayılırdı. Antonio odaya girince uyum sağlamak için hafifçe gözlerini kıstı.

Kont'un büyük oğlu Gianluici Pazzini babasının çalışma masası arkasındaki görkemli koltuğa oturmuştu. Neresinden bakılsa kırk yaş civarında, zayıf, uzun boylu ve yakışıklıydı. Şakaklarına hafif kır düşmüştü. Sırtında çok şık takım bir elbise vardı.

Küçük oğlu Domenico ise otuz yaşları civarında olmalıydı. Ağabeyine kıyasen daha üzgün ve perişan görünüyordu. Ama ikisinin de soylulukları ilk bakışta belli oluyordu. Vincenzo Bocchetti babalarının elli yıllık dostuydu ve iş hayatında birtakım müşterek yatırımları da olmuştu, yani Vincenzo sadece bir dost değil aynı zamanda ortakları da sayılabilirdi. Odaya girdiklerinde Pazzini'ler ilk defa gördükleri Antonio'yu soğuk bakışlarla baştan aşağı süzdüler. Vincenzo, Antonio'yu onlara tanıştırdıktan sonra müsaade isteyerek odadan çıktı. Çıkarken de bir sorunları olursa, öndeki terasta bekleyeceğini söylemişti. Gianluici fazla kibirli birine benziyordu; nitekim babasının tuttuğu kiralık katile oturması için yer göstermemişti. Sadece dikkatle onu süzüyordu. Antonio biraz daha masaya yaklaşmış kımıldamadan konuşmalarını bekliyordu. Büyük kardeş konuşmaya başladığında ses tonunun gayet ahenkli fakat karşısındakini küçümser bir ifade taşıdığını hemen sezinledi Antonio. "Babam sizi geçen hafta Londra'ya göndermiş, oradaki göreviniz neydi?" diye sordu. Antonio hiç duraklamadan karşılık verdi.

"David Honor adlı bir ingiliz pulcuyu bulmak ve uzun süredir sakladığı bir belgeyi ondan almaktı. Şiddet kullanmakta serbesttim, hatta direnirse öldürme yetkisini de vermişti."

"Kont'un istediği belgeyi ele geçirdiniz mi?"

"Hayır. Dükkânı kapalıydı. Evine gittim ama cesedini buldum. David Honor öldürülmüştü." Gianluici hiç şaşkınlık göstermeden sordu. "Onu

kimin öldürdüğünü öğrendiniz mi?" Antonio olumsuzca başını salladı. "Hayır, öğrenemedim. Ama bir tahminim var." Gianluici alaycı bir şekilde sordu. "Öyle mi? Kimmiş bu katil?"

"Önce şunu söylemeliyim. Müteveffa babanız beni oraya göndermekte biraz geç kaldı sayılır."

Yeni Kont'un hemen kaşları çatılmıştı. Sesindeki öfke titreşimleri biraz artarak homurdandı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Çünkü Londra'ya gittiğimde benden önce oraya yollanmış başka profesyoneller de vardı."

"Yani babamın yolladığı kişiler mi demek istiyorsunuz?"

"Hayır. Almamı istediği belgenin altına imza atan diğer kişilerin yolladığı adamlar." İki kardeş ilk defa bu habere şaşırmış gibi birbirlerine baktılar. Bu defa Domenico sordu. "Kim mesela?"

"Avusturyalı Hans Jansen. Rus Igor Homolko ve yanındaki Olga adlı kadm ve bir de Viktor Silva'nın çocukları."

Pazzini'ler dehşete kapılmış gibi Antonio'yu süzdüler. Büyük ağabey homurdandı. "Bunları nereden öğrendin?"

Antonio sırıtmıştı. "Birleşen insanların amaçları aynı olunca pulcunun gerçek katilini bulmak için uğraştık," dedi.

"Ama babamın o insanlarla müşterek çalışmanıza ait yetki verdiğini hiç sanmam," diye söylendi Gianluci.

"Doğru, böyle bir yetkim yoktu. Ama asıl vazifem o belgeyi ele geçirmekti. Söz konusu anlaşmayı ele geçirmek içinde onlarla iş birliği yapar gibi görünmek zorundaydım. Aslında hiçbirinin böyle bir niyet taşımadığına da emindim. Asıl çatışma belge ele geçtikten sonra yaşanacaktı ama katil çoktan uzaklaşmış olmalıydı."

"Durun bir dakika," dedi Domenico. "Az evvel katilin kimliği konusunda bir bilgim var dediniz, yanlış duymadım, değil mi?"

"Evet, doğru duymuşsunuz."

"Öyleyse söyleyin bakalım, bunlardan hangisi?"

"Hiçbiri... Bence katil bir Türk. David Honor'u bir Türk'ün öldürdüğünü düşünüyorum."

İki kardeş yadırgayarak tekrar Antonio'yu süzmüşlerdi. Domenico tekrar sordu.

"Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Sanırım o adam Viktor Silva adına çalışıyordu."

"Sizi böyle düşünmeye sevk eden nedir?"

Antonio Londra'da yaşadığı olayları sıra ile anlatmaya başladı. Carmen'i nasıl takip ettiğini, mühendisle üçüncü sınıf bir otelde nasıl buluştuklarını ve sonra Türk'ü Viktoria Garden'da nasıl silahla tehdit ettiğini nakletti.

Pazzini'lerin kafası karışmıştı. Tam duyduklarını değerlendirmeye çalışırlarken büyük maun çalışma masasının üzerindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu açan Gianluici, "Alo," dedi. Konuşmayı kısa kesmeye niyetli olduğu belliydi. Ama hattın öbür ucundan söylenenleri dinledikçe yüzü bembeyaz kesilmeye başlamıştı. "Ne zaman?" diye sordu önce.

Hafifçe elleri titremeye başlamıştı. "Emin misin?" diye fısıldadı sonra. Telefonu kapattığında yüzünde korku dolu bir ifade belirmişti. Domenico merakla sordu. "Ne öğrendin?"

Gianluca'nın sesini kardeşi bile zor duymuştu. "Boris Shebalin bu sabah Moskova'da öldürülmüş."

İgor Homolko tıraş oluyordu. Otelden çıkmaları için önlerinde henüz üç saate yakın bir zaman vardı. Acele etmesi gerekmiyordu. Fakat banyonun kapısı birden açılıp Olga, "Yeter artık, biraz anlayışlı olsana, benim de banyoyu kullanmaya ihtiyacım var," deyince İgor şaşkınlıkla sarışın kadına bakakaldı. Nesi vardı bu kadının, hiç anlamıyordu. Bir saati bir saatine uymuyordu. Son zamanlarda devamlı şikâyetlerde bulunuyor, hatta kalbini kırıyordu. Genç Rus'un yavaş yavaş kafası atmaya başlıyordu. Ama yine kendini tutarak alttan aldı. "İhtiyacın varsa, gel kullan. Yoksa ben buradayken uta-nıyor musun?"

"Uzatma da dışarı çık, köylü herif. Sen buradayken banyoyu nasıl kullanayım..." Kendisine kabalığını ortaya vuracak şekilde "köylü herif diye hitap edilmesi Boris'i çileden çıkarmıştı. Bu kez kendini tutamadı. Sertçe dönüp söylendi.

"Bana bak Olga... Bana hemen bir açıklama yapmak zorundasın."

"Hayır, zorunda değilim."

"Zorundasın. Ne oluyor sana? Son zamanlarda seni âdeta tanıyamaz oldum. Yoksa benden daha iyi bir aygır mı buldun? Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Şimdi bunları tartışmanın sırası değil. Banyoya gireceğim."

Olga onun suratına bile bakmıyordu. Otelin alt katında sabah kahvaltılarını ettikten sonra hazırlanmak için odalarına çıkmışlardı fakat böyle bir tatsızlık çıkarmanın ne yeri ne de zamanıydı. Olga fazla konuşmayarak ayakkabılarını ayağından fırlatıp atmış, sonra da bluzunu başının üzerinden çekip çıkarmıştı.

"Tanrım!" dedi içinden İgor. Niye ona karşı bu kadar doyumsuz ve istekliydi, neden artık bir başka kadına bakamaz olmuştu.

Çıplak ve güzel göğüsleri ortaya çıkmıştı. Genellikle sutyen kullanmazdı zaten, memeleri o kadar biçimli ve güzeldi ki, ihtiyaç duymuyordu. Boris gözlerini kaçırmaya çalıştı ama beceremedi. Yüzü yarı sabunlu öylece kaldı. Olga şimdi de kısa eteğini çıkarıyordu. Altında hiçbir şey yoktu. Çoğu Rus kadınının yaptığı gibi kasıklarının arasındaki tüyleri de almazdı. Yine nefesi kesiliyordu. Sanki onunla uzun zamandan beri sevişmemiş gibi heyecanlandığını hissetti. Bu arzuyu bir türlü bastıramıyordu.

"Olga!" diyebildi. Ama bu defa sesindeki hiddet kaybolmuş gibiydi. "Kes artık. Konuşma," diye bağırdı sarışın kadın.

Yavaşlamak, öfkesini bastırmak istiyordu fakat Olga yine aşağılayıcı ses tonuyla konuşmuştu. "Lanet kadın!" diye homurdandı. "Senin ne zorun var?"

"Seni et beyinli, kas yığını, kafasız köylü! Sıkıldım artık senden. Bu son işimiz olacak. Bundan sonra yollarımız ayrılıyor, söylediklerimi o kuş beynine iyice sok. Senden ayrılmaya karar verdim. " İgor bir an dona kaldı.

Hayatı boyunca karşılaştığı en inanılmaz kadına aşık olmuştu ve şimdi onun kendisinden bıktığını, terk edeceğini işitiyordu. İri elleriyle kadını omuzlarından kavradı.

"Yoksa başka biri mi var?" diye sordu.

"Hayır, yok. Yemin ederim yok. "

"Öyleyse... Bu söylediğin ne anlama geliyor?"

"Bıktım. Her şeyden bıktım. Yaşamaktan, sevişmekten, insanlardan, devamlı baskı altında olmaktan usandım. Bundan sonra uzaklara, beni kimselerin tanımadığı yerlere gitmek istiyorum. Hayatımı tek başıma, bana kimsenin hükmedemeyeceği bir şekilde sürdürmek istiyorum. "

Kadının renkli gözlerinin içine bakan İgor fısıldadı. "Buna inanamam. Sen parayı da, insanları da, lüks hayatı da seversin. Hele hele güçlü bir sekse bayılırsın. Köylü de olsam, seni bu kadar tanıdığımı sanıyorum. "

Olga duşun altına girmiş suyu açmıştı bile. Kendine şaşıyordu, genellikle böyle zamansız zaaf göstermez, olmayacak bir sırada parlamazdı. Üstelik birlikte yürüttükleri bu işi bitirinceye kadar da konuyu Igor'a açmayı kesinlikle istememişti. Gerçi İgor'u kandırması gayet kolaydı, ama yine de adamın kafasında bir soru işareti olacaktı bundan böyle. Hata

yaptığını anladı. Telâfisi kolaydı, duşun perdelerini kapatmadı. Duşun altında oluşturduğu manzaranın çekiciliğinden emindi.

O anda İgor deliye dönmüş gibiydi.

Olgasız bir hayatı düşünemiyordu. Gitmesine izin veremezdi. Hemen arkasından duşa girip ona uzandı ve kendisine doğru çekti. Bir kolunu kadının ince beline dolayarak, diğer eliyle çenesini tuttu ve Olga'nın başını çevirmesini engelledi. Renkli gözlerinin derinliklerine bakarak işittiği cümlelerin doğruluğunu anlamaya çalıştı.

Olga yaptığı hatanın telafisi için iyi bir fırsat yakaladığını sezinlemişti. İgor aygır gibi güçlü yapısıyla her kadını rahatlatacağına inanırdı. Olga'ya sarıldığında tepki vermediğini görünce keyiflenip iştahlı bir şekilde öptü. Sevişirken nazik olmayı hiç beceremezdi, kadın ruhundan anladığı da pek söylenemezdi, ister ve alırdı daima.

Dudaklarını onunkilere bastırıp parmaklarını hoyratça saçlarına gömerken yeni bir zafer kazanacağından emindi. Hiçbir kadının onun hayvansı cazibesinden kaçamayacağını sanıyordu. Olga da bu fırsatı değerlendirdi. Bundan daha iyi barışma yolu olamazdı. Akıllı bir taktikle adamdan kaçmadı, tam aksine kollarıyla İgor'a sarılmış ve hızla bacaklarını beline dolamıştı. İgor kendinden geçmişçesine ellerini Olga'nın ıslak bedeninde gezdiriyor, avuçlarını dolduran şehvetli kalçalarının kıvrımlarını hissediyor ve memelerini kendi göğsünde eziyordu. Olga kendini tam anlamıyla teslim etmişe benziyordu. Vücutlarına tazyikle çarpan su damlacıkları daha çok ürpermelerine neden oluyordu. Olga'nın da kabul etmek zorunda olduğu bir gerçek vardı; ruhunun değil de sadece bedenin tatmini gerektiği zaman İgor'dan mükemmelini bulmak cidden zordu, bunu kabul etmek zorundaydı. Olga onun erkekliğini kavradığında ise yeniden zafer kazandığını anlamıştı. Tek hamlede onun vücudunun derinliklerine girmesi esnasında soluğu kesildi. İstemese de, hatta İgor'dan nefret etse de o anda iliklerine kadar zevk alıyordu. Hazdan gözleri kapanmıştı ve bedenlerinin ritmik hareketleri sırasında sırtı banyonun fayanslarına çarpıyordu. Son kez sertçe içine daldığında Igor, "Olga, oh Olga," diye inliyordu.

San Jeronimo Kilisesi'ne pazar ayininden bir saat önce vardılar. Önce etrafı kolaçan etmek, çevrenin şartlarını, operasyonu nasıl gerçekleştirebileceklerini ve tetiği çektikten sonra nasıl kaçacaklarını belirlemek zorundaydılar. Kendilerini Barajas Havaalanı'nda karşılayan Shebalin'in adamı, Viktor Silva'nın her pazar ayine hangi yolu takiben

geldiği konusunda da bilgi vermişti. Tıpkı Boris Shebalin gibi artık aktif iş hayatından çekilen Viktor Silva'nın da düzenli olarak her pazar kilisedeki ayine katılmayı hiç ihmal etmediğini yine ondan öğrenmişlerdi. Bu durumda takip edeceği yol Puerto del Sol olmalıydı. Kiliseye yaklaşınca ayine gelen insanların arabalarını nereye park ettiklerini araştırdılar. Bu yöre eski Madrid'in en hareketli kısımlarından biriydi. Otopark ile kilise arasında otuz metrelik bir yürüyüş alanı mevcuttu. Olga içtenlikle sordu. "Hangimiz ateş edeceğiz?"

İgor az önce yaşadığı sevişme anının sarhoşluğu içindeydi hâlâ. Gözleri ışıldıyarak, "Tabii ki ben," diye mırıldandı. Sarışın kadın hiç ısrar etmemişti. Fakat eski bir FSB ajanı olarak cinayet mahallini hiç beğenmemişti. Aşırı kalabalık, suçun işlenmesinden sonra arada kaynayıp gitmek için iyiydi ama o kalabalığın arasından sıyrılamamak gibi bir risk de vardı. Olga'ya kalsa cinayeti asla böyle işlemeyi istemezdi. O gizli düşünce de ilk defa burada beynine takıldı. Biraz akıllı davranırsa bir taşla iki kuş vurabilirdi rahatlıkla. Hem İgor'dan kurtulabilir, hem de geriye kalan işleri bundan böyle tek başına yüklenebilir, alacağı para da tamamen kendisine kalırdı. Planını derhal uygulamaya karar verdi.

"Viktor Silva'ya sen ateş edeceksen, ben de geride kalıp seni korumaya gayret edeyim. Adamın mutlaka yanında korumaları olacaktır. Vurulduğunu görünce üzerine çulla- nacaklardır, ben de o zaman devreye girerim."

İgor aklına en ufak bir ihanet düşüncesi gelmeden, "Tamam, oldu," diye mırıldandı. Belki o an Olga'nın gözlerinde çok kısa bir süre için yanıp sönen parıltıları görse, kuşkuya düşebilirdi ama sevgilisinden öylesine emindi ki, yüzüne bakmamıştı bile. Kalabalık gittikçe artıyordu. Buradaki pazar ayinine iştirak adeta bir merasimdi. Artan insan sayısı yavaş yavaş Igor'u bile rahatsız etmeye başlamıştı. Hatta bazı kişiler ayine iştirak etmeyip gelen bazı ünlü kişileri görmek için orada birikiyorlardı. Bir ara başını çevirip Olga'ya baktı. Genç kadın, her şey yolunda demek ister gibi başını sallayıp geri de kalmıştı. Şimdi aralarına başkaları da girmişti ama İgor bunu, yardımcısının geride kalıp destek sağlamak için yaptığını düşündü. Az sonra siyah bir Amerikan arabasının otoparka yaklaştığını gördüler. Arabadan üç kişi inmiş, şoför arabayı parka sokmuştu. Shebalin'in adamının verdiği resimden İgor, Viktor Silva'yı hemen tanımıştı. Yaşlı adamın iki koruması da yanında yürüyorlardı. Viktor Silva'nın hiç endişeli ve korkan bir havası yoktu. Az sonra kilisenin girişine yakın bir yerde ve ön safta

bulunan iri yarı Rus'un önünden geçeceklerdi. Olga büyük bir soğukkanlılıkla olacakları beklemeye başlamıştı.

İlk silah sesinden sonra paniğe uğrayan halkla beraber kalabalığa karışıp uzaklaşacaktı buradan. Bu ortamda İgor'un paçayı sıyırması ona göre imkânsızdı.

Ama işte tam o anda, iki Rus'un da hiç beklemediği bir olay gerçekleşti. İgor da, Olga da Viktor Silva'nın arabasını görünce arkadan gelip park yerine giren öteki arabayla hiç ilgilenmemişlerdi. Oysa o arabanın içinde Raul Silva vardı ve bu pazarki ayine babasıyla birlikte katılmaya karar vermişti.

O ayine yalnız şoförüyle gelmişti ve babasına yetişmek için hızla yaklaşırken gözleri bir an ön safta duran İgor'a takıldı ve olacakları anlamış gibi birden bağırdı. İgor bu pazar ayininde görmeyi umacağı en son kişi olabilirdi. Raul'un çığlığını duyan korumalar henüz tehlikenin nereden geldiğini anlamamakla beraber hemen Viktor Silva'nın vücudunu kendi bedenleriyle sarmaya kalkıştılar. Bu patronlarının oğlundan gelen bir uyarı olmalıydı, adamlar hemen ellerini bellerine atmışlar fakat henüz tehlikeyi göremedikleri için silahlarını çekmemişlerdi. Bekleşen kalabalıktaki herkes gibi İgor da bir an durup haykırışın geldiği noktaya baktı ve Raul'la göz göze geldi. İgor her şeyin berbat olduğunu o an anladı. Bu dakikadan sonra yapacağı başka bir şey kalmamıştı. Burası İspanya'ydı ve topluluk içinde silahla yakalanırsa polis onun rahatlıkla suikastçı olduğunu anlardı. Her şeye rağmen o da profesyoneldi ve üstlendiği görevden kaçamazdı bu andan sonra.

Raul hem İspanyolca bir şeyler söylüyor hem de parmağıyla kendisini işaret ediyordu. Onun bağırışını anlayanlar bir çırpıda kaçışmaya başladılar, etrafı bir anda boşalıverdi. Korumalar da nihayet kendisini görmüşlerdi.

Aslında bu durumdan ilk yararlanan Olga oldu. Kaçışmaya başlayan halkın arasına karışarak ters yüzü koşmaya başladı. Yanılmıyorsa Raul şimdilik sadece İgor'u görmüştü. Bu badireden kendini kurtarma şansı hâlâ mevcuttu. O andan itibaren olaylar yıldırım hızıyla gelişti.

İgor hızla Makarov'unu çekip çıkarmıştı. Ama Silva'nın koruması daha atikti ve Rus'tan önce davranarak tabancasını iki el ateşledi. İki kurşun da İgor'a isabet etmişti. Silah seslerinin duyulmasıyla birlikte kilisenin önünü doldurmuş insanlar bir anda çil yavrusu gibi dağılmışlardı.

Lâkin Igor devrilmemişti yere. Yediği iki kurşuna rağmen dev cüssesiyle ayakta kalmayı başarmıştı. Yakın mesafeden sıktığı iki kurşuna

rağmen hasmının yıkılmadığını gören koruma şaşırmıştı. Bu kez yabancının başına doğru nişan aldı. Fakat bunu yaparken koruduğu kişi ile arasında hafif bir boşluk kalmıştı.

İgor'un müthiş canı yanıyor, içinden ılık ılık bir şeylerin aktığını hissediyordu. Görüşünde de hafif bir bulanıklık başlamıştı. O an ilk aklına takılan şey Olga'nın neden hâlâ ateşe başlamadığı oldu. Ama arkasına bakıp bunu anlayacak zamanı yoktu. Son bir gayretle elindeki Makarov'u o da ateşledi. Kurşunlarının nereye gittiğini fark edecek halde değildi. Yavaş yavaş dizlerinin çözüldüğünü hissediyordu. Görüşü hızla düşüyordu; yine de kendisine ateş eden korumanın kanlar içinde yere yuvarlandığını gördü ama dizleri üzerine çökerken asıl huzur bulduğu nokta son anda ak saçlı Viktor Silva'nın kütük gibi yere devrildiğini seçebilmek oldu.

Igor belki yediği o iki kurşunla hayatta kalmayı başarabilirdi ama yaşlı İspanyol'un öteki koruması artık ateş edecek halden çıkan Rus'un üzerine birbiri ardına beş kurşun sıkmıştı. İgor da, Viktor Silva gibi o anda ölmüştü...

Olga'nın kaçışan insanların arasına katılarak olay yerinden uzaklaşması hiç dikkat çekmemişti. Kilisenin önü mahşer gibiydi. Çatışma çok kanlı olmuştu. Sarışın kadın hızla koşarken son bir defa daha arkasına dönüp bakmıştı. İnsanlar birbirini ezerek kurşun yağmurundan kaçarken çatışmanın olduğu alan boşaldığından görüntü bütün çıplaklığıyla ortadaydı. Silahlar o kadar çok patlamıştı ki, o arbedede ne İgor'un ne de Viktor Silva'nın hayatta kalması mümkün olamazdı. Zaten ikisinin de kanlar içinde yerde yattığını görmüştü. Sadece olayın kahramanları değil, o anda kiliseye girmek isteyen ya da o ayine gelen ünlüleri seyre gelmiş olanlar içinde de ölü ve yaralı olmalıydı muhakkak.

Olay yerinden uzaklaşan Olga kendini toparlamak ve yeni bir plan yapmak için Madrid'in cadde üzerindeki kafelerinden birine girdi. Artık kaldığı otele dönemezdi; önemli de değildi zaten, pasaportu yanındaydı. Olay mahalline gelen polis şu anda mutlaka İgor'un kimliğini ve kaldığı oteli tespit etmiş olmalıydı. Polis kısa sürede katilin yanında bir de sarışın bir kadın olduğunu oteldeki soruşturma sırasında öğrenecekti. Ülkeyi terke hazırlanan bütün Rus turistlerde bu durumda potansiyel şüpheli addedilecekti. Bir sorun da çantasındaki otomatik tabancaydı. Ondan bir an önce kurtulması gerekirdi. Silahtan kurtulması kolaydı ama İgor'un vurulması her şeyi berbat etmişti. İçinden, "Aptal, köylü," diye homurdandı. O ancak Moskova'da mafyanın işlerini yapabilirdi, böyle uluslararası çetin

bir suikast işinde onu seçmek, sadece ona güvenen oğul Shebalin'in hatasıydı.

Boris Shebalin olsa asla böyle bir tercihte bulunmazdı. Oğluna güvenmekle o da hata etmişti. içinde en ufak bir acıma hissi duymuyordu Olga. Zaten ondan kurtulmanın yollarını arıyordu kaç zamandan beri. Tabii Rusya'ya dönünce Shebalinlere olayı farklı anlatacaktı. Şimdi asıl sorun Madrid'den nasıl çıkacağı meselesiydi. Zaman geçtikçe burada zaman geçirmesinin daha da zorlaşacağını biliyordu. Tehlikeli de olsa bir an önce havaalanına gidip şansını denemek zorundaydı. Önce kalkıp tuvalete gitti. Girdiği kabindeki klozete basıp tabancasını rezervuarın üstüne yerleştirdi. Önünde sonunda bulunurdu ama o zamana kadar da buralardan uzaklaşmış olurdu.

Sonra bir taksiye binip Barajas Havaalanı'na gitti. Air France uçağında Paris'e bilet aldı. Bu arada terminal binasının polislerle dolu olacağını ummuştu ama durum hiç de tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Zamanlaması oldukça iyiydi, yarım saat sonra kalkacak Paris uçağına yolcular alınmaya başlanmıştı bile. Tabii asıl korkusu pasaport kontrolü sırasındaydı. Ama İspanya tam bir turist ülkesiydi ve İspanyollar kendilerine döviz getiren yabancılara gayet iyi ve anlayışlı davranıyorlardı. Pasaport kontrolünden çok rahat geçti. Memur gülümseyerek geçebileceğini işaret ettiği ana kadar Olga'nın yüreği heyecandan duracak gibiydi. Yine de uçak havalanıncaya kadar içindeki korku dinmedi. Tekerlekler pistten kesildiği anda Olga İspanyol polisinin çok yeteneksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı ama artık hiçbir şey umurunda değildi.

Paris'e iner inmez Olga'nın ilk işi Sasha Shebalin'i aramak oldu. Ama telefonu açan oğul Shebalin'in ses tonundan bir anormalliğin olduğunu sezinlemişti. Mafya babası öfkeden titriyordu adeta. Olga'nın ilk aklına gelen şey, Viktor Silva'nın hâlâ hayatta olduğu ihtimaliydi. Yaşlı adamın kanlar içinde yere yığıldığını görmüştü ama belki de hastanede başarılı bir ameliyatla adamı yaşama döndürmeleri mümkün olabilirdi. Fakat az sonra Olga, Sasha'nın öfkesinin gerçek nedenini onun ifadesinden anladı. Onlar Viktor Silva'yı öldürürlerken birisi de yaşlı Boris Shebalin'i vurmuştu. Sasha, İgor'un ölüm haberini hiç umursamamıştı. Söylediği tek şey, "Derhal Moskova'ya gel. Sana yeni görevler vereceğim,"di.Olga keyifle sırıttı. Her şey tam istediği gibi gelişiyordu. Artık rahat rahat hayal ettiği çiftlik hayatını düşünebilirdi...

Bora hikâyesini bitirince, "Hepsi bu kadar," diye fısıldadı. "Başıma gelenleri size bütün ayrıntılarıyla anlattım. Az sonra David Honor'un gönderdiği şifre kodunu da size teslim edeceğim ve benim işim bitecek sanırım. Doğrusu korkunç bir maceraydı ve hayatım boyunca böyle bir serüveni bir daha yaşayacağımı da hiç sanmıyorum," derken gülümsemişti. Fakat Harry Suttun'un yüzü hâlâ endişeyle geriliydi. Yaşlı adam esefle başını sallamıştı. "Üzgünüm ama bulaştığınız bu maceranın bittiğini hiç sanmıyorum," dedi. İrkilen Bora, Harry'i süzdü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bence olaylar asıl şimdi başlayacak. Önümüzde çok çetin geçeceği belli günler var. Bundan sonra neler olacağını tahmin edemiyor musunuz?"

"Hayır, doğrusu hiçbir fikrim yok. Ama benim açımdan mesele kapanmıştır. Görevim sizi bulup David Honor'un bana yüklediği işi yerine getirmekti ve ben de bunu yaptım. Benim rolüm bitti, bundan sonrasını sanırım siz halledeceksiniz."

"Hiç de öyle değil, delikanlı. Çok iyi niyetli düşünüyorsun ama çok kısa sürede Avrupa'da kanlı olaylar patlak verecek ve bir sürü ünlü sanayici ve tüccar öldürülecek."

"Kim öldürülecek?"

"Adını öğrendiğin şahıslar... Ya birbirlerini öldürecekler ya da David'i öldüren katil onları temizleyecek. Yani bir anlamda sonuç değişmeyecek ve etraf kan gölüne dönecek." Bora uyanır gibi oldu. "David'i öldüren katil dediniz; onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, bunu tahmin ediyorum. O kişi Londra'da gördüğünüz ya da adını işittiğiniz kişilerden biri değil. "

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"David ölümünden önce bana telefon etti ve muhtemel katilinin kim olacağını söyledi. "

"Yani arkadaşınızı Londra'da toplanan o kiralık katillerden biri öldürmedi mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Peki kim öldürdü öyleyse."

"O belgenin altına imza atan insanlardan biri."

Bora'nın açısından mesele daha da çetrefil bir hale gelmiş sayılırdı ama bundan sonrası onu hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Vicdanen rahattı, yaşlı pulcunun son isteğini yerine getirmiş, onun işi bitmişti. Gerisi onu ilgilendirmezdi. Londra'da staj gören sıradan bir insandı, tek amacı kursu bitirip ülkesine, küçük kızının yanına dönmekti. İstemeyerek bir işe

bulaşmış, pis de olsa gerekeni yapmıştı. Bundan sonrası umurunda değildi. "Daha fazlasına bulaşmak istemiyorum, benim görevim bitti. İlk uçakla Londra'ya dönmek istiyorum. "

"Üzgünüm ama bunu yapamazsınız." Kaşları çatılan Bora homurdandı. "Neden?"

"Çünkü Zürih'teki işiniz tamamlanmadı henüz."

"Daha başka ne yapabilirim ki? David Honor'un istediği kodu size ulaştırdım. "

"Bu yeterli değil."

"Başka ne istiyorsunuz benden?"

Harry hazin bir şekilde gülümsedi. "İsviçre Bankaları asırlardır dünyanın en güvenli bankacılığı işini sürdürürler. Eski dostum David önünde sonunda meselenin kanlı bir açmaza dönüşeceğini düşünerek kısa bir zaman önce buraya geldi ve o belgeyi buradaki ünlü bir bankanın kasasına yerleştirdi. Zira hayatının tehlikede olduğunu sezinlemişti sonunda. Ben onun elli yıllık dostuyum ve benden bir yardım istedi."

"Nasıl bir yardım?" diye kekeledi Bora.

O zamana kadar sessiz kalıp sadece konuşmaları dinleyen Sarah birden kükredi. "Nasıl olacak, o banka kasasının babam adına açılmasını talep etti."

Harry sakin bir şekilde kızına dönerek, "Lütfen Sarah," diye mırıldandı. "Duruma müdahale etme. Bu delikanlıya artık her şeyi anlatmak zorundayız."

Kız susunca, Harry devam etti. "Meseleyi öğrenince isteği benim de hoşuma gitmedi ama başka çarem yoktu. Elli yıllık dostuma yardım etmek zorundaydım. Kasa benim adıma tutuldu ama kasanın ikinci kullanıcısının aldığı şifre kodu olmadıkça tek başıma o kasada tasarruf imkânım olmuyordu."

Bora merakla fısıldadı. "Devam edin, lütfen."

"Bazı ekonomik ve siyasi gelişmeler o anlaşmaya imza atan ortakların menfaatlerine ters düşmeye başlamıştı artık. Özellikle son on beş yılda dünya beklenmeyen bir hızla değişti ve dönüştü. Kırk yıl önce güdülen amaçlar onların ekonomik büyümelerine set vurur hale geldi. Hepsi dünya ekonomisinde büyük roller oynayan insanlardı ve çok itibarlıydılar. Anlaşma ekonomik anlamını çoktan kaybetmişti ama ortaya çıkarsa o kişiler açısından mutlak bir siyasi skandal olacak, şöhretleri zedelendiği gibi iş dünyasında kayıplara uğrayacaklardı."

"Galiba tam anlayamadım," dedi Bora. "Madem ki imzaladıkları belge onlar indinde değerini kaybetmişti, neden bir araya gelip o belgeyi yok etmediler?" diye sordu. Harry gülümsedi. "Artık dostluk bitmiş, aralarında inanılmaz bir iş rekabeti başlamıştı. Hepsi birbirinin gözünü oymaya hazırdı. Aslına bakılırsa kırk yıl önce de durum aynıydı ama o devrin şartları müşterek hareket etmelerinin menfaatleri gereği olduğunu gösteriyordu. David'e kalırsa kırk yıllık anlaşmayı âdeta unutmuşlardı. Ama içlerinden birinin durumu biraz sarsılıp dünya piyasasındaki rolü azalınca rakiplerine kötü bir oyun oynamaya kalkıştı. O belgeyle eski dostlarını tehdit etmeye kalkıştı."

"Hangisi?" diye sordu Bora.

"Arkadaşım David Honor'u öldüren kişi," demişti Harry.

Bora birkaç saniye düşündü. Galiba Harry adamın adını açıklamak istemiyordu ama az önce her şeyi açık açık anlatacağını ifade etmişti, o zaman gerçeği bilmek kendisinin de hakkıydı. "Bu durumda benim David Honor'un yerine geçerek bankaya gitmem gerekiyor, öyle mi?"

"Evet... "

"Ama bu imkânsız. Zira o öldü."

"Anlaşılan İsviçre'deki bankacılığın özelliklerini pek bilmiyorsunuz."

Bora gülümsedi. "Bundan hiç şüpheniz olmasın, bilmiyorum tabii. Ben fakir bir mühendisim, İsviçre'de param olacak değil ya. "

Harry anlayışla karşılık verdi. "Kimlik tespiti sorunu sadece kasayı kiralayan için geçerlidir. David'le bankaya gittiğimizde anlaşmayı öyle yaptık. Banka David'le hiç ilgilenmez, sadece kasayı açmaya gittiğimizde ben kimliğimi, o da kasanın şifre kodunu açıklamak zorundadır. Yani kısacası iki kişi bir araya gelmeden kasa açılamaz. Kodu taşıyan kişi sadece şifre numaralarını açıklamak zorundadır. Bu durumda ikimizin birlikte hareket etme mecburiyeti var. "

Bora omuz silkti.

"Bu iyi haber. Bu durumda benim işim bitti sayılır. Size kodu verip gidebilirim."

Harry hayretle genç mühendise baktı. "Şaka mı yapıyorsunuz? Nasıl olur?"

"Neden olmasın? Madem ki banka kodu getiren kişiyle ilgilenmiyor, o zaman benim yerime kızınız geçebilir."

"Bu imkânsız. Galiba beni anlamadınız. Siz bankaya David Honor kimliği ile gideceksiniz ama banka size kimlik sormayacak. Herhalde

bankaya kızımı David Honor olarak takdim edemem, değil mi?"

Bora sıkılmış bir şekilde mırıldandı. "O zaman siz de bankaya güvenebileceğiniz bir erkek tanıdığınızı götürün. "

Yaşlı adamın suratı asılmıştı.

"Korkarım bu işin vahametini henüz anlamış değilsiniz. Bunun için de sizi suçlayacak değilim. Lütfen biraz anlayışlı olmaya çalışın. Bu insanlar çok güçlü kişiler ve ne yapacakları hiç belli olmaz. Bir anlamda hepimizin başı büyük dertte."

Sarah yine lafa karıştı. "Hadi baba, niye daha açık konuşmuyorsun. O iyi niyetli bir adam. Sırf David amcanın son arzusu diye, bunca eziyete katlanıp buraya kadar gelmiş. Tüm gerçeği ona neden anlatmıyorsun?"

Harry Suttun bu kez kızına çıkışmadı. Sadece düşünmeye başladı. Sonra Bora'ya dönerek, "Sanırım kızım haklı," diye fısıldadı. "Artık sende bu berbat işe karıştığına göre her şeyi bilmen icap ediyor. Kararını ondan sonra vermekte serbestsin. Önce sana şu gerçeği söyleyeyim. Şu an hepimizin hayatı tehlikede ve buna sen de dahilsin. Asıl amacım bu tehlikeden kızımı kurtarmak. Öncelikle onun hayatı ve geleceği benim için önemli. Delikanlı, sen de bizler de bu korkunç maceraya istemeyerek katılmış insanlarız ama ne yazık ki gırtlağımıza kadar gömülmüş durumdayız."

"Bunu sezinliyorum ama beni aydınlatmanız için önce şu işin esasına bir girsek. Bana hâlâ söylemiş değilsiniz, David Honor'ı kim öldürdü ve bir sürü Avrupalı zengin iş adamının ele geçirmek için uğraştığı o belge neye dair?"

"Doğru... o zaman bildiğim kadarıyla bundan kırk sene öncesinden başlamamız gerekecek. Yalnız öncelikle söylemeliyim ki, bu hikâyenin gerçek içyüzünü ben de, çocukluk arkadaşım David'in bana naklettiği kadarıyla biliyorum. Ne kadarının gerçek olduğu hususunda tam bir fikrim yok. Bunun için de meseleye kendi geçmişimden başlamalıyım. Olayları kavraman için bu şart." Harry derin bir soluk aldı, sonra geçmişi toparlamanın ve özetlemenin zorluğu içinde devam etti. "Babam Amerikalı bir diplomattı. İkinci Dünya Harbini takip eden yıllarda görevli olarak Londra'ya gönderildi. David'le tanışmam o yıllara rastlar. Aynı okulda öğrenciydik. David'in ekonomik durumu seni aldatmasın, o çok varlıklı bir ailenin oğluydu. Kendisinden dört yaş büyük bir de ağabeyi vardı. İki kardeş hiç geçinemezlerdi. Ağabeyi Henry Honor son derece aç gözlü ve para düşkünüydü. Babalarını erken yaşta kaybedince işleri ve aileyi idare etmek Henry'e düştü. Bir de küçük kız kardeşleri vardı. Alice ve annesi bir

trafik kazasında ölünce iki kardeş arasındaki bağ iyice koptu. İşin kötü yanı aşırı gururlu olan David babasının işlerine karşı oldukça ilgisizdi ve şirketlerin idaresine hiç karışmıyor, ağabeyinden hakkı olan miras hissesini de talep etmiyordu. Henry, Greenwich'deki muhteşem malikanesinde yaşıyor, David ise Londra'da mütevazi bir evde kalıyordu. Birbirlerini sevmezlerdi ama David son derece onurlu ve namuslu bir adamdı. Bu arada ikimizin de yaşları ilerlemişti. Üniversiteyi yine aynı okulda bitirmiştik. Bu arada babam Amerika'ya dönmüş ama ben Londra'da kalmayı tercih etmiştim. Avrupa'nın kültür ve tarih dolu havası beni cezbetmişti. İşte o yıllarda, David'in anlattığına göre zengin Amerikalı bir iş adamı Londra'ya geldi. Bütün Avrupa ülkeleriyle ticaret hayatını sürdürüyordu. Adı Patrick Allbright'tı. Avrupa harp sonrasının yıkımını henüz üzerinden atamamıştı. Adam çok varlıklıydı ve Avrupa'da yavaş yavaş sivrilmeye başlamış her sanayici ile ticari ilişkilere girmişti. Onlara uygun şartlarla mal satıyor ve Avrupa'daki ününü arttırıyordu. İtalya'da Kont Pazzini, Avusturya'da Stefan Neuer, İspanya'da Viktor Silva, İngiltere'de Henry Honur, Fransa'da Emmanuel Lemerre ile dostlukları çok iyiydi. Aralarında iş münasebetinin de dışında yakın bir dostluk kurulmuştu. Onlar da zaman zaman Patrick Allbright'ın davetlisi olarak Amerika'ya giderlerdi. Adamın Avrupa'ya gelişinde de hep bir araya toplanırlardı. Birkaç yıl sonra bu topluluğa hiç umulmayan biri daha katıldı. Rus Boris Shebalin... Shebalin ticaretle uğraşan biri değildi. O tarihteki Sovyet rejiminin ünlü bir simasıydı ve Rusya'da çok nüfuzluydu. Tabii onun bu grupta ne işi olabilir diye düşünebilirsin. Zaten bütün mesele de onun gruba katılmasıyla başladı."

"Yoksa Allbright paravan bir CIA ajanı mıydı?" diye sordu Bora.

Harry hayır dercesine başını iki yana salladı. "Kesinlikle değil," diye mırıldandı.

Bora susup adamın konuşmaya devam etmesini bekledi. Harry'nin suratı birden asılarak iğrenç bir konuya temas edeceğini belli eden bir ifadeye bürünmüştü.

"Maalesef bu insanların hepsi sapıktı."

İrkilen Bora hayretle sordu. "Nasıl yani, cinsel sapık mı?"

"Evet."

"Homoseksüel mi demek istiyorsunuz?"

"Hayır... Küçük çocuklara düşkündüler. Kız veya oğlan fark etmiyordu." Suttun konuşmakta zorlanıyordu. Bora'nın içini de tiksinme kaplamıştı.

"İşin ilginç yanı bu düşkünlüklerini toplu halde yapmaktan büyük keyif alıyorlardı. Daha da ileri gitmişler, toplu seks anılarını filme almaya başlamışlar, yüzlerce fotoğraf çektirmişlerdi."

"Sonra?"

"Asıl mesele de zaten sonrasında başlıyor."

"Nasıl yani?"

"Yaşları biraz ilerleyince durulmaya başlamışlar ve eskisi kadar sapkınlıklarına devam etmemişler. En azından müşterek partiler vermekten vazgeçmişler. Bu arada Allbirght'ın Avrupalı dostları artık iş hayatlarında Amerikalı arkadaşlarına eskisi kadar bağımlı olmaktan kurtulmuşlar. İşte o zaman içlerine ilk korku tohumları düşmeye başlamış. Çünkü hepsinin ellerinde diğerlerini mahvedecek film ve fotoğraflar varmış. İşin ilginç yanı da o tarihlerde vuku bulmuş. Bu adamlar kendi aralarında bir centilmenlik sözleşmesi akdetmişler."

"Galiba meseleyi şimdi anlıyor gibi oluyorum."

"Bu anlaşma yaklaşık otuz sene kadar önce Londra'da yapılmış. "

"Ve bütün iğrenç belgelerde David Honor'a teslim edilmiş değil mi?"

"Aynen öyle."

Bora aklına takılan soruyu hemen sordu.

"Fakat neden o? Kendi kardeşiyle bile geçinemeyen birine nasıl güvenmişler?"

"Bunun cevabı oldukça mantıklı. David'in kardeşinden hoşlanmadığı bir gerçek ama o, son derece namuslu ve aile itibarına önem veren biriydi. İçlerinden sadece İspanyol Viktor Silva onu tanırmış ve belgelerin onda saklanmasını da zaten o teklif etmiş."

"Çok ilginç," diye homurdandı Bora. "Peki sonra ne olmuş?"

"Yaşlanmışlar ve çoğu bu eski anlaşmayı unutmuşlar. Ayrıca geçen süreç içinde hem daha fazla zenginleşmişler hem de birbirleriyle irtibatları çok zayıflamış. Bu arada Fransız Emmanuel Lemerre ölmüştü. Üç sene sonra da Henry Honer öldü. Kısacası yıllar önceki sapık ilişki artık hafızalarda bir gençlik anısı olarak kalmıştı."

"Öyleyse bunca zaman sonra mazideki bu ahlaksızlık neden hortladı?"

"Haklı bir soru. Çünkü Patrick Allbright iflasın eşiğine geldi. O da yüz elli yıllık bir sermaye devini yiyip bitirdi. Durumunu kurtaracak ekonomik tedbirler aradı önce fakat bulamadı. Yıllarca iş yaptığı firmalar ona yüz çevirmeye başlamıştı. Avrupa'daki dostlarından yardım talep etti. Fakat onlar da araya giren zaman ve çıkar ilişkilerinin bitmesi nedeniyle Patrick

Allbright'a yüz vermediler. Ona muhtaç değildiler; eski yıllarda ondan ithal ettikleri malları kendileri de üretiyordu. O zaman Amerikalının aklına korkunç bir fikir geldi. Kırk yıl öncesinde yaptıkları ahlâksızlığın hâlâ saklanan delillerini ele geçirerek onları tehdit etmeyi düşündü. Ölen Henry'nin kardeşi David'i hatırladı ve onun elinden film ve fotoğrafları alarak eski dostlarına şantaj yapmaya karar verdi. Artık hepsi yaşları ilerlemiş ve bütün dünyada tanınan önemli insanlar olmuşlardı. Böyle bir rezaletin duyulmasını istemezlerdi." Harry Suttun hafifçe içini çekti.

Yaptığı açıklamanın onu bir hayli rahatsız ettiği açıkça belli oluyordu.

"Henry'nin ölümünden sonra kardeşi David elindeki belgeleri ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Aslında o belgeleri saklamaya kardeşinin menfaati için değil, sadece muhafazakâr yapıdaki ailesi için katlanmıştı. Bir süre onları ne yapacağını düşündü. Aradan çok uzun yıllar geçmişti ve centilmenlik anlaşmasına imza atanlar da onunla irtibat halinde değillerdi. Artık o filmleri daha fazla muhafaza etmek istemiyordu David. Fakat yaşadığı sürece, onları tek başına alacağı bir kararla imha edemezdi. Sonunda İsviçre'deki bir banka kasasına yerleştirmeye karar verdi. Bir gün bana telefon edip Zürih'e geleceğini söyledi. Sevinmiş fakat biraz da şaşırmıştım. Artık kendisiyle sık görüşemiyorduk. Beni asıl şaşırtan şey de David'in yapacağı bu ziyaretti zira eski arkadaşımın seyahatten hiç hoşlanmadığını bilirdim. Senelerdir kendi içine kapanmış, değil bir dış memlekete, Londra'nın dışına bile çıkmadığını bilirdim. İşte, benim olaylara karışmam böyle oldu."

Bora meseleyi biraz kavrar gibi olmuştu. Ama o sırada köşesine çekilmiş sessizce babasını dinleyen Sarah, "Her şeyi anlat, baba," diye homurdandı. Yaşlı Amerikalı onu duymamış gibi davrandı. "David, buraya evime geldi. Meseleyi ilk defa ondan öğrendim. Son derece yorgun ve bitkin bir hali vardı. 'Bana ancak sen yardım edebilirsin,' dedi. Tek istediği buradaki bankalardan birinde kasa kiralamak ve o iğrenç dokümanlardan kurtulmaktı. Ona hayır diyemezdim, isteğini kabul ettim."

"Bu kasa ne zaman kiralandı?" diye sordu Bora. "Sekiz ay önce. Fakat David'in Londra'ya dönüşünden on gün sonra Patrick Allbright gelip belgeleri kendisine satmasını istemiş."

"David ne cevap vermiş?"

"Artık belgelerin kendisinde olmadığını ve onları imha ettiğini söylemiş."

"Adam inanmış mı?"

"Bilmiyorum ama inanmadığı ortada. İşin asıl ilginç yanı ise bu gelişmelerden yaklaşık iki ay sonra Patrick Allbright'ın Amerika'da, yaşadığı eyaletteki göllerden birine arabasıyla uçarak boğulduğu haberi gelmiş. Yetkililer arabayı gölden çıkarmışlar ama Patrick'in cesedi tüm aramalara rağmen bulunamamış. Polis olayın kaza ihtimalinin yanında intihar da olabileceğine karar vermiş... Bu vaka aslında Patrick'in uygulamaya kalkıştığı korkunç planın sadece başlangıcı. İçi kin ve nefret dolu Patrick seneler önce yaptıkları ahlâksız ve iğrenç eğlencelerin, içlerinden biri tarafından Avrupa'nın en ünlü gazetelerine satılacağını bildiren imzasız bir mektubu yaşayanlara postalamış. Tabii ünlü ve yaşlı trilyonerleri müthiş bir panik almış. Tahminimce hepsi aynı şeyi düşünmüş olmalılar; Henry Honor, Emmanuel Lemerre ve Patrick Allbright öldüğüne göre bu işi ancak hayatta olanlardan birinin yapacağı ihtimali... Dokümanların hâlâ David Honor'da olduğunu düşündüklerinden önce hepsi birer adamlarını Londra'daki eski arkadaşıma yollamışlar. Bir anlamda bu çılgın girişimin onun tarafından yapıldığını düşünmüşler."

"Siz bu bilgileri David Honor'dan mı aldınız?" diye sordu Bora. "Hayır," diye mırıldanmıştı yaşlı adam. "Bizzat Patrick Allbright'tan," dedi. Genç mühendis nefesini tutarken gözleri irileşmişti...

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Kont Fabio Pazzini'nin malikânesinde oğulları ile Antonio arasındaki konuşma gelen ölüm haberi ile kısa bir sekteye uğramıştı.

Gianluici Pazzini nefretle homurdandı. "Lanet olsun. Sonunda korktuğum başıma geldi. Önce babam, eş zamanda da Boris Shebalin öldürüldü. Şimdi işler daha da karıştı." Rus'un öldürülmesi haberine aslında en fazla şaşıran Antonio olmuştu. Kont'u öldürenin kendisini Türk diye tanıtan adam olduğuna yürekten inanmaya başlamıştı, ama aynı insanın birbirinden kilometrelerce uzakta yer alan iki şehirde aynı gün içinde bulunması imkânsızdı. Kısa bir tereddüdün ardından bazı varsayımlar üretti. O hâlâ bu' iki cinayetten birini onun işlediğine inanıyordu, belki de Rusya'ya başka birini göndermiş olabilirlerdi, ya da buradaki cinayeti Viktor Silva'nın başka bir adamı işlemişti. Ama mantığı kesinlikle bu cinayetlerin ardında Viktor Silva'nın olduğu merkezindeydi.

Gianluici ve Domenico bir an onun varlığını unutmuşlar gibi kendi aralarında durumu tartışmaya başlamışlardı şimdi. "Geriye iki kişi kalıyor," diye söylendi büyük oğul. "Bu durumda katil ya Viktor Silva ya da Stefan Neuer. "

"Ama hangisi?" diye sordu Domenico.

"Yakında bir ölüm haberi daha alırsak hiç şaşmayalım. "

Onlar kendi aralarında konuşurlarken Antonio durumu daha sakin bir şekilde analiz etmeye çalışıyordu. İhtiyar zenginler birbirlerini öldürmeye başlamışlardı. Bunun mutlaka önemli ve geçerli bir sebebi olmalıydı. Ayrıca bu iş tahmininden çok daha karışık bir boyut kazanmıştı artık. İki kardeş aralarındaki müzakereyi keserek yeniden babalarının tuttuğu kiralık katile döndüler. Gianluici gergin bir şekilde söylendi. "Demek sizin düşünceniz babamı o sözünü ettiğiniz Türk'ün öldürdüğü şeklinde, öyle mi?"

"Benimki sadece bir tahmin, henüz bunu kanıtlayacak durumda değilim. Çünkü dediğim gibi o adamı Viktor Silva'nın kızıyla samimi bir şekilde gördüm. "

Elini çenesine dayayan Gianluici birkaç saniye düşüncelere daldı. Bu fikir doğru olabilirdi, zira bu durumda ortada sadece iki şüpheli kalmıştı. Silva ve Neuer... Antonio'nun anlattıkları kuşkuları daha çok İspanyol'un üzerinde topluyordu. Tam Antonio'ya bazı sorular sormaya başlayacaktı ki çalışma odasının kapısının vurulması ile durdu ve aralıkta başı gözüken Vincenzo Boccehti'ye baktı. Babalarının eski dostu yüzü sararmış bir şekilde fısıldadı. "Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim. Ama az evvel Ispanya'daki bir adamımdan önemli bir haber aldım. Bunu mutlaka size bildirmek zorundayım. " İspanya lafının geçmesi iki kardeşi de irkiltmeye yetmişti. "Ne haberi?" diye sordular.

"Bu sabah Madrid'deki pazar ayini sırasında Viktor Silva tam kiliseye girerken silahlı bir çatışma sırasında öldürülmüş. Bütün İspanyol televizyonları olayı geçiyorlarmış." Vincenzo'ya ilk soru Antonio'dan geldi. "Kim öldürmüş?"

"Adamımın televizyon haberlerinden öğrendiğine göre ateş eden Madrid'e bir gün evvel gelen bir Rus turistmiş. Çatışmada o da ölmüş."

"Muhtemelen İgor olmalı... Ya yanındaki sarışın kadın? O da yakalanmış mı?"

"O kadarını bilmiyorum," diye söylendi Vincenzo. "Beni sadece Viktor Silva'nın ölüm haberi ilgilendirdi."

Pazzini kardeşlerin şaşkınlığı daha da artmıştı. Olayları bir türlü kavrayamıyorlardı, aynı gün içinde centilmenlik anlaşmasına imza atan üç kişi birden öldürülmüştü. Bu gerçeği kabullenmek hem zordu, hem de inanılmaz güçlü bir operasyonun varlığını kabul etmek gerekiyordu.

Yine ilk fikir beyanı Antonio'dan geldi.

"Bu işte bir terslik var, ya da ben olanları hiç anlamıyorum."

Gianluici babasının kiraladığı adama ters ters bakarak homurdandı. "Ne tersliği?"

"Aynı gün içinde üç önemli kişi katlediliyor. İsterseniz en son alınan haberden başlayalım. Bu arada zaman ve saat faktörünü de unutmayalım. Anlaşıldığı kadarıyla Viktor Silva'yı Rus Boris Shebalin öldürtmüş oluyor. Kendisi de aynı gün öldüğüne göre bu emri ölümünden evvel vermiş olması gerekir. Çünkü İspanya'da tetiği çeken bir Rus... Peki, Rusya'da işlenen cinayetin sanığı belli mi?"

"Bilmiyorum," dedi Gianluici. "Bu konuda bana bilgi yansımadı."

"Şayet bir İspanyol ise günün ve saatin çakışması sadece bir tesadüfle açıklanabilir. O zaman Sayın Kont Pazzini'yi kim öldürmüş olabilir."

Domenico hırsla homurdandı. "Bunun cevabı ortada. Zaten geriye sadece Stefan Neuer kalıyor. Babamın katili o olmalı."

"Belki, fakat bundan emin olamazsınız. Bence bunlar önceden tasarlanmış ince planlar olmalı, aksini kabul edemem. İyi hazırlanıp, başarıyla uygulanmış tam profesyonel eylemler." Gianluici bağırır gibi sordu. "Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Demek istediğim şu; Londra'daki pulcunun katlinden sonra bu gün öldürülen kişiler her ne olursa olsun birbirlerini ortadan kaldırmaya daha önceden karar vermişler. Şayet Stefan Neuer'in de ölüm haberi gelirse buna hiç şaşmamak gerekir. "

"Saçmalıyorsun, Antonio... O hayatta olduğuna göre belli ki bütün bunlar onun organizasyonu.

Artık bize düşen onu ortadan kaldırmak," dedi Gianluici. Antonio sustu. Ama içinde şiddetli bir kuşku vardı. Duyduğu haberler doğruysa bu cinayet girişimlerinde onun aklına yatmayan önemli açıklar vardı. Bu odadakilerin ticari zekâları çok yüksek olabilirdi, ama bir cinayetin hangi şartlar altında işlenebileceğine dair en ufak bir bilgileri yoktu. Olga Moskova'ya varır varmaz bir taksiye atlayıp Tverskaya'daki Sasha Shebalin'in pahalı eşyalarla döşenmiş dairesine gitmişti. Mafya liderinin adamları genç kadını onun yanına aldıklarında Sasha'nın oldukça alkollü olduğunu ilk bakışta anlamıştı Olga. Adamın gözleri kan çanağı gibi kızarmıştı. Onu karşısında görünce ellisine yaklaşan Sasha yerinden fırlamış ve "Babamı oyuna getirdiler Olga," diye kükremişti. "Onu haince vurdular."

"Onu kim vurdu Sayın Sasha Shebalin?" diye fısıldadı genç kadın. Ona Sayın diye hitap etmek çok iğrenç bir şeydi ama karşısındaki adam Moskova'da devlet kadar güçlü biriydi. "Bildiğim kadarıyla onu Stefan Neuer diye eski Avusturyalı bir dostu meşhur şekerci dükkânında görüşmeye çağırmış. Babama gitmemesini söyledim ama o gitmekte ısrar etti."

"Neden ısrar etti, efendim?"

"Bilmiyorum. Babam her zaman dik kafalı biriydi. Kafasına bir şeyi takarsa mutlaka onu yapmak isterdi. Bana özel hayatından hiç bahsetmezdi. Oldukça ketumdu. Ama İgor'u ve seni Londra'ya gönderdiğimizden beri neşesi kaçmıştı. O lanet şehirde neler olduğunu bilmiyorum ama bana söylediği tek şey Stefan Neuer'le buluşacağı oldu. Ve bu sabah orada onu bir tüfek mermisiyle vurdular. Anlıyor musun, beni?"

Olga anlıyorum dercesine başını salladı. Bu arada Sasha boşalan kadehini yine votka ile doldurmuştu. Dili de peltekleşmeye başlamıştı yavaş yavaş. "Babamın intikamı alınmalı Olga," diye kükredi sonra. "Başka türlü huzura kavuşamam. "

Ondan maddi olarak yararlanmanın tam zamanıydı, adamı zayıf ve açık bir anında yakalamış sayılırdı. Fakat üzüntüden ne kadar içtiğini bilmiyordu; acaba bu sarhoş haliyle konuştuklarını yarın hatırlar mı, diye düşündü bir an. Ayrıca ihtiyar Boris'e bu kadar düşkün bir evlat olduğu- nu da pek sanmıyordu. Tedbirli davranmalı, sağduyu ile hareket etmeliydi. Bence bu konunun müzakeresi yarına bırakılmalı, adamla ayık kafa ile konuşmalıyım, diye düşündü. "Endişelenmeyin, Sayın Sasha Shebalin," diye fısıldadı. "Bugün çok yorgunum. Madrid'den Paris'e oradan da buraya uçmak zorunda kaldım. Yarın sizi tekrar ziyarete gelip vereceğiniz emirleri konuşuruz."

Mafya babası çok sarhoştu ama ona rağmen kendisine çevrilmiş gözlerinde şehvet ve ihtiras parıltıları gördü. Bu hiç hoşuna gitmedi. Keşke ihtiyar babası şu an hayatta olsaydı; onunla çok daha ciddi bir pazarlık yapma şansı olabilirdi. İgor bunca yıldır yanında çalışmasına rağmen, onun ölümüyle ilgili tek bir soru yöneltmemişti kendisine. Böyle insanların pek duygusal olmadığını bilirdi ama bunca yıldır hizmetinde olan İgor'u hiç hatırlamaması anormal değil miydi?

Kendini beğenmiş, egoist köpek, diye fısıldadı içinden. Galiba hayalindeki çiftliğe kavuşmak pek umduğu gibi kolay olmayacaktı. Bu herife güvenemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Shebalin'den ses

çıkmamıştı. Hâlâ gözlerindeki şehvet ışıltılarıyla kendisine bakıyordu. Sasha nihayet, "Çok yorgunsan geceyi burada geçirebilirsin," demişti. Dönüp kapıya doğru yürüyen Olga, "Çok naziksiniz ama kendi evimde kalmayı tercih ederim," diye mırıldandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Harry Suttun arkasına yaslanıp yorgun bir sesle anlatmaya devam etti. "Patrick yolladığı o imzasız tehdit mektuplarıyla eski Avrupalı arkadaşlarını birbirine düşürmeyi umuyordu ve bunu da başardı. Kont Pazzini, Boris Shebalin, Stefan Neuer ve Viktor Silva birbirine düştüler. Patrick'in gölde boğulduğunu sandıklarından haklı olarak o tehdit mektubunu içlerinden birinin yazdığını sanıyorlardı. Shebalin ve Silva iş hayatından yaşları nedeniyle çekilmiş olsalar bile yürüyen düzenleri için böyle bir gerçeğin ortaya çıkması itibarlarını fena halde zedelerdi. Hepsinin ilk önce düşünecekleri şey rezalet belgelerini saklayan David Honor'ı ziyaret etmek olacaktı. Kuşkusuz hepsi yaşlanmıştı ve kendileri bizzat bu işin peşinde koşamazlardı. Ama sınırsız zengindiler ve ellerinin altında böyle işleri yapacak kiralık adamları vardı. İşte, sizin Londra'da David'in dükkânının önünde karşılaşmanız böyle oldu. Bu sizin açınızdan cidden büyük bir şanssızlık oldu ve belâya karıştınız."

Bora yutkundu ama kafasını karıştıran suali sormadan duramadı. "Hepsi iyi hoş da, Patrick sizin bu mesele ile bağlantınızı nasıl anladı? Siz de benim gibi olayların dışında biriydiniz?"

"Doğru. Bu suali sormakta haklısın, delikanlı. Ne yazık ki bu, kıymetli dostum, David'in yaptığı bir hatadan kaynaklandı. Patrick düzenlediği sahte boğulma olayından önce bir iki kere Londra'ya gelerek David'in ağzını aramış ve o eski belgeleri hâlâ saklayıp saklamadığını sormuş. David'de sakladığını söylemiş önce. Patrick artık onların hiçbir anlam ifade etmediğini, yıllar önceki bir gençlik hevesinin hâlâ bir köşede gizli kalmasının sakıncalı olduğunu ve imha edilmesinin daha doğru olacağını söylemiş. David de çok haklı olduğunu ama bunu tek başına yapmaya mezun olmadığını aralarındaki anlaşma gereği ancak yaşayanların bir araya gelip müşterek istekleriyle imha edebileceğini söylemiş. Patrick artık hepsinin ihtiyarladığını ve bir araya gelmelerinin imkansız olduğunu söylemiş. Patrick talebinde ısrar edince bu defa telâşa kapılan David, artık filmlerin kendisinde olmadığını, hepsini Zürih'teki bir banka kasasına yatırdığını ağzından kaçırmış. "

"Sonra?" diye mırıldandı Bora.

"Bu bilgi Patrick'i çileden çıkarmış ve seneler önce kendisini yed-i emin olarak seçtiklerini, rızaları olmadan belgeleri bir banka kasasına devretmeye

yetkisi olmadığını söyleyerek tehdide başlamış. David çok dürüst bir insandı. Zaten bu işe bulaşması da ağabeyinin yaptığı rezil ve ahlaksız eylemlerden aile şerefinin lekelenmesini önlemek içindi. Biraz paniğe kapılmış ve adamı rahatlatmak için benim adımı vererek, endişelenecek bir şey olmadığını anlatmaya kalkışmış. Patrick benim izimi böyle buldu."

"Ve sonra size geldi, değil mi?"

"Aynen öyle. O belgeleri ele geçirip sonra eski arkadaşlarına şantaj yaparak büyük paralar koparmak niyetindeydi. Ama bana ilk yaklaşımı çok kurnazca oldu. Bu eve gelip yaşam şartlarımı görünce zengin biri olmadığımı anlayıp bana ahlaksızca bir teklif yaptı."

"Galiba anlıyorum. Koparacağı paradan size de bir miktar önerdi, değil mi?"

"Doğru."

"Siz de kabul etmediniz."

"Etmedim. Ayrıca David'deki kasanın kodunun şifresi olmadıkça kasanın açılmasının mümkün olmadığını söyledim. "

"O zaman bana yalvarmaya başladı. İflas etmek üzere olduğunu, işlerinin çok bozulduğunu ve neler planladığını birer birer anlattı. Ayrıca ikimiz de Amerikalıydık ve kendisine yardım edeceğimi umuyordu. Yalvarmalarının bir işe yaramadığını görünce tehdide başladı. Birkaç kere evime geldi. Yanında iri yarı bir adamı vardı, hep onunla dolaşıyordu. Tabii korkmaya başladım. İki defa David'i telefonla aradım, bana hep, endişelenme hiçbir şey yapamaz diyordu. Kendimden çok kızım Sarah için endişelenmeye başlamıştım. Onu Amerika'ya Arizona'daki bir akrabamın yanına geçici bir süre göndermeye karar verdim. Bir anlamda hepimiz burada tehlikedeyiz."

Bora saf saf sordu. "Patrick Allbright şu an burada mı?"

Harry huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Şey..." diye kekeledi. "Bildiğim kadarıyla burada. "

"Ama, Mr. Suttun," dedi Bora. "Anlayamadığım bir şey var."

"Ne?"

"Patrick veya adamı David Honor'u Londra'daki evinde öldürmelerine rağmen kasanın gerekli şifre numaralarını ele geçiremediler. Çünkü arkadaşınız numaraları daha önce adresime postalamıştı. O zaman David'i niye öldürdüler?"

Harry bir süre bu sorunun cevabını düşünmek ister gibi sustu. Odanın sessizliğini Sarah'ın tiz sesi bozdu. "Hadi baba, lütfen ona bu lanet olayın

son halkasını da anlat," dedi. Harry üzgün bir şekilde Bora'nın yüzüne baktı.

"O gece, yani David'in evinde öldürüldüğü gece, Patrick ve adamı şiddet kullanarak eski dostumu konuşturmayı başarmışlar. Kısacası Patrick kodun numaralarının şu anda sende olduğunu biliyor. Belki istese seni Londra'da öldürebilirdi ama seni hiç tanımıyordu. Buraya gelmeni ve benimle temas kurmanı bekledi."

Bora'nın tüyleri diken diken oldu bir an.

"Peki, ya buraya gelmeseydim, o zaman ne olacaktı?"

"Sanırım işini Londra'da bitirir ve kasanın kodunu senden alırdı."

Zürih'e gelip yaşlı bir insanın son arzusunu yerine getirmekten başka bir niyet taşımayan Bora âdeta yerinde kasılmıştı. Getirdiklerini teslimle tamamen bu işten sıyrılacağını ve vicdani bir huzura kavuşacağını sanan genç mühendis asıl tehlikeye düştüğünü şimdi sezinlemişti. Bir an ağzının kupkuru kesildiğini hissetti. Değil buraya, staj için Londra'ya geldiğine bile pişmandı şimdi. Keşke o pulcu dükkânına hiç gitmeseydim diye, düşünüyordu. Ama olan olmuştu bir kere; şimdi yapması gereken tek şey, bu badireden nasıl kurtulacağını düşünmekti. Karmakarışık olan aklıyla baba kızın yüzlerine baktı. Şu an ikisi de sakin, vereceği kararı bekliyor olmalıydılar. Oysa Bora henüz bu dertten nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikir üretememişti. Aklına gelen asıl ürkütücü soruyu sordu. "Patrick Allbright buraya geldiğimi öğrendi mi?"

Harry gülümsedi. "Bir bakıma şanslı sayılırsın. Aslında dün bütün gün boyu ve gece bu evi adamıyla gözetledi. Eski bir Ford'un içindeydiler. Bu sabah ben evden çıkınca peşime takıldılar. Senin gelişinde bu sıraya rastlamış. Sanırım henüz bize geldiğini bilmiyorlar." Harry yerinden kalkarak pencerenin önüne gitti ve perdeleri açmadan sokağa bir göz attı. "Evet," diye mırıldandı. "Yine orada arabanın içinde evi gözetliyorlar."

Şaşkınlığını henüz üzerinden tam atamayan Bora söylendi. "Ne yapacağız şimdi? Sizin bir fikriniz var mı?"

Sarah yine gergin bir şekilde homurdandı. "En iyisi verin istediklerini onlara ve bu belâdan kurtulalım."

Harry üzgün bir şekilde fısıldadı. "Bilmiyorum, belki kızımın söylediği de bir çözüm olabilir." Bora ikinci bir olasılığı ortaya attı. "Neden polise başvurmuyoruz?"

"Bunun pek akıllıca bir çözüm olacağını sanmıyorum."

"Neden? Sizi tehdit ettiğini söyleyebilirsiniz?"

"Ama kanıtlayamam. İsviçre polisi somut kanıt ister."

"Böyle bekleyemeyiz. Bir şeyler yapmamız gerek." Sarah tekrar müdahale etti. "Dedim ya tek çözüm ellerinizdekileri onlara teslim etmek. Bence bunun uzun uzadıya düşünülecek bir yanı yok. Verin, gitsin. Hepimiz hayatlarımızı kurtaralım."

Harry tasdik eder gibi homurdandı. "Sarah haklı galiba. Başka çare göremiyorum. En iyisi adamları çağıralım buraya. "

"Durun bir dakika," dedi Bora. "Bir şeyi öğrenmek istiyorum." Baba kız aynı anda dönüp mühendise baktılar. Harry sordu. "Neyi?"

"Eğer Patrick Allbright burada olmasaydı ve biz birlikte banka kasasını açsaydık, kasanın içinden çıkanları ne yapmayı düşünüyordunuz?"

Bora, Harry Suttun'ın birden yüzünün kızardığını gördü. Sarah'ta da belirgin bir rahatsızlık hisseder gibi oldu. Sanki yaşlı Amerikalı cevap vermekte zorlanıyor gibiydi.

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "Belki onları hemen imha ederdik."

"Belki mi? Yani bundan emin değil misiniz? Bana gönderdiği mektuplarda kıymetli arkadaşınız David'in onların hemen yok edilmesinin gerektiğini, aksi halde yaşayan ve ölmüş olan bazı insanların şereflerinin lekeleneceğini izlenimini almıştım. Yanılıyor muyum?"

"Evet ama... Şu an fena sıkışmış durumdayız..." diye inledi Sarah. "Hiç tanımadığım bazı yabancı aristokratların gençliklerinde yaptıkları rezaletler yüzünden ölmek istemiyorum. Yaşamak benim hakkım. Aksi halde karşı kaldırımdaki Ford'un içinde oturan adam bizi öldürecek. O yarı çılgın biri. Onun kaprislerine kurban olamam. "

Bora yerinden kalktı düşünceli adımlarla pencerenin önüne yaklaştı ve tülleri aralamadan karşı kaldırımda duran Ford'a baktı. Saatlerdir bu evdeydi ve bir an önce buradan çekip gitmek istiyordu. Ne var ki, ilk defa Harry ve Sarah Suttun hakkında beyninde bazı kuşkular doğmaya başlamıştı. Allah'ım, bu ne iştir, diye mırıldandı içinden.

İsviçre'ye geldiğine şimdi bin pişmandı ama o bu işin içine girmişti bir kere. Sonuna kadar direnmesi gerekirdi. Aksi halde şimdiye kadar başına gelenlerin hiçbir anlamı kalmayacaktı. Sonra bir şeyi dehşetle gözlemledi; bu olaylara karışan herkes kötü niyetliydi galiba, herkes bir menfaat uğruna koşuşturuyordu. Komik ve o nispette de acı olanı, tanıdığı veya adını duyduğu bunca insan arasında tek namuslu davrananı, kendisi ve David Honor olmuştu. David'in kırk yıllık arkadaşı bile şimdi banka kasasındakileri Patrick Allbright'a teslim etmekten yanaydı. Belki onlar da haklıydı, tehdit altındalardı. Ama acaba mesele sadece yaşam korkusu

muydu? Yoksa onlarda bu işin sonucundan çıkacak bir menfaatin beklentisi içinde miydiler?

Bora sokağa bakarken arkasından Harry'in sesini duydu. "Ne karara vardın, delikanlı?" diye sormuştu. Bora ağır ağır arkasını döndü ama gözleri dehşetle açıldı. Harry Suttun o zamana kadar masanın üzerinde duran tabancayı eline almış ve namluyu kendisine doğru yöneltmişti. Hans Jansen, Viyana'ya ancak pazar gecesi geç saatlerde varmıştı. Schwechat Havaalanı'ndan çıkarken Stefan Neuer'in özel şoförünü yine kendisini beklerken gördü. Herhalde yaptığı işten Neuer çok memnun kalmıştı ki, özel arabasını kendisini alması için havaalanına kadar göndermişti. Önce zevklenir gibi oldu Hans, ama her zaman cimri ve hırslı olan zengin Avusturyalının bunu memnuniyetinden yapmayacağını kabullendi. Zaten Moskova'daki başarısı için büyük para ödeyecekti; anlaşılan hemen kendisine ikinci bir görev verecekti. İkinci görev, yeni bir yüklü ücret demekti, ama Hans kendi vatan topraklarına basınca ne denli yorgun olduğunu fark etmişti. Şu an asıl ihtiyacı olan şey iyice karnını doyurmak ve sekiz saat rahat bir uyku çekmekti. Tabii hiç sesini çıkarmadı; kısa boylu, güreşçi kılıklı şoförün peşine takılarak Neuer'in Mercedes'ine doğru yürüdü.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Hans şoförden hoşlanmıyordu, şoförün de kendisiyle aynı duyguları paylaştığını arada sırada dikiz aynasından kendisine attığı kaçamak bakışlardan anlıyordu ama hiç umurunda değildi.

Avusturyalı zengin adamın şehir dışındaki evine vardıklarında ilk dikkatini çeken şey bütün evin ışıklarının yanık olduğuydu. Kapıdan başlamak üzere bütün bahçede silahlı korumaların sayısı artırılmıştı. Hans içinden sırıttı. Anlaşılan Stefan Neuer, öldürttüğü Boris Shebalin'in mafya babası oğlunun mukabil bir girişimde bulunmasından korkuyordu. Yoksa bu kadar tedbir almasının bir manası yoktu. Yaşlı Stefan, onu yine çalışma odasında kabul etmişti. Adam memnun olması gerekirken yüzü asık ve son derece gergin görünüyordu. Sanki son gördüğünden bu yana göçmüş bir hali vardı. Hans masasına yaklaşırken başıyla selam verip hemen konuya girmek istedi. Çok yorgundu, Moskova seferiyle ilgili raporunu verip, şayet yeni bir görev alacaksa emirleri dinleyip derhal evine dönüp dinlenmek istiyordu. "Moskova'daki işin başarıyla halledildiğini bildirmek isterim, efendim. Görev..." Yaşlı adam onun sözünü keserek homurdandı. "Biliyorum, anlatmana gerek yok. O konuyu unutalım artık... "

İçinden vay canına, diye homurdandı Hans. Adamın gösterdiği başarıyı bu kadar hafife almasına bozulmuştu. Şimdi belli ki ikinci bir cinayetin

teklifini yapacaktı; öfkesini belli etmemeye çalışan Hans içinden de, ben bu nankörlüğünü sana fena ödetirim diye düşünüyordu. Rus düşmanı öldüğüne göre bu defa ya İtalya'ya ya da İspanya'ya gitmesini isteyecekti. Ama talep edeceği para Shebalin'den aldığının en az üç misli olacaktı bu defa. Stefan hırlar gibi homurdandı. "Olanları duydun mu?"

Bir an şaşıran Hans, merakla ihtiyar adama baktı. Ne duyacaktı ki, bütün bir günü ülkeden ülkeye firar halinde geçirmişti. "Neyi?" diye sordu. Stefan Neuer adeta köpürdü.

"Sen hiç televizyon seyretmez, gazete okumaz mısın? Dün hepsi ayrı ayrı öldürüldüler. Bir pazar günü ve gayet organize şekilde. Bir tek ben kaldım..."

"Anlayamadım?"

"Bunun anlaşılmayacak nesi var, kaz kafalı? Biri bütün eski dostlarımı kendi memleketlerinde rahat rahat vurdu. Fabio Pazzini, Como gölünde yatının içinde vurulmuş. Viktor Silva pazar ayini için gittiği kilisenin önünde öldürülmüş. Diğer ikisini ben öldürtmedim. " Hans bir an yutkundu.

Şaşırmıştı ama onu asıl endişelendiren şey o kişilerin ölümünden çok, artık alacağı yeni iş tekliflerinin ortadan kalkmasıydı. Bu durumda büyük zararı oluyordu. Adamın neden korktuğunu şimdi daha iyi idrak etmişti. Bu durum' da sıra kendisine geldiği için ödü kopuyordu.

"Evet ama neden endişeleniyorsunuz?" diye mırıldandı. "Bütün rakipleriniz öldü. Hiç biri artık size zarar veremez. "

Söylediği oldukça gerçekçiydi. Ama yaşlı adamın hiç de rahatlamadığını hemen sezdi. İhtiyarın sanki gözlerinin feri kaçmıştı. Adeta kendi kendine konuşur gibi fısıldadı. "O tehdit mektubu..."

Cümlesine devam etmemiş, susmuştu birden. Hans gayri ihtiyari sordu. "Hangi tehdit mektubu?"

Stefan Neuer onu duymamış gibiydi. Gözleri uzaklara dalmış, bin bir tilkinin dolaştığı beyni sanki o an azami hızla çalışıyor gibiydi. Sonra zor duyulan bir sesle fısıldadı.

"Tabii ya... O mektubu onlardan biri yazmadı. Lanet olsun, bunu neden daha evvel düşünmedim. Galiba şimdi anlıyorum durumu..."

"Neler oluyor, efendim? Ben hiçbir şey anlamıyorum."

Yaşlı adamın yüzü biraz aydınlanır gibi oldu. Bulduğu şey veya vardığı sonuç onu sanki rahatlatmış gibiydi. Masasının üzerinde duran şarap kadehine uzanıp muzaffer bir eda ile gülümsedi birden. Hans çok nadir tebessüm ettiğini bilirdi. En iyisi, bir açıklama yapmasını beklemekti.

Sırıtmaya başlayan Stefan birden silkinerek sordu. "Buraya seni niye getirttiğimi biliyor musun, Hans?"

Stefan'ın eski arkadaşları yahut yeni düşmanları öldüğü için gerçekten bilmiyordu iri yarı profesyonel katil. "Hayır, efendim," dedi.

"Çok iyi silah kullandığını bilirim. Bundan sonra bir süre benim baş korumam olacaksın."

Afallayan Hans, "Pardon, anlayamadım," diye mırıldandı. "Baş korumanız mı?"

"Evet... Bu malikânede çalışan bütün korumaların başına getirdim seni."

"Fakat efendim, ben o işten pek anlamam. O apayrı bir tecrübe işi.."

"Boşuna nazlanma, Hans. İyi para kazanacaksın."

Hayatın anlamını sadece para ile ölçen Hans biraz da merakla sordu.

"Şey... Bu işi ne kadar süreyle yapmamı istiyorsunuz?"

Yeniden sırıtan Stefan mırıldanmıştı. "Bir hortlağı avlayıncaya kadar..."

"Hortlak mı dediniz?"

"Korkma... Gerçek bir ölü değil tabii. Bizleri ölü olduğuna inandıran birini avlayacağız."

"Adı ne bu hortlağın?"

"Patrick Allbright," diye fısıldadı yaşlı adam. Ve hâlâ zor bir bilmeceyi çözmüş gibi gülümsüyordu.

Pazar gününün ilerleyen saatlerinde Pazzinilerin Como Gölü sahilindeki malikânelerinin çalışma odasında ise durum müzakeresi bütün şiddetiyle devam ediyordu. Fabio Pazzini'nin iki oğlu tam bir şaşkınlık içindeydiler.

Gianluici Pazzini öfkeden kudurmuş gibiydi. "O Avusturyalı moruk mutlaka çıldırmış olmalı. İnanmak istemiyorum, aynı gün de üç dostunu birden öldürüyor. Bunu havsalam almıyor. Buna nasıl cüret eder, anlaşılır şey değil," diye kükrüyordu.

Domenico biraz daha durulmuş gibiydi. "Önemli olan şimdi bizim ne yapacağımız. Herhalde bu duruma seyirci kalacak değiliz. Ne düşünüyorsun?"

Henüz odadan çıkmamış olan yaşlı Vincenzo Bocchetti müdahale etme gereğini duydu. "Durun çocuklar, acele karar vermeye kalkışmayın. Bundan zararlı çıkabilirsiniz. Anladığım kadarıyla ortada hiç de normal olmayan bir durum var. Stefan Neuer'e saldırıya geçmeden önce iyice düşünmelisiniz."

Gianluici hırsla söylendi. "Daha neyi düşüneceğiz Vincenzo Amca? Duruma daha fazla seyirci kalamayız. Artık bir kan borcu doğdu, bunu en iyi senin anlaman lazım."

"Anlıyorum evlat, ama sizin düşünmediğiniz ufak bir ayrıntı var." Domenico yaşlı adamı süzdü. "Nedir o ayrıntı?"

"Eminim ki şu an Boris Shebalin'in oğlu da, Viktor Silva'nın çocukları da aynen sizin gibi düşünüyorlardır. Niye acele ediyorsunuz, bırakın bu işi de onlar yapsın. Önemli olan o iblisin öldürülmesi değil mi? Böylece siz de hiçbir işe bulaşmadan intikamınızı almış olursunuz."

"Olmaz öyle şey," diye kükredi Gianluici. "Babamın akan kanının intikamını başkalarının keyfine bırakamayız. Bunu bizim halletmemiz gerekir."

Vincenzo omuz silkti. Tabii ki karar onlara aitti ama bu ailenin eski bir yakını olarak en iyi çözümü onlara açıklamıştı. Ayrıca şayet diğer taraflar harekete geçmezlerse her zaman için devreye girmeleri de mümkündü. Onlara yol gösterecek bir dost olarak gereken tavsiyeyi yapmıştı.

Gianluici masanın yakınında duran Antonio'ya bakışlarını çevirerek sordu. "Bu işi halletmek için ne zaman Viyana'ya gidebilirsin?"

"Ben her zaman hazırım" diye karşılık vermişti Antonio.

Madrid'de Plaza de Canavas del Castillo'ya bakan Silva ailesine ait görkemli binada Raul ve Carmen daha şimdiden taziyeleri kabule başlamışlardı. İki kardeş siyah renk elbiseleri içinde son derece vakur ve üzgün görünüyorlardı.

Viktor Silva, İspanya'da efsane sayılacak bir isimdi; bu nedenle de daha cenazesi kalkmadan baş sağlığına gelenlerin sayısı inanılmaz derecede artmıştı. Hadise duyulur duyulmaz Başbakan'dan bile üzüntülerini beyan eden telgraf almışlardı. Ailenin yakınları cenaze merasimi için gereken işlerle uğraşırken bir ara Carmen yalnız bulduğu ilk anda ağabeyinin yanına giderek fısıldadı.

"Lanet olsun, Raul... Babamı neden vurdular?"

"İnan, hiçbir fikrim yok. Sanırım Londra'daki pulcunun sakladığı o belgeleri babamın ele geçirdiğini düşünmüş olmalılar."

"Ne vardı o belgelerde acaba?"

"Bilsem rahatlardım. Tek bildiğim babamın bize söylediği insanlık için yüz karası ifadesi olmuştu. Belki de bundan kırk yıl evvel siyasete bulaşmış ve öğrenilmesini istemediği bir cemiyete girmişti."

"Hiç sanmam," diye fısıldadı Carmen. "Babam hayatı boyunca siyasetten uzak durmuştur."

"Ama gençliğinde ne yaptığını bilemeyiz."

"Ben hâlâ korkuyorum, Raul. "

"Neden korkuyorsun?"

"Bu meselenin bu kadarla bitmeyeceğinden korkuyorum. İkimiz de katili teşhis ettiğimiz halde onu tanımadığımızı söyledik. "

Raul kısık sesle homurdandı. "Başka türlü davranamazdık. Polise Igor'u tanıdığımızı söyleseydik, polis araştırmayı genişletecek, Londra'da onunla nasıl tanıştığımızı soracak ve babamın yıllardır gizli tuttuğu meselenin gün ışığına çıkma olasılığı belirecekti. Başka türlü davranamazdık. Babamızın huzur içinde yatması için bu meseleyi örtmek zorundayız. Unut bu meseleyi artık. "

"Ama korkuyorum dedim sana?"

"Çıldırtma beni Carmen. Kimden korkuyorsun hâlâ?"

"Unutuyorsun galiba? İgor'un yanında bir de sarışın Rus kadın vardı, Olga... Ya o hâlâ buralarda ise, ya bizi de öldürmeye kalkarsa?" Raul kısa bir an durakladı.

"Merak etme bunu ben de düşündüm. Öyle olsa babamızı öldürmeye kalkışmazdı İgor. O uğursuz belge hakkında bizim bir şey bilmediğimizi onlar da anladı. "

"Öyleyse babamızı neden vurdular?"

"Bilmiyorum Carmen, inan henüz hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl olsa ilerde kokusu çıkacaktır, bunu daha sonra düşünürüz."

Tam o sırada yanlarına yaklaşan, zayıf, uzun boylu yaşlıca bir adamı görünce aralarında tartıştıkları konuyu kesmek zorunda kalmışlardı. Adam iyice yaklaşınca üzüntülerini ifade eden birkaç cümle mırıldandı. İki kardeş de adamı tanımıyorlardı. Biraz yadırgayarak baktılar adama. Giyimi bile böyle bir taziyet ziyareti için pek uygun sayılmazdı. Fakat çok üzgün göründüğü yüzünün samimi ifadesinden belli oluyordu.

"Adım Hector," demişti sadece. "Çok eski yıllardan beri babanız adına çalışmış bir dostum. Bu en acılı zamanımızda konuşmak için uygun bir ortam olmadığını biliyorum ama sizinle çok acele konuşmak zorundayım. "

Adama biraz tepeden bakan Raul, "Ne hakkında?" diye sordu. "Babanızın bana geçen pazar verdiği dosya hakkında..."

Raul sinirlenerek dikleşti. "Bakın Bay Hector, sizi tanımıyorum ama iş konuşmak mevzuunda umarım çok kötü bir zaman seçtiğinizin farkındasınızdır," diye homurdandı.

"Kesinlikle farkındayım. Zaten sizi rahatsız edişimin sebebi de bu. İki saat önce İtalya'dan Como gölü civarından geldim ve ne yazık ki bu üzücü haberi aldım. Beni Como gölüne babanız göndermişti."

"Babam mı? Ne münasebetle?" dedi Raul.

Hector sesini biraz daha kısarak, "Kont Fabio Pazzini'yi vurmam için," diye fısıldadı İki kardeş aynı anda, "Ne?" diye seslerini yükselttiler. Toparlanmakta zorlanan Raul, "Bunu babam mı istedi?" diye kekeledi. "Evet, efendim."

"Çılgınlık bu... Yoksa Kont'u vurdunuz mu?"

"Ben hayatım boyunca babanızın isteklerini daima yerine getirdim. Bunu anlayabileceğinizi hiç sanmam efendim. Çünkü ona ödenemeyecek bir can borcum vardı. "

"Aman Allah'ım!" diye kekeledi Carmen. "Babam cinayet mi işletti?" Raul da sapsarı kesilmişti, bir an ne diyeceğini şaşırdı.

Hector önüne bakarak fısıltı halinde konuşmaya devam etti. "Sinyor Silva bana geçen Pazar bir dosya verdi. O dosyada öldürtmek istediği üç kişinin adı vardı. Kont Pazzini, Stefan Neuer ve Boris Shebalin. Zamanla kısıtlı değildim. Kont'un işini bitirdim ve buraya döndüm. Ama burada beni karşılayan elim haberle karşılaştım. Sanırım babanızın vefatı nedeniyle bugün olan öteki olayı öğrenememişsinizdir."

"Ne olayı?" diye kekeledi Raul.

" Moskova'da da Boris Shebalin vurulmuş. Ama o olayla benim bir ilgim yok."

Raul düşünceli bir şekilde kekeledi. "Yani bugün babam burada öldürülürken italya'da ve Rusya'da iki arkadaşı mı vuruldu?"

"Üzgünüm ama onlardan arkadaşı diye bahsetmeniz pek doğru olmayacak. Onlar kesinlikle babanızın düşmanlarıydı. Benim listemde sadece Avusturyalı Stefan Neuer sağ şu anda. Acele bir karar vermek zorundasınız. Nasıl hareket etmemi istersiniz?"

"Yo, yo... Olmaz... Ben kimsenin vurulmasından yana değilim."

"Artık bu karar tamamen size ait. İstemiyorsanız, ben cenaze merasiminden sonra çiftliğime dönerim. "

Raul hiddetle adama baktı.

Babasının ne denli eski dostu olursa olsun, bir daha onun yüzünü görmek istemediği kesindi.

Bora gülmeye başlamıştı adamın elinde tuttuğu silaha bakarak. "Niyetiniz nedir Mr. Suttun?"

diye sordu. "Beni vurmak mı?"

Yaşlı adamın suratı gayet gergindi.

"Umarım bunu yapmaya beni mecbur etmezsin," dedi.

"Kimse pisi pisine ölmek istemez. Şayet istediğiniz kasanın şifre kodu ise bunu size memnuniyetle teslim edebilirim. Bunun karşılığında siz de benim bu evden selametle çıkmamı temin edersiniz. Oldu mu?"

"Tamam anlaştık."

"Şifre numaralarını yazan banka kartı cebimde, ama ben size nasıl güveneceğim?"

"Güvenmek zorundasın, başka şansın yok."

"Ya sokakta bekleyen Ford'un içindekiler ne olacak? Onların bana saldırmayacağı hakkında garanti verebilir misiniz?"

Harry Suttun pis pis gülmeye başlamıştı.

"Belki o Ford çoktan gitmiştir."

"Şaka mı bu.? Az önce o arabayı gördüm."

"Biliyorum. Ben de gördüm. Ama daha fazla oyun oynamaya gerek yok. Çünkü o Ford bir komşuya ait... "

Bora birden yüzüne bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Galiba her şeyi şimdi anlamaya başlamıştı. İçini müthiş bir nefretle birlikte aldatılmışlığın hırsı kapladı. "Bütün o anlattıkların yalandı, değil mi?" diye tısladı. "Çok geç uyandım."

"Haklısın evlat. Hepsi yalandı. "

"Patrick Allbright diye biri de yoktu. Sanırım onu da sen yarattın."

"Günahımı alma. Öyle biri vardı ve gerçekten arabasını göle sürerek intihar etti. Zaten bütün bu dahiyane fikir de ondan sonra geldi bana. "

"O zaman Pulcu David Honor'u, kırk yıllık arkadaşını da sen öldürdün."

"Bak, bu doğru. Onu severdim ama kafası çalışmayan, kendi dünyasına gömülü, doğru diye bellediklerinden hiç taviz vermeyen aptalın tekiydi o. Yaşı ilerledi fakat hayatı, bakışı hiç değişmedi, hep bıraktığım yerde otlamaya devam etti."

Sarah oturduğu yerden çığlığımsı bir sesle inledi.

"Baba! Neler söylüyorsun sen? Bu anlattıkların doğru olamaz. Niyetin nedir? Gerçekten David Amca'yı sen mi öldürdün?"

Harry birden gürledi. "Kes sesini, Sarah. Şimdi bunları tartışmanın sırası değil. Amerika'ya dönmek isteyen sen değil misin? İşte istediğin o fırsatı yaratıyorum. Yarın banka kasasını açtıktan sonra Avrupa'nın en zengini sayılabilecek dört kişisine gençliklerinin tüm foyasını ortaya çıkaracak ikinci bir tehdit mektubu daha göndereceğim. O zaman ne denli zor durumda olduklarını anlayacaklar ve bana istediğim paraları

ödeyeceklerdir. Bir anda zengin olacağız, hâlâ durumu kavrayamıyor musun?"

Bora yaşlı adama tiksintiyle baktı. Sonra, "Bu fikir ne zaman aklına geldi?" sordu. Harry çözülmüştü, artık her şeyi açıklayabilirdi. "David elindeki emanetleri buradaki bir kasada saklamak nedeniyle Zürih'e geldiği zaman. Dediğim gibi aptal denilecek kadar dürüst bir insandı ve senelerce ona şantajla ne büyük paralar kazandıracak bir kaynağı sakladığından haberi yoktu. Önce onu acıyarak dinledim ama bu imkânı değerlendirmeyi ona asla teklif etmedim, çünkü vereceği cevabı adım gibi biliyordum; asla kabul etmezdi. O zaman hayatımın gidişatını değiştirecek bir imkân ele geçirdiğimi anladım ve hemen bir plan kurdum. Bana güveni tamdı ve ona bir oyun oynayacağımı asla tahmin etmezdi. Bütün sorun onda kalan kasanın şifreli numaralarını ele geçirmekti. Bir iki defa şifrenin de bende kalmasının daha doğru olacağını söyledim ama kabul etmedi. Aptal David şifreyi bana teslim ederse, ilerde başımın derde girebileceğini düşünecek kadar da saftı."

Bora iğrenerek bakıyordu yaşlı Amerikalıya... Sarah bile artık, bu hiç beklemediği gerçek karşısında kendini tutamamış, ağlamaya başlamıştı. Onun hıçkırıklarını duyan Harry kızına dönmeden, "Kes şu zırlamayı, Sarah. Asabımı bozuyorsun," diye bağırdı yeniden. Ama genç kızın yıkılmışlığını kontrol etmesi mümkün değildi.

Harry devam etti. "Belgeleri bankaya yatırdıktan sonra iki kere Londra'ya evini ziyarete gittim. Amacım onu sarhoş edip sakladığı şifre numaralarını ele geçirmekti. Dolambaçlı yollardan ve benden kuşkulanmaması sağlayacak tarzda ağzını aradım, ama öğrenemedim. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti. Kırk yıl önce imzalanan centilmenlik anlaşmasının yaşayan taraftarlarına tehdit mektubunu yolladım. İlk reaksiyonu Boris Shebalin ve Viktor Silva gösterdi."

"Nasıl?" diye sordu Bora.

"David'e telefon edip neler olduğunu sormuşlar. Aslında hepsinin unuttuğu eski bir gençlik hatasıydı yaptıkları. Ama doğabilecek neticenin kendilerine ne denli zarar vereceğini görecek kadar da zekiydiler kuşkusuz. Gelen her telefondan sonra David beni arıyor, o da aynı saflıkla bu mektupları kim göndermiş olabilir diye, bana soruyordu. Londra'ya bir ziyaret daha yapma zamanının geldiğini anlamıştım. Gittim ve şans benden yanaydı o gün."

"Nasıl yani?" diye homurdandı Bora.

Harry bir kere daha sırıtmıştı. "Stefan Neuer'in adamının David'in dükkânına geldiği gün. David'i önce Londra'dan aradım. Sesimi duyunca çok şaşırdı. 'Hemen neredesin?' diye sordu. Ben de Londra'da olduğumu söyledim. 'Hay aksilik,' diye mırıldandı, 'Keşke daha önce arasaydın beni,' diye söylendi. 'Az önce yeterince tanımadığım bir Türk'ün adresine postayla kasanın şifresini alması için istekte bulundum.' Ne söylediğini ilk ağızda anlayamamıştım, birden çılgına döndüm. 'Deli misin, ne yaptın sen,' diye bağırdım. David çok korkmuştu, telefonda bile zangır zangır titrediğini hissediyordum. 'Merak etme, o çok namuslu bir insana benziyor, emaneti mutlaka sana getirecektir,' deyince biraz sakinleşmeye başladım. O ise hâlâ beni öldürecekler, diye ısrar ediyordu. İşte o an kırk yıllık arkadaşımı ben öldürmeye karar verdim. O ana kadar David'le eski arkadaşlığımı şantaj yaptığım insanlardan hiçbiri bilmiyordu, eğer şantaja devam edeceksem mutlaka David'in ortadan kalkması gerekiyordu. En güzeli ise, artık kodu nereye sakladığını aramak zorunda değildim, çünkü biri bizzat Zürih'e adresime getiriyordu. Bundan sonra olacakları David'in bilmemesi gerekiyordu." Harry'nin bu kadar soğukkanlı itirafı Bora'yı çileden çıkarmıştı.

Elinde olmadan nefretle süzüyordu onu. "Sonra herkesten önce evine gidip onu öldürdün, değil mi?" diye sordu. Harry yine sırıtmıştı. "Evet, aynen öyle oldu," dedi. "Eve erken geldi. Gerçekten öldürüleceğine inanmıştı. Özellikle Stefan Neuer'in gönderdiği kiralık katilden çok korkmuştu. Adam onu bir hayli hırpalayıp dövmüştü. Ona belli etmiyordum ama zokayı yediklerini anlamıştım artık. Gerisi çok kolay oldu. David, aradığım kod numarasını bana getireceğinden çok emindi. Sana güveniyordu. Benden o filmleri kasadan çıkararak hemen imha etmemizi istedi. Sonrasını biliyorsun. Senin bana verdiğin bilgiler ise beni daha da memnun etti. Anladığım kadarıyla yalnız Avusturyalı değil, Silva, Pazzini ve Shebalin de şimdi o belgelerin peşindeler. Anlıyor musun dostum, artık yabancı ülkelerde çalışmak zorunda kalmayacağım. Yakında zengin bir Amerikalı olarak yurda döneceğim. "

"Bence hayal kuruyorsun," diye mırıldandı Bora. "Öyle mi?"

"O insanların seni yaşatacaklarını mı sanıyorsun?" Harry bir kahkaha attı. "Anlaşılan senin de kafan pek çalışmıyor. Onların hiç biri Harry Suttun diye bir insanın varlığından bile haberdar değil. İsmim hiç duyulmayacak ama hepsinden parayı nasıl sızdıracağımın planlarını yaptım bile."

O esnada Sarah yavaş yavaş Bora'nın yanına doğru yaklaşmaya başlamıştı. Ağlamaktan kızarmış gözlerinde buz gibi bir nefret ifadesi vardı. Harry kızının mühendisin hemen yanına gittiğini görünce haşin bir şekilde homurdandı. "Çekil onun yanından Sarah. Her an bir kaza olabilir."

"Hiç umurumda değil, baba. İstersen beni de öldür."

"Sarah! Saçmalama... Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Vur beni. Hadi durma ateş et. Senin bir katil olacağına hiç ihtimal vermezdim. Senin nasıl bir kalbin var? Kırk yıllık arkadaşını bile alçakça öldürmüşşün, hiç mi vicdanın yok senin? O adam kendi öz kızı gibi beni dört yıl okuttu. Bunu nasıl yapabildin ona? Artık senden nefret ediyorum. " Harry Suttun'da hafif bir panik havası başlamıştı. "Kendine gel!" diye bağırdı. "Bütün bunları senin geleceğin için yapıyorum."

"Benim geleceğim için mi? Yani cinayet işleyerek, kan dökerek bana gelecek mi hazırlıyorsun? Lanet olsun öyle geleceğe.. Şimdi de bu iyi niyetli, masum adamı mı vuracaksın?"

"Sen kriz geçiriyorsun, Sarah. Öğrendiklerin seni şok etti. Şu an doğru bir muhakeme yürütemiyorsun. Geçer ve sonra bana hak verirsin. Şimdi uzaklaş şu herifin yanından." Genç kız yerinden kımıldamamıştı.

Harry öfke ile bir daha bağırdı. "Sana emrediyorum, Sarah. Uzaklaş onun yanından."

"Hayır. Vuracaksan ikimizi birden vur. Senden nefret ediyorum. Benim katil bir babam olamaz. Hadi, ne duruyorsun, ateş etsene?"

O zamana kadar sessizce baba kız arasındaki konuşmayı dinleyen Bora nihayet lâfa karıştı. "Durun.. Sakin olun biraz. Sakın bir çılgınlık yapmaya kalkmayın. Meseleyi yeniden konuşalım."

Kızgınlıktan köpüren Harry bağırdı.

"Artık meselenin konuşulacak yanı yok. Bu iş burada bitecek."

Bora hemen yanında duran Sarah'ı omuzlarından tuttu. "Biraz anlayışlı olmaya çalışın Bayan Sarah. Babanızın da haklı olduğu bir yan var."

Bora'nın ağzından dökülen kelimeler genç kızı şaşkına çevirmişti. Dehşete kapılmış gibi bakışlarını genç adama çevirdi.

"Haklı olduğu yan mı?" diye kekeledi. "Duymadınız mı? Az önce kırk yıllık dostunu öldürdüğünü itiraf etti. Bunu şimdi öğreniyorum, o bir katil, nasıl haklı olabilir?"

"Sakin olun. Hepimiz bazen geleceğimizi kurtarmak için ufak tefek suçlar işleyebiliriz. Unutmayın ki o da bu işe sizin geleceğiniz için kalkışmış."

Bora'nın konuşması kızı şaşkına çevirmişti. Şimdi ona da aynı nefret duyguları ile bakıyordu. "Senin hakkında da yanılmışım galiba," diyebildi ve sonra hızla yanından uzaklaştı. Genç adamın konuşması Harry'i de etkilemişti. Gözlerini kısarak mühendise baktı. "Ne o delikanlı? Birden fikrini değiştirdin galiba?" diye fısıldadı.

"Düşünmeden hareket etmenin insana sadece zararı dokunur. Aslında anlattıklarınızı can kulağı ile dinledim. Bana oldukça mantıklı geldi. Biraz akıllı davranırsam, belki bundan benim de menfaatim olabilir diye düşündüm."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ne de olsa kasanın şifresi hâlâ bende. Bana öyle geliyor ki, bu plandan benim de istifade etmem gerekir. Belki ufak bir pay, en azından beni Londra'da bir süre rahat yaşatacak bir miktar parayı alabilirim. Ne dersiniz? Düşünmeye değmez mi? Böylece gereksiz bir cinayet daha işlemekten de kurtulursunuz."

Harry'nin yüzü gerildi. İnanmayan bakışlarla mühendisi süzdü. "Sana inanmıyorum. Aklınca beni oyalamaya mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle değil. Sadece meseleyi bir daha düşünmenizi istiyorum. Ayrıca banka kasasında hâlâ ne bulacağımız hakkında kesin bir bilginiz yok. Bu ikinci bir cinayet işlemeye değer mi, değmez mi onu da bilmiyorsunuz. David'i öldürmeniz hiç umurumda değil; o tesadüfen Londra'da karşılaştığım bir pulcuydu. Bütün tanışıklığım yirmi dakikalık bir sohbetten ibaret. Şayet bu işten ben de yararlanırsam o cinayeti tamamen unutabilirim. " Bora'nın söyledikleri makul gelmeye başlamıştı Harry'e.

"Beni aldatmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sadece bir daha düşünün," dedi Bora. Odada derin bir sessizlik oluşmuştu. Sarah bile ağlamayı kesmiş, bunca yıllık babasının yeni öğrendiği gerçek içyüzünü ve güvendiği yabancı konusunda da ne kadar yanıldığını dehşetle izlemeye başlamıştı. Artık ağlamak bile gelmiyordu içinden.

"Tamam," diye mırıldandı Harry. "Teklifini bir daha düşüneceğim. Belki bana yardımcı da olabilirsin ama sana hemen inandığımı sanma. Seni deneyeceğim. Gözüm hep üstünde olacak. "

Omuz silken Bora, "Bana göre hava hoş," dedi. "Deneyin bakalım."

Harry düşünceliydi hâlâ ve yöneltti̇ği silahın namlusunu indirmemişti. "Sakın bir çılgınlık yapıp üstüme atlamaya kalkışma, o anda seni mıhlarım. Aklından sakın çıkarayım deme, çok iyi silah kullanırım ben. " Bora zoraki de olsa gülümsedi.

"Hiç öyle bir niyetim yok. Sadece şimdi oturmama izin ver ve ne yapacağımızı en baştan planlayalım. Bankaya ne zaman gideceğiz?"

"Önerini kabul ettiğimi söylemedim henüz, sadece düşüneceğim dedim."

"Pekâlâ, düşün bakalım. Ama bir an önce bir karar versen, çok iyi olur. "

"Nedenmiş o? Acele etmeme hiç gerek yok. Yeterince zamanım var."

"Ben pek öyle sanmıyorum. "

Harry kuşkuyla tekrar mühendise baktı. "Ne ima etmeye çalışıyorsun?" Bora başıyla yanda oturan Sarah'ı işaret etti.

"Kızın," dedi. "Senin başın asıl onunla dertte. Sorun olacağa benziyor."

Harry kısa bir an kızına göz attı. "O mesele seni ilgilendirmez. Bu aile sorunu, ben onu ikna eder, yatıştırırım. Önünde sonunda haklı olduğumu anlayacaktır."

Sarah'tan ses çıkmıyordu.

"Emin misin?" diye mırıldandı Bora.

"Kes sesini artık. Durumu daha da zorlaştırma. Kızımla aramı açmak mı niyetin?" Mühendis gülümsedi. "Benim bir şeyi zorlaştırdığım yok. Fakat o fazla dürüst birine benziyor ve kanımca seni affedeceğe hiç benzemiyor. Anlaşılan huyu sana hiç çekmemiş." Sarah ilk defa içinde beliren yeni bir ümitle Bora'ya kaçamak bir bakış fırlattı. Yeterince tanımadığı Türk galiba bütün bu yaklaşım taktiklerini silah tehdidinden kurtulmak için yapıyordu. Yani kurtuluş için kullandığı bir taktikti. Bir an yüreğinde yeni bir ümit doğdu. Babasına olan nefreti ise an be an artıyordu. Aralarındaki konuşmanın nasıl sonuçlanacağını merak etmeye başlamıştı. Harry'nin öfkesi yeniden kabarmış gibiydi.

Bir iki adım yaklaştı. Silahın namlusunu tam kalbi hizasında tuttu karşısındaki genç adamın. Yüzünün hatları iyice gerilmişti. "Şimdi söyleyeceklerimi aynen uygulayacaksın, anlaşıldı mı? Ağır ağır David'den aldığın banka şifresi kartını cebinden çıkar ve şu masanın üzerine bırak, tamam mı? En ufak şüpheli bir hareketini görürsem ateş edeceğim. Sakın unutma."

"Merak etme, unutmam. Ama gördüğüm kadarıyla hâlâ bana güvenmiyorsun. O zaman ortaklığımız nasıl yürüyecek? Ben sana nasıl inanayım?"

"Henüz ortak değiliz, " diye hırladı Harry. "Buna sırası gelince karar vereceğim. "

"Nasıl istersen."

Bora ağır hareketlerle elini ceketinin yan cebine sokup Londra'daki Victoria İstasyonundan aldığı banka kasasının kod numarasını masanın üzerine bıraktı usulca.

"İstediğin oldu mu şimdi?" diye söylendi.

"Aferin. Böyle uslu çocuk olursan, belki senle anlaşabiliriz."

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Harry şifreyi masanın üzerinden alırken hafifçe gülümsedi. "Bu gece misafirim olacaksın. Şartlardan pek memnun kalmayabilirsin ama başka şansın yok. Bu gece boyu düşüneceğim, şayet bana bir faydanın dokunacağına aklım keserse önerini kabul edebilirim, aksi halde gelecek hayallerin suya düşecek. Şimdi beni takip et."

Bora telaşlanarak sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Arkadaki küçük bir odaya, geceyi orada geçireceksin. " Bora şimdilik karşı koymayı hiç düşünmüyordu. Öne düşüp küçük salonda ağır adımlarla yürümeye başladı. Harry arkasında kalmıştı. O an kendilerini izleyen Sarah'la bakışları bir kere daha buluştu. Genç adam hiç tereddüt etmeden kıza endişelenme dercesine bir göz kırptı. İçinden de umarım beni anlamıştır, diye dua etmişti.

Pazartesi sabahı Moskova'da ılık bir yaz günü sabahı hüküm sürüyordu. Sasha Shebalin'in evinden son talimatları alarak çıkan Olga biraz rahatlamıştı. Az sonra Moskova Havaalanı'ndan kalkan ilk uçakla Viyana'ya uçacaktı.

Yüklendiği görevin zorluğu hakkında bir fikri vardı ama buna katlanmak zorundaydı. Ayrıca bu kez tek başına çalışacaktı ve yanında Igor gibi kafasız, sadece kaba kuvvetine güvenen serseri bir mayın olmayacaktı. FSB'deki hizmet yılları eski bir gizli servis ajanı olarak yeterince tecrübeli kılmıştı onu. En önemlisi bir operasyona girişildiği anda o operasyonun başarıya ulaşması için gerekli şartların nasıl oluşturulacağını öğretmişti ona. Eylemin zorluğu önemli değildi, önünde sonunda tetik çekilecek bir an yakalanırdı. Uçağı havalandığı zaman kendini rahat hissediyordu. Viyana'ya varınca uzunca bir tetkik yapacak Shebalin'in kendisine verdiği bilgilerin ışığında bir rota çizecekti. Bu sabah alkolün etkisinden sıyrılmış olan mafya babası sadece babasının intikamının alınmasını istiyordu, zaman onun için önemli değildi. Olga FSB'deki çalışma yıllarında oldukça düzgün İngilizce, Almanca ve Fransızca konuşmasını öğrenmişti. Gerçi bu Viyana'ya ilk gidişiydi ama dil sorunu yaşamayacaktı, en azından. Schwechat

Havaalanı'na indiğinde ağır ağır gümrük kontrolüne doğru yürüdü. Gerçekten çok dikkat çekici ve cazibeli bir kadındı. Uzun boyunu daha da uzun gösteren beyaz bir pantolon ve sırtına mavi ipek bir bluz giymişti. Gümrük memuru sadece tebessüm ederek valizini hiç açmadan girmesi için izin vermişti. Olga da ona sıcak bakışlarla pasaportunu uzatmıştı.

Schwechat, Viyana'nın uluslararası tek havaalanıydı. Şehrin merkezine uzaklığı da arabayla yaklaşık yirmi dakika sürerdi. Olga taksi bulmak için ilerlerken hemen yanı başında kulağına tanıdık gelen bir sesle irkildi. "Ne güzel bir rastlantı, değil mi hanımefendi?" demişti biri. Hemen başını çevirip baktığında karşısında yakışıklı İtalyan tetikçi Antonio'yu gördü. Bu beklenmeyen tesadüf Olga'nın hiç hoşuna gitmemişti. Ama bozuntuya vermeden o da gülümsedi. "Haklısınız," diye fısıldadı. "Gerçekten hoş bir rastlantı."

Yakışıklı İtalyan, "Gerçi buna rastlantı demek galiba pek doğru olmayacak. Çünkü ikimizi de buraya çeken rüzgârın aynı olduğuna eminim, hatta bundan hiç kuşkum yok. "

"Olabilir," dedi sarışın kadın.

Arkadaşınız İgor için üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Ben de," dedi Olga. "Bizim meslek hatayı hiç affetmez."

"Doğru. Sizin o badireden kurtulduğunuza çok sevindim. Samimi bir itirafta bulunmama izin verir misiniz?"

"Tabii, neden olmasın."

"Siz bizim meslekte gördüğüm en güzel kadınsınız. Bu kadar güzel, taze, diri ve harika bir vücudu kanlar içinde yerlerde görmek çok elem verici olurdu."

Olga gülümseyerek, "Bu bir kompliman mı?" diye sordu. "Siz İtalyanların çok çapkın olduğunu işitmiştim."

"İnanın, iltifat etmiyorum. Çok güzelsiniz."

"Umarım bu bir yakınlaşma teklifi değildir. "

"Neden olmasın? Buraya ikimizin de Stefan Neuer'in ortadan kaldırılması için gönderildiğimiz apaçık ortada. Şehre beraber gitmeye ne dersiniz? Aynı taksiye binelim mi? Belki yol boyunca birbirimize anlatacağımız şeyler olabilir?"

"Sahi mi? Ne gibi mesela?"

"Dünkü katliamları konuşabiliriz."

Olga mavi gözlerini dikerek Antonio'yu süzdü. "Viktor Silva olayını kastediyorsanız ne yazık ki o konuda fazla bir şey konuşamam," dedi.

"Boris Shebalin'i Stefan Neuer'in öldürttüğüne inanıyor musunuz?"

"Bilmem, öyle bir söylenti dolaşıyor."

"Yapmayın, size öyle söylediler, değil mi?"

"Mümkündür. "

"Öyleyse, benim patronum Kont Pazzini'yi kim vurdu dersiniz?"

İtalyan Kont'un öldürüldüğünden haberi olmayan Olga birden duraklayarak yakışıklı adama çevirdi gözlerini. "Sahiden o da öldürüldü mü?" diye sormak zorunda kaldı. "Evet. Dün sabah saatlerinde Como gölünde özel yatında vuruldu."

Olga'nın kaşları çatılmıştı. "Yani aynı gün içinde üç cinayet, öyle mi?" Şaşkınlığını saklamaya çalışan genç kadın alaycı şekilde mırıldandı. "Bunların hangisini siz hallettiniz?" Fakat Antonio'nun yüzünde artık o gülümser ifade yoktu. "Size normal geliyor mu bu durum?" diye fısıldadı. "Ben yadırgadım. Diyelim ki, vatandaşınızı Londra'da tanıştığımız Hans Jansen öldürdü, İspanyol Viktor Silva'yı arkadaşınız İgor, peki Kont Pazzini'yi bu durumda kim öldürmüş olabilir?"

"İlginç bir sual ama cevabı pek imkânsız değil. Belki de henüz bilmediğimiz bir başka profesyonel daha vardır işin içinde."

"Yani pulcu David Honor'ı öldüren kişiyi mi kast ediyorsunuz?" Olga başını salladı. "Muhtemelen odur."

"Onun kimin adına çalıştığını düşünüyorsunuz?"

"Belgeye imza atan dört kişiden üçü öldüğüne ve sadece Stefan Neuer yaşadığına göre bunun cevabı açık değil mi?"

Bu arada önlerinde duran taksiye binmişlerdi. Araba hareket edince Antonio sesini kısarak konuşmaya devam etti. "Bence bu uzak bir ihtimal," dedi.

Neden?"

"Siz bilmiyorsunuz ama ben onu Londra'da buldum ve görüştüm."

Bu haber Olga'ya oldukça çarpıcı gelmişti. Mavi gözlerini yakışıklı İtalyan'a çevirerek baktı bir süre. "Buldunuz mu?" dedi sonra inanmaz bir ifadeyle.

"Evet, buldum. Benim kanımca o kesinlikle Viktor Silva adına çalışıyordu."

"O zaman sorun kalmıyor. Sizin Kont'u da o öldürmüştür."

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Antonio.

"Neden sanmıyorsunuz?"

"Biz birbirimizi hemen tanırız. Konuşmamız, bakışlarımız, davranışlarımızdan bu anlaşılır. O Türk kesinlikle profesyonel biri değildi. "

Olga göz ucuyla yanında oturan İtalyan'ı süzdü. "Abartıyorsunuz. Belki de adam tam bir profesyoneldi ve hepimizden iyi iş çıkardı," dedi.

Antonio tatmin olmamış gibi başını salladı. "Bilemiyorum. Beynimde hâlâ çözülmemiş bir yığın soru var. Ayrıca çok hareketli günler yaşıyoruz."

"Bakın, bu doğru. Şimdi ağzınızda gevelediğiniz asıl konuya gelelim. Aynı patron adına çalışmadığımıza göre benden ne istiyorsunuz?"

"Aynı patron adına çalışmıyoruz ama hedefimiz aynı. Buraya Stefan Neuer'i öldürmek için gönderildik. Başka bir ifadeyle amacımız bir. Müşterek çalışmaya ne dersiniz?"

Olga tatlı tatlı güldü. "Bu bir ortaklık teklifi mi?"

"Neden olmasın? Sizce bir mani var mı?"

"Yok gibi görünüyor. Ama düşünmeliyim."

"Neyi düşüneceksiniz?"

"Ortaklığın sınırını. Acaba bana iyi bir ortak olabilir misiniz: Antonio da gülümsedi. "Her yönüyle eski ortağınız İgor'dan daha iyi olduğuma size garanti verebilirim."

"Bakalım, göreceğiz," diye fısıldadı Olga.

Bora kapatıldığı odaya bir göz attı. Allah kahretsin, diye homurdandı içinden. Burası ufacık bir çamaşırhaneydi. Yan tarafta bir çamaşır makinesi, ince uzun bir ütü masası, karşı köşede de, çamaşırları kurutmaya yarayan telli bir araç vardı. Harry'nin "Pek rahat edemeyeceksin, ama başka şansın yok," derken ne kastettiğini şimdi daha iyi anlamıştı. Üzerine uzanacağı bir yataktan vazgeçmiş, oturacağı bir iskemle dahi yoktu. Yerdeki karoların üzerine çöküp pineklemekten başka şansı yoktu. Birden acıktığını hissetti. Sabahtan beri ağzına tek lokma bir şey koymamıştı. Boğazından geçen tek şey Sarah'ın pişirdiği kahveydi. Aynı anda kızı hatırladı. Önce babasına yaptığı anlaşma teklifine inanmıştı kız; acaba sonraki konuşmalardan ve Harry kendisini bu odaya kapatmak için önüne takıp sürdüğü sırada yaptığı kaş göz hareketinden gerçek niyetini kavramış mıydı?

Durumu anlamış olsa bile Sarah'a ne kadar güvenebilirdi? Babasının katil olduğunu anladıktan sonra ondan nefret edip, kin kustuğuna şahit olmuştu, ama sonuçta o adamın kızıydı; belki bir süre sonra evlat olarak acıma hissiyle, içindeki öfke ve hiddeti bastırıp onu bağışlayabilirdi. Kısacası, kıza fazla güvenmesi doğru değildi.

Bora çaresizlik içinde yere oturup sırtını duvara dayadı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir bakıma Harry'nin elinden o tabancayı alması hiç de zor olmazdı. Kendisi genç ve kuvvetliydi, Harry ise yetmişine merdiven dayamış, refleksleri zayıflamış, yaşlı biriydi. Onun tehdidinden kurtulmak mümkündü ama asıl sorun, güç kendisine geçtikten sonra ne yapacağıydı. Şimdi Pulcu David Honor'un ne kadar haklı olduğunu daha iyi anlıyordu. Kendisine güvenmiş, itimat etmişti ama bıraktığı pusulalarda ne yapması gerektiğine dair bir not düşmemişti. Belki bu konuda onun sağduyusuna güvenmiş, ne kadar alçak biri olduğunu anlayamadığı kırk yıllık arkadaşı Harry ile birlikte bir karara varmalarını istemişti. Harry bir haindi; arkadaşını öldürmekle kalmamış belgedeki imza sahiplerini şantaj yoluyla soymaya kalkışmıştı. Gerçekten de avantajlı olduğu bir yan vardı; Avrupa'nın bu dört zengini onun varlığından bile haberdar değillerdi, o hiç bilinmeyen biriydi. Daha da kötüsü ele geçirmek istedikleri malzemenin İsviçre'deki bir banka kasasında saklı olduğundan da haberdar değillerdi. Yine de aklına bin bir soru takılıyordu. Acaba Harry o tehdit mektuplarını nereden postaya vermişti? Zürih'ten postalamışsa uyanmaları lazım değil miydi? Sonra kendi kendine kızdı, bu aptalca bir düşünceydi. Harry yaşlı sayılsa da kafası cin gibi çalışıyordu, kurduğu planın sağlıklı yürümesi için o mektupları mutlaka Londra'dan postalamıştır, diye düşündü. Mutlaka öyle yapmış olmalıydı ki, Avrupa'nın dört zengini hemen kiralık katillerini David'i bulmak için Londra'ya göndermişlerdi. Bütün sorun yine aynı noktada düğümleniyordu. Harry'i zararsız hale getirse de o kasaya onun rızası olmadan ulaşamazdı. Kasa cüzdanı ondaydı, isviçre bankacılığı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama dünyanın en güvenli bankacılık sisteminin yürütüldüğü memleketti burası. Kara kara düşünmeye başladı. Acaba bu engeli nasıl aşacaktı. Şimdilik aklına bir çözüm gelmiyordu. Hele bu arada Harry kızını da ikna etmeyi başarırsa işi daha da zorlaşacaktı, içindeki öfke gittikçe artmaya başlamıştı. Bir ara yeniden iyimser düşünmeye başladı. Sarah kendisine yardımcı olur muydu? Belki en azından battığı pislik çukuruna iyice gömülmekten kurtarmaya çalışırdı babasını. Yine de tam emin olamıyordu. Saatine bir göz attı. Oldukça erken sayılırdı henüz. Sabaha kadar burada tıkılı kalacağını anlamıştı, homurdanıp olacakları beklemeye başladı. Yapısında her zaman mücadeleci bir ruh vardı Bora'nın ve kolay kolay pes etmezdi, en iyi çözüm, sabırla, eline uygun bir fırsatın geçmesini beklemekti.

Bir ara içerden gelen bağırtılı seslerle irkildi. Baba kız tartışıyor olmalıydılar, hızla yerinden fırlayıp kulağını kapıya dayadı. Konuşulanları duymaya çalıştı ama ne yazık ki kelimeleri seçemiyordu. Sonra bir şangırtı duydu, kırılan bir cam ya da fırlatılan bir tabağın kırılması gibi bir sesti bu. Galiba münakaşaları şiddetlenmişti, ama sonra bütün sesler kesildi birden. Dışarıda neler oluyor, diye merak etti.

Hatta bir ara kapıya vurmaya başladı. Kimse gelmemişti kapıya. O da vazgeçip yeniden çöktüğü yere döndü, zaten tartışmaları da kesilmişti. Bora, Sarah'ı merak etmeye başlamıştı şimdi. Yoksa o çılgın adam kızına da bir kötülük yapmış olabilir miydi? Önce ihtimal vermek istemedi, ne de olsa öz kızıydı ama bu kadar vicdansız bir adamın gözünü para hırsı bürüyünce ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Evin içini yeniden derin bir sessizlik kaplamıştı. Çıt çıkmıyordu şimdi. Genç adam gözlerini kapatmış içinde gittikçe yoğunlaşan öfkesini bastırmak için başka şeyleri düşünmeye başlamıştı. Rahatlamanın bir yoluydu bu da. Londra'da staj gördüğü fabrikadaki yöneticilere durumu nasıl izah edeceğini, iki üç gündür haber vermeden ayrıldığı pansiyonunun sevimli sahibine ne söyleyeceğini beyninden geçiriyordu. Ufak kızını da çok özlemişti. Sonra yavaş yavaş günün gergin geçen saatlerinin ardından esnemeye başladı. Normal zamanlarda uykusunun gelmeyeceği saatlerdi bunlar, fakat sinirleri çok gerilmişti. Göz kapaklarının ağarlaştığını hissediyor, karşı koyamıyordu. Birden uyuyuverdi. Bora'yı uyandıran şey, kapıdaki belli belirsiz tıkırtı olmuştu. Gözleri açılıverdi birden. Kapının öbür tarafında biri vardı ve yanılmıyorsa anahtarı yuvasında çok sessiz olmaya gayret ederek çeviriyordu. Tabii ilk aklına gelen ziyaretçisinin ancak Sarah olabileceğiydi. Yine de huylanarak aralanan kapıya baktı.

Yanılmamıştı ama kız işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını, gürültü çıkarmamasını anlatmaya çalışıyordu. Bora usulca ayağa kalktı. Onun sessiz davrandığını gören Sarah şimdi de eliyle, gel diye işaret etmeye başlamıştı. Bora karanlık koridora çıkınca kız onu elinden kavrayıp sokak kapısına doğru sürüklemeye başladı. Genç adam kızın kulağına fısıldadı.

"Nereye götürmeye çalışıyorsun beni?"

"Sus şimdi. Sokakta konuşuruz."

"Baban nerede uyuyor mu?"

"İçti, içti ve sızdı. Seni kaçırdığımı görürse, inan beni de vurur. Konuşma ve beni takip et."

"Nereye gidiyoruz."

Sarah bu soruya cevap vermemişti.

Az sonra ikisi de sokaktaydılar. Sıcak bir yaz akşamı şehrin üstüne çökmüştü. Bora her şeye rağmen o evden kurtulmanın sevincini yaşayamıyordu henüz. Harry Suttun'in bir şekilde durdurulması gerektiğine inanıyordu.

Bir süre adeta koşar adım evden uzaklaştılar. Sarah nefes nefese kalmıştı. Nihayet mırıldandı.

"Seni kurtarmak zorundaydım. Çünkü babam sana güvenemiyor ve senin başına dert olacağına inanıyor; o yüzden de seni öldürmeye karar verdi. Ben senin iyi bir insan olduğunu biliyorum, boşu boşuna öldürülmene izin veremem."

"Peki, beni kaçırdığını anlayınca ne olacak?"

"Hiç umurumda değil. Bu konuyu daha rahat bir yerde konuşuruz."

"Nerede?"

"Otelde mi kalıyorsun?"

"Evet. Başka nerede kalabilirim. "

"Öyleyse şimdi doğru oraya gidelim."

"Beraber mi?"

Sarah öfkeli bir şekilde genç adama baktı. "Sakıncası mı var?"

"Yoo, hayır."

"Hangi otelde kalıyorsun?"

"Zürih Park'da... "

"Orayı bilirim buraya yakındır. Önce bir taksiye atlayalım. Heyecandan kımıldayacak halim kalmadı."

Bora, tamam dercesine başını sallamıştı.

Odaya girdiklerinde Bora'nın açlıktan midesi kazınıyordu. Önce oda servisinden yiyecek bir şeyler istedi, Sarah da akşam yemeği yememişti. Servis gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Genç kız odadaki tek koltuğa büzülmüş düşüncelere dalmıştı. Genç adam onun nasıl bir ikilemle boğuştuğunu bildiğinden konuyu onun açmasını bekliyordu. Biraz da kıza acıyordu tabii. Öyle bir babanın kızı olmak cidden şansızlıktı.

Garson odadan çıkınca Bora servis arabasını yatağın kenarına çekti. Onu harekete geçirmek için, "Hadi, önce bir şeyler yiyelim," dedi.

Sarah da aç olduğunu söylemişti ama lokmalar gırtlağından çok zor gidiyordu.

"Baban beni odaya kapattıktan sonra aranızda neler geçti, anlat bakalım," dedi.

Genç kız yeniden ağlamaya başlamıştı. Göz yaşları yanaklarına akıyordu ama sesindeki tiksintiyle konuşmaya başladı. Sarah'ın söylediği şey sorusunun cevabı değildi. "Git. Bir an durma burada, git. Hemen aşağıya inip hesabını kes ve ilk uçağa atlayıp Zürih'ten uzaklaş.

Evde yaptığın ortaklık teklifi bir an onu şaşırttı, aklı keser gibi oldu. Hatta ben bile inandım önce. Ama seni odaya kilitledikten sonra yavaş yavaş sana güvenmenin doğru olmadığına ka- rar verdi. Onun bütün sırlarını biliyorsun artık. Benim için tehlikeli hem onu niye kazanacağım paraya ortak edeyim ki, diye söylenmeye başladı. Önce bağırıp çağırdım, sonra sakinleşip onu ikna etmeye çalıştım ama hepsi nafile, onun gözünü para hırsı bürümüş, düşünsene kırk yıllık arkadaşını bile öldürmüş."

Bora bir an durakladı. "Sen ne yapacaksın?"

"Ben de gideceğim buradan. Bir katil baba ile yaşayamam."

"Nereye gideceksin?"

"Amerika'ya, Arizona'da yaşayan bir teyzem var. Yaz aylarında birkaç kere yanına gitmiştim.

Bir iş buluncaya kadar onunla kalabilirim."

Bora endişeyle kızı süzdü. "Yanında paran var mı?"

Sarah yanında duran ufak el çantasını işaret etti. "Bir miktar param var, evden çıkarken pasaportumu da yanıma aldım. Bir daha o eve dönmeyeceğim."

"Emin misin? O ne de olsa senin baban, onu burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Anlamıyor musun, o artık bir canavar. Kırk yıllık arkadaşını bile para ihtirası uğruna öldürmüş bir insan, ondan nefret ediyorum."

Bora susmak zorunda kaldı. Sonuçta bu baba kız arasındaki bir sorundu ve daha fazlasına karışma hakkı yoktu. Fikrini beyan etmesi bile yanlış olurdu. Ama onu şimdi asıl düşündüren olay, bundan sonra ne yapacağı idi. Sorumluluk duygusuyla yetişmiş biri olduğundan yüklendiği görevi yerine getirememek onu rahatsız ediyordu. Zürih'ten kaçarsa, Harry meydanı boş bulacak ve kötülük dolu eylemlerine devam edecekti. Düşüncelere dalınca Sarah'ın sorusuyla irkildi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Babanı nasıl durdurabileceğimi," demişti ürkek bir sesle.

"Bunu yapamazsın. Babam ısrarla inandığını sonuna kadar sürdürmeye kararlı. Artık ona engel olamazsın."

"Hiç mi şansım yok?"
"Üzgünüm ama bence yok. "
Bora iyi veya kötü, her şeyin bir çaresinin bulunacağına inananlardandı. Fakat bu şartlar altında konuşmayı sürdürmenin yararsızlığını kavradı. Sarah tekrar sormuştu.
"Zürih'i terk etmeyecek misin?"
"Hele bir sabah olsun, karar veririm. Ya sen?"
Kız biraz çekinerek fısıldadı. "Yarın Amerika'ya kalkan ilk uçakla buradan kaçacağım, şayet sence bir sakıncası yoksa bu geceyi bu odada geçirebilir miyim?"
Bora gülümsedi. "Benim açımdan hiçbir sakıncası yok. O yatakta yatabilirsin, ben de şu koltukta durumu idare edebilirim. En azından sizin evde kilitlendiğim çamaşırhaneden daha iyidir."
Sarah utanarak, "Olanlar için çok üzgünüm," demişti.
Bora yemek arabasını koridora bırakıp kapıyı kapattı, "ikimiz de çok yorgunuz ve yarın senin için çok uzun bir gün olacağa benziyor. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Şimdi ışığı söndürüyorum, soyun ve yatağa girip uyumaya çalış."
Genç adam ışığı söndürüp koltuğa geçmişti. Sarah da aceleyle soyunup yatağa girdi. Bir süre karanlıkta hiç konuşmadılar. Daha sonra yataktan kızın titrek sesi geldi. "Seninle başka şartlar altında tanışmayı çok isterdim" diye mırıldandı. "Gerçekten çok dürüst ve güvenilir bir erkekmişsin. Sana minnettarım."
Bora güldü. "Asıl biri teşekkür edecekse bu ben olmalıyım. Sana hayatımı borçluyum," diye fısıldamıştı.
Olga ve Antonio, Hofburg semtindeki Ambassador Oteli'ni seçtiler. Kentin en iyi konuma sahip olan beş yıldızlı otellerinden biriydi. Mermer sütunları, goblen kaplamalı döşemeleri, avizeleri ve görkemli kırmızı renkleri oteli eski yüzyılların gösterişli ihtişamına boğuyordu. Oldukça pahalı bir oteldi ama her ikisine de harcama sınırı getirilmemişti. Yan yana iki oda seçtiler. Odalarına yerleştikten sonra otelin çay salonunda buluşmak için anlaştılar. Az sonra aşağıya indiklerinde salondakilerin gıpta dolu bakışlarının üzerlerinde olduğunu hissettiler. Gerçekten de gayet uyumlu bir çift havasındaydılar. Onları görenler balayına yeni çıkmış evli bir çift sanabilirlerdi rahatlıkla.
Çaylarını yudumlarken Antonio gülümseyerek sordu. "Müşterek hareket etme fikrimi düşündünüz mü?"

"Evet, düşündüm. Olabilir. Ama önce nasıl bir plan hazırladığınızı bilmek isterim. Aklım yatarsa, hayır demeyeceğim.

"Daha önce Viyana'ya geldiniz mi?" diye sordu Antonio birden. Genç kadın başını salladı. "Hayır. Ya siz?"

"Bir iki defa ama kısa süreli kaldım. Turistik amaçla diyebilirsiniz. Bu şehri sevmem. İnsanlarını da... Bencil, kendilerini beğenmiş ve ukaladırlar."

"Bu neyi ifade ediyor?"

"Hiçbir şeyi. Sadece Viyana'yı sevmediğimi ve bir an önce buradan ayrılmak istediğimi..."

"Bunun beyninizdeki planla bir ilişkisi var mı?"

Antonio tekrar gülümsedi. "Aslına bakılırsa benim hiçbir planım yok henüz," dedi. Elindeki çay bardağını masaya bırakan Olga aynı içtenlikle gülümsedi. "Bunu tahmin etmiştim. Niyetiniz benim planımdan yararlanmak, değil mi?"

"İtiraf edeyim ki haklısınız. Tek bildiğim Stefen Neuer'in Mayerling civarında büyük bir şatoda yaşadığı. Hepsi o kadar. Üstelik şato çok iyi korunuyormuş. Kısacası bu oldukça zor bir görev, ve yaşlı adam mecbur kalmadıkça şatosundan pek çıkmıyormuş."

"Doğru. İyi duymuşsunuz. Şimdi sorabilir miyim, bu durumda sizi neden planıma ortak edeyim? Bana ne yararınız dokunabilir?"

"Böyle çetrefil bir vakada iki kişi her zaman tek kişiden daha fazla iş çıkarabilir. Oraya tek başınıza girmeyi düşünüyorsanız, çok tehlikeli olacağını tahmin edersiniz, herhalde." Olga genç İtalyan'ın gözlerinin ta içine baktı. "Esaslı ve işe yarar planlar da, zaten bu durumlar için yapılır," diye fısıldadı.

"Yani sizin netice alacağınız bir planınız var demek... Öyle mi?"

"Evet, var. "

"Ve bu planda bana yer yok sanıyorum. Bu da doğru mu?"

Olga uzanıp adamın elini okşadı. "Doğru, Antonio. Size ihtiyacım yok. Kendi işimi kendim görebilirim. "

Genç İtalyan hiç de bozulmuş görünmüyordu. "Tamam öyleyse, ne diyebilirim ki, yardımlarımı istemiyorsunuz. Ben de başımın çaresine bakmak zorundayım."

".

"Alındın mı açık konuştuğum için?"

"Hayır, sadece üzüldüm. " '

"Neden?"

"Açık konuşabilir miyim?"

"Tabii. İstediğini söyleyebilirsin."

"Hayatımda hiç sizin kadar güzel bir kiralık katile rastlamamıştım. Sizinle birlikte çalışmak bana büyük bir zevk verecekti. Bundan mahrum kaldığım için üzülüyorum."

Olga zarif bir kahkaha attı. "Sizde bütün İtalyanlar gibi çapkınsınız. Bir taşla iki kuş vurmaktı niyetiniz, değil mi? Aklınızdan geçen hem planıma ortak olmak, hem de ben' den yararlanmaktı."

"Böyle de özetlemek mümkün."

"Neyse ki, açık sözlüsünüz."

"Genellikle öyleyimdir."

"O halde benim de size bir önerim olabilir."

"Dinlemekten haz duyarım," diye fısıldadı Antonio.

"O halde sıkı durun şimdi. Ve soruma açık yüreklilikle cevap verin. Bu işin karşılığında kaç para kazanacaksınız?"

Antonio bir an şaşırarak güzel kadına baktı. "Kaç para mı dediniz?"

"Evet, onu sordum. "

"Ama bunu açıklamak adetten değildir. Ayrıca bu nokta işverenimle benim aramda mahrem kalması gereken bir konudur. Neden soruyorsunuz?"

"Hâlâ birlikte çalışmak istiyor musun? İstiyorsan bana söylemelisin."

Gülümseyen Antonio, Pazzini ailesinden alacağı miktarı fısıldadı.

"Ooo!" demişti Olga. "Çok iyi bir rakam."

"Evet. Pazziniler oldukça cömerttirler bu konuda."

"Öyleyse, yüz de ellisini isterim."

Antonio itiraz eder gibi ellerini havaya kaldırdı. "Çok gaddarsınız."

"Hiç de değilim. Ayrıca o şatoya girmen imkânsız gibi bir şey. Daha adımını atar atmaz seni temizlerler. "

Arkasına yaslanan Antonio, "Peki, siz oraya girmeyi nasıl başaracaksınız?" diye sordu. "Herhalde anlaşma yapmadan sana planımı açıklamayı beklemiyorsun, değil mi?" Genç İtalyan bir an duraklamıştı. Sonra kendisine çok yakışan tebessümü yine dudaklarını kapladı. "Diyelim ki, size evet dedim. Ya iş bittikten sonra sözümü tutmazsam ne yapabilirsiniz?"

Olga büyük bir hayretle yüzüne bakakaldı. "Ne mi yapabilirim? Bunu tahmin edemiyor musun? iğnenin deliğine de saklansan, yine seni bulur, beynine iki kurşun sıkarım," dedi. Antonio bir an titrer gibi oldu.

Güzel Rus kadınının bunu çok içtenlikle ve inanarak söylediğini anlamıştı. Fazla düşünmedi, "Tamam," dedi. "Kabul ediyorum."

"Bu arada çok iyi bilmen gereken bir nokta var. Patron benim ve verdiğim emirlere harfiyen uyulmasını isterim. Bunu göze alabiliyorsan, ortaklık işine varım. "

"Daha şimdiden ağırlığını ortaya koydun zaten. Emirlerine uyacağım."

"Aklından asla çıkarmaman gereken bir uyarım daha olacak."

"Onu da söyle bakalım."

"Bana elini bile sürmeyeceksin, anladın mı? Emrimde çalışan insanlarla asla cinsel ilişkiye girmem. "

Antonio'nun suratı asılmıştı. "Ya bu konuda söz veremezsem?"

"O zaman başının çaresine bakmak zorunda kalırsın. Şartlarım kesindir."

"Bu şart, iş bittikten sonra da geçerli mi?"

Olga'nın yüzündeki asık ifade biraz gevşer gibi oldu.

"Bunu ancak zaman gösterir," diye karşılık verdi.

"Senden korkulur," diye fısıldadı Antonio. "Bu planı ne zaman hazırladın?"

"Bu sabah. Daha Moskova'dayken..."

Yakışıklı İtalyan inanmaz gözlerle sarışın kadını süzdü. Olga'nın planını cidden takdir etmişti.

Tehlikeli de olsa şatoya girmek için oldukça rahat bir yol gibi görünüyordu. "Fakat Moskova'dan bu ayarlamaları yapman olanaksız değil mi?" diye sordu.

Olga gülümsemişti. "Daha bilmediğin çok şey var, Antonio. Yakın zamana kadar FSB adına çalışan bir ajandım ben. Dünyanın her tarafında bana yardım edebilecek tanıdıklarım vardır.

Sadece Moskova'dan ettiğim bir telefon yetti."

"Fikir senin miydi?"

"Hayır. Moskova'daki FSB ajanının. O şatoya girmenin tek yolunun bu olduğunu söyledi. Senin anlayacağın planı o hazırladı. Biraz şanslıydım tabii, henüz FSB'den ayrıldığımı bilmiyor. Bunu resmi bir FSB organizasyonu sanıyor. Şatoya her gün yiyecek içecek servisi yapan büyük marketin sahibinin oğlunu kaçıracaklar. Böylece servis aracının içinde, rahatlıkla şatonun mutfağına kadar girebileceğiz. Ondan sonrası bizim hünerimize kalmış bir durum. "

Antonio birkaç saniye düşündü. "Kaçışımızda da bize yardımcı olacaklar mı?"

"Hayır. Ondan sadece dertsiz içeri giriş imkânını sağlamasını istedim. Gerisi bize kalıyor. Yine de servis arabası bizi bekliyor olacak. Aynı araçla dışarı çıkacağız. Sonrasında başımızın çaresine biz bakmak zorundayız. "

"Ya sözünü ettiğin marketin sahibinin oğlunu kaçıramazlarsa ne olacak?"

"Sen FSB'yi hafife alıyorsun galiba..."

Genç İtalyan sarışın kadını baştan aşağıya süzdü. "Hafife alır mıyım hiç?" diye fısıldadı. "Bu seni de küçümsemek anlamına gelir ki, baştan aşağıya yanılgı olur. Senin gibi şeytan kadar kurnaz bir kadına hiç rastlamadım daha. Baksana, yarım saatlik bir konuşma ile beni nasıl kıskıvrak bağladın kendine." Olga kaşlarını çatıp şakacı bir edayla mırıldandı.

"Bakışlarındaki hayranlık ve arzuyu hiç beğenmedim, Antonio. Anlaşmamızın şartlarını sakın unutma. "

"Emredersiniz, patron! O ifadeyi hemen yüzümden sileceğim. "Çok iyi olur," diye söylenmişti genç kadın.

Marketi bulmaları hiç de zor olmamıştı. Viyana'nın ünlü gıda merkezlerinden biriydi. Her saat müşterilerle dolu olan bir yer... Tedbir olarak, taksiden tam marketin önünde inmediler. Kısa bir yürüyüşten sonra büyük camlı girişe yaklaştıklarında Olga iri renkli gözleriyle bir radar gibi etrafı tarayıp tanıdığı ajanı bulmaya çalışmıştı. Antonio da merakla onu izliyordu.

Az sonra kalabalığın arasından bir adam çıkarak yanlarına geldi. Yüzünde dost bir ifade vardı. Bakışlarındaki Olga'ya hayranlık gözünden kaçmamıştı Antonio'nun. Ona rağmen ne tokalaştılar ne de birbirlerine sarıldılar. Olga kısaca sordu. "Her şey ayarlandı mı?"

Şişman, al yanaklı Rus ajan başını salladı. Sadece kadının yanındaki Antonio'yu görünce, "Bu da kim?" diye sordu. Olga hiç duraksamadan karşılık vermişti. "İtalyan Gizli Servisinden bir memur."

"Ama ondan hiç bahsetmemiştin."

"Saçmalama, Primakov. Telefonda neler olup bittiğini sana anlatacak değildim ya. Sana sadece gizli servisin emrini ilettim."

"Doğrusu buna çok şaşırdım Olga. Avusturya'da İtalyan gizli servisi ile müşterek bir organizasyona girişeceğimizi hiç tahmin etmezdim."

Sarışın kadın, bilgiç bir edayla gülümsedi. "Dünya değişiyor, Primakov. Sen de bu değişime ayak uydurmaya çalış. "

FSB ajanı merakını yenemeyerek sordu.

"Anlamadığım tek nokta, yaşlı Stefan Neuer'den ne istenildiği... Bu adam burada çok ünlüdür ve kesinlikle siyasetle hiç uğraşmaz. Onu niye öldürmeye kalkışıyoruz Olga, bir bilgin var mı?"

"Bilmiyorum. Bu emri dün gece aldım ve derhal uygulamam istenildi. "

"Ya yanındaki? Bu işte onun rolü ne?"

"Biz şatoya girmeyi sağlayacağız, o da tetikçi olacak."

"Çok tuhaf," diye söylendi Primakov. "Şatoya girişi biz temin ettiğimize göre, tetiği niye biz çekmiyoruz?"

Olga soğuk bir şekilde gülümsemişti yeniden. "Yukarı-dakilerin işine akıl sır erer mi, dostum.

Demek öyle uygun görmüşler. Şimdi bunları bırakalım da bana detayları anlat."

*** Ufak pikabın içi yiyecek içecekle doldurulmuştu. Haftanın üç günü şatonun ihtiyaç listesi markete telefonla iletilir ve market kendi aracıyla bunları şatoya servis ederdi. Son derece rutin bir olaydı bu. Kapıdaki görevliler önce aracı durdurur, kısa bir kontrolden geçirir ve sonra içeriye girmesine izin verirlerdi. Arabayı marketin şoförlerinden biri kullanıyordu. Pek tabiidir ki, patronun küçük oğlunun birilerinin elinde rehin tutulduğundan haberi yoktu. Adama her zamanki gibi Neuer şatosuna siparişleri götürmesi emredilmişti. Fakat yadırgadığı şey, bu defa yanına oturan iki servis görevlisini o zamana kadar hiç görmediğiydi. Bizzat patron yanına gelerek, bundan böyle şatoya servis işini hep bu iki yeni görevlinin yapacağını söylemişti.

Şoför Otto cahil sayılabilirdi, ama yine de durumu yadırgamıştı. Sırtına market üniforması geçirmiş kadın böyle bir işte çalışmayacak kadar güzel ve havalıydı. Erkeği ise sıradan bulmuştu. Yadırgadığı bir nokta da ikisinin de Almancasındaki aksan bozukluğuydu. Bu işe pek akıl sır erdiremedi fakat onların özel olarak görevlendirilmesini daha ziyade şatodakilerin bir isteği olarak değerlendirdi. Ne de olsa Avusturya'nın en zengin ailesine hizmet veriyorlardı. Yol boyunca onlarla biraz laflamaya çalıştı ama çok kibirli ve ukalaydılar. Onun sorularına cevap vermiyorlar ama kendileri devamlı, şatoya girdikten sonra nasıl işlem yapılacağına, malları boşalttıkları yerde kaç personel bulunduğuna dair birbiri ardına soru yöneltiyorlardı.

Otto bunun da acemiliklerinden ve ilk defa servise çıkmalarından kaynaklandığına hükmetti. Hatta için için gülümsedi, bu kendini beğenmişler serviste fazla çalışamazlar diye geçirdi aklından. Hava atmak için kendisine Almanca soru soruyorlar ama kendi aralarında İngilizce konuşuyorlardı. Otto da pek çok Avusturyalı gibi İngilizce bilmezdi.

Neden sonra Otto parmağıyla işaret ederek yeşillikler arasında yer alan muhteşem şatoyu gösterdi. "İşte, burası," diye. Arabasındaki yeni elemanlar suratları gerginleşerek şatoyu seyre başlamışlardı.Kamyonet, hızla demir parmaklıkların arkasında silahlı korumaların bulunduğu bahçe girişine doğru yaklaşıyordu.

*** Otel odasında ilk uyanan Bora olmuştu. Bütün geceyi üzerinde iki büklüm geçirdiği koltukta gözlerini ovuşturdu. Uykusunu alamamış, yorgunluğu daha da artmıştı. Ama yine de kendisini şanslı hissediyordu. Gece boyunca uyuyamama-sının bir nedeni karar verememiş olmasıydı. Vicdanı ile aklı uzun uzun çatışmış ama sonunda mantığı galip gelmişti. David Honor'a verdiği sözü tutmuş, adamın son isteğini yerine getirmişti. Ama bunca yıldır dost diye bildiği kişinin bir hain ve onun katili çıkmasında kendisinin bir kusuru yoktu. Daha fazlasını yapmaya kalkışmak, adamı fiilen durdurmaya teşebbüs etmek, onu da bu lanet eylemin içi' ne çekecek ve belki de suçlu durumuna düşürecekti. Harry Suttun'u önlemeyi çok isterdi ama öncelikle düşüneceği bir kızı ve dul anası vardı memlekette. Onların sorumluluğu da kendisine aitti. Kolundaki saate bir göz attı, sekiz buçuğu gösteriyordu. Zürih'i bir an önce terk etmeliydi. Bakışları yatakta uyuyan Sarah'a kaydı. Kız da perişan olmuştu dün gece. Önce onu uyandırmaya kıyamadı, o da rahat uyuyamamış, bütün gece yatağın içinde dönüp durmuş ancak sabaha doğru sızmıştı. Ama bir an önce oteli terk etmelerinde yarar vardı. Sonra birden aklına Harry geldi. Kim bilir bu sabah sızıp kaldığı yatakta uyanınca ne hale gelmişti... İkisinin birden kaçtığını anladığında küplere binmiş olmalıydı. Acaba şimdi kendilerini arıyor olabilir miydi? Bora, yaşlı adamın dengesiz, gözünü hırs bürümüş, para uğruna rahatlıkla cinayet işleyebilecek biri olduğunu hatırlayınca, aniden telaşlandı.

Belki de dün gece Zürih'ten ayrılamayacaklarını düşünüp otelleri bile aramaya kalkışabileceğini aklına getirdi. Sonra oturduğu koltuktan fırlayıp usulca Sarah'ı dürttü.

"Uyan artık Sarah, sabah oldu," dedi. "Bir an önce uzaklaşmalıyız buradan."

Kız uyku sersemi mırıldandı. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

Sarah bacaklarını sallandırıp yataktan kalktı. Elbisesini çıkardığı için iç çamaşırlarıyla yarı çıplak haldeydi. Bora onu uyandırdıktan sonra kızı zor durumda bırakmamak için başını çevirmişti. Genç kız hızla giyinirken Bora söylendi. "Baban acaba bizi burada bulabilir mi?"

"Bilmiyorum. Buraya gelip olay çıkaracağına ihtimal vermem, işine gelmez. Ama artık onun nasıl davranacağı konusunda da fikir yürütemez hale geldim. O benim tanıdığım adam olmaktan çıktı. Bir an önce havaalanına gitmemizde yarar var."

"Haklısın," dedi Bora.

Sarah'ın sadece bir el çantası vardı; evden kaçarken yanına başka bir eşya alamamıştı. Bora'nın ise içinde birtakım iç çamaşırı ve bir temiz gömlek getirdiği ufak bir valizi vardı. Fakat genç adam ne tıraş olmayı, ne de kirlenen gömleğini değiştirmek ihtiyacını duymuyordu şimdi, onun da tek isteği bu şehirden uzaklaşmaktı. Aceleyle toparlanıp odadan çıktılar. Bora hesabını kesmek için resepsiyon veznesine yaklaştığında lobinin turistlerle dolu olduğunu gördü. Olsa olsa biraz oyalanacaklardı ama daha sonra hiç hoşlanmadığı bu kentten bir daha hiç uğramamak üzere uzaklaşacaktı. Sarah'ın kulağına eğilip fısıldadı, "Sen bir yere otur, ben hesabı kapatıp gelir seni alırım," dedi. Genç kız başını sallayıp, her milletten insanın kaynaştığı kalabalığın içine daldı. Lobinin rahat koltuklarından birinde kendine oturacak bir yer bakmaya başladı.

Bu arada Bora vezneye yönelmiş cebinden oda anahtarını teslim için çıkarmıştı. Artık rahatladığını hissediyordu. Vezne ile arasında on metrelik bir mesafe kalmıştı ve o an çıkış işlemlerini tamamlamaya çalışan sadece iki otel konuğu vardı veznedeki memurun önünde. Tam o anda beline arkadan çarpan bir şeyle irkildi. Herhalde resepsiyonun önünde giriş yapan yeni müşterilerden biri çarpmış olacaktı. Başını çevirdiği anda gerçekle karşılaşıverdi. Harry tam arkasındaydı. Ceket cebinden uzanan ve beline çarpan sert çıkıntının ne olduğunu gayet iyi anlamıştı. Bu Harry'nin sakladığı tabancanın namlusuydu.

Bir an dona kaldı. Nutku tutuldu. O an geceyi Zürih'te geçirmekle hata ettiğini kavradı. En azından Sarah'la bir taksiye atlayıp başka bir kente geçmeliydiler. Zürih diğer Avrupa şehirlerine kıyasen ufak bir yerdi ve bir yabancıyı burada bulmak hiç de zor değildi. Harry'nin kısık sesle mırıldandığı kelimeler kulağında bomba gürültüsü yaratıyordu.

"Sen de, David gibi enayinin tekiymişsin. Elimden kurtulacağını mı sandın? Sizi elimle koymuş gibi buldum. Sakın sesini çıkarayım deme yoksa hiç gözünün yaşına bakmam, seni mıhlarım."

İlk şaşkınlıktan yavaş yavaş kurtulmaya başlayan Bora o an ne yapabileceğini düşündü. Acaba bu çılgın adam hakikaten ateş edebilir miydi? Böyle kalabalık bir yerde silahı ateşlemesi tam anlamıyla delilikti. Sonra kaçma şansı ne olurdu? Otelin kapısında da görevliler bulunuyordu ama hepsi silahsızdı tabii.

Bir anlamda bu yaşlı adamı alt etmesi ve zararsız hale getirmesi pekâlâ mümkündü ama her şey silahın tetiğine dayalı parmağının basit bir hareketine bağlıydı. Silahı ateşlerse bu yakın mesafeden sıkılan kurşun işini bitirirdi. Sadece, "Buna cesaret edemezsin," diyebildi.

Harry'nin mavi gözlerinin derinliklerinde büyük bir nefret hissi okunuyordu. "İstersen bir dene," diye fısıldadı. O kadar kararlı ve ısrarlı görünüyordu ki, gözü iyice kararmış adamın o an hiç düşünmeden tetiği çekeceğini hissetti.

"Hâlâ ne istiyorsun?" diye homurdandı Bora. "İstediğin kasa şifresini elde ettin. Düş başımdan artık, bırak beni gideyim." Harry olumsuzca başını salladı.

"Üzgünüm, delikanlı ama bana lâzımsın. Şimdi beraber bankaya gideceğiz."

Bora, Harry'le konuşurken yüzünü lobide oturanlara çevirdiğinden o an Sarah'ın heyecanla gazete okuduğunu görünce afalladı. Tam sırasını bulmuştu gazete okumak için, ayrıca okuduklarına öylesine dalmıştı ki görenler üçüncü dünya harbinin patladığını sanırdı.

Sarah herhalde babasının ortaya beklenmedik bir anda çıktığının da farkında değildi. Bora son koz olarak bir de bunu kullanmayı düşündü.

"Kızın ne olacak? O da burada..."

"Biliyorum... Lanet olsun ona. Benim artık Sarah diye bir kızım yok. Nereye isterse oraya kaçsın, cehennemin dibine kadar yolu var. Beni istemeyeni, ben de istemem."

Mutlaka hasta bu adam diye düşündü genç adam. Para hırsı öylesine gözünü döndürmüştü ki, hiçbir manevi değer artık onun için önemli değildi. Bakışları bir daha takıldı Sarah'a. Genç kızın yerinden fırladığını ve elinde gazete ile yanlarına koştuğunu gördü. Yüzünde garip bir ifade vardı. Hatta o arada babasını görmüş olması dahi yüzündeki o garip manayı değiştirmemişti.

Sarah hızla yaklaşıyordu.

Bora mecbur kalarak fısıldadı. "Kızın yanımıza geliyor." Aslında adamı uyarmasının sebebi Harry'nin aniden paniğe kapılıp tetiğe asılması endişesiydi.

Sarah yanlarına gelip gözlerini babasına dikmiş, gülmeye başlamıştı. Bora hâlâ bir şey anlamış değildi, kızdaki bu ani değişikliği yorumlayamıyordu. Harry de biraz şaşkındı. Kızına bakıp," Ne sırıtıyorsun?" diye söylenmişti.

O ana kadar olanlar lobideki kimsenin dikkatini çekmeyen gelişmelerdi. İki erkek konuşuyordu ve şimdi de yanlarına genç bir kız gelmişti. Sarah gazeteyi babasına doğru uzatıp, "Haberin yok, değil mi?" diye söylendi.

Kızının yüzündeki gülümser ifadeyi gören yaşlı adam, "Neden bahsediyorsun sen? Ne haberi?" Sarah yüksek sesli bir kahkaha atmıştı. Hatta çevredekilerin dikkatini çekecek kadar yüksek. Birkaç kişi dönüp kıza bakmışlardı. "Bittin artık. Bütün hayallerin suya düştü," diye homurdandı Sarah. Elindeki gazeteyi adamın gözüne sokacak gibi tutuyordu. "Al, oku bakalım. Şimdi ne yapacaksın?"

Kızının bu beklenmedik yaklaşımından bir şey anlayamayan yaşlı Harry söylendi. "Neler saçmalıyorsun sen?"

"Öldürülmüşler... Hepsi öldürülmüşler."

Daha sakin görünen Bora sordu bu defa. "Kimler öldürülmüş Sarah?" diye kekeledi. "Babamın şantaj yapmak istediği kişiler. Kont Pazzini, Viktor Silva ve Boris Shebalin... Hem de bu pazar... İnanmıyorsanız kendiniz okuyun. "

Bora gerçekten şaşırmıştı. Ama kızının söylediklerine inanmayan Harry ateş saçan gözleriyle ve sesine geçen öfkeyle bağırdı. "Olmaz öyle şey. Sen çocuk mu kandırıyorsun? Hepsi aynı gün ölebilir mi? İnanmıyorum sana."

Sarah'ın yüzünde öyle mutlu bir ifade vardı ki, sanki o an babasından intikam alıyordu. Sert bir sesle homurdandı. "Hadi, al kendin oku. Ne yapacaksın bakalım şimdi?" Harry gözlerini gazeteye çevirince baş sayfadaki iri puntolarla yazılmış metin gözüne çarptı. Avrupa'nın en zenginlerinden üç kişinin aynı günde cinayete kurban gitmesinin esrarı diye başlayan cümleyi güçlükle okuyabilmişti. Amerikalı birden sapsarı kesildi, titremeye başladı, gazeteyi kızının elinden kaptığı gibi boş koltuklardan birine çöktü. İsviçre gazeteleri bu konuda oldukça hassastılar, çünkü dünyadaki pek çok aşırı zengin insanın İsviçre bankalarında hesabı olurdu. Avrupa'nın sayılı üç zengininin aynı anda katledilmeleri sadece bir tesadüf

mü yoksa bunun altında organize bir suç mu var sorusunu inceliyordu yazı. Aslında habere Bora da pek şaşırmıştı. Bir an ne düşüneceğini bilemedi. Garip bir hisse kapılarak sanki işlenen cinayetlerin ardında, ufak bir payının olduğu duygusuna kapılmıştı. O üç kişiyi kimin ve nasıl öldürdüğü hakkında bir fikri yoktu ama sonuç değişmiyordu işte, hiç birini tanımamakla beraber o insanların adları ve varlıkları bir şekilde kendi yaşamına da girmişlerdi. Hatta bir iki saniye öncesine kadar, az kaldı ben de bu yolda pisipisine ölebilirdim diye geçirdi aklından. Yaşlı Harry'e bir göz attı. Elindeki gazete yere kaymış, bakışları lobideki belli olmayan bir noktada sabitleşmiş, uyuşuk bir halde kalıvermişti. Ne konuşuyor, ne de kımıldıyordu. Bora, bu defa Sarah'a çevirdi bakışlarını. Tüm nefretine karşın, babasının yıkımı karşısında kötü olmuştu genç kız. Neden sonra ağır ağır yürüyüp babasının yanına oturdu. Sarah babasının ellerini kavradığı anda, yaşlı adamın ilk pişmanlık cümlesini işitti Bora. "Aman Allah'ım, ben neler yaptım? Nasıl bu kadar canavarlaştım? Bunların hesabını nasıl vereceğim Tanrı'ya? Gözüm hiçbir şeyi görmedi, kırk yıllık arkadaşımı öldürdüm, az daha hayattaki tek varlığım, kızımı da silmek üzereydim. "

Başı önüne düşen Harry Suttun ağlamaya başlamıştı.

*** Viyana'nın Mayerling yöresindeki büyük şatonun demir parmaklıklı bahçe kapısı ağır ağır aralandı. Nöbetteki korumalar, her zamanki servis şoförü Otto'yu görünce onunla biraz şakalaştılar. Fakat bakışları yanında oturan ve daha önce hiç tanımadıkları iki yeni servis elemanına takılınca biraz yadırgayarak süzdüler onları. Hele Olga'nın güzelliği onları şaşırtmıştı. Hatta içlerinden biri hafif bir ıslık çalmış, laf atmıştı kadına. Olga ise dik ve mağrur bir edayla, "Hadi sür Otto. Daha yapacak çok işimiz var," demişti. Olacaklardan habersiz Otto da gaza basmış ve kamyoneti ilk kontrol noktasından kazasız belâsız geçirmişti. Bir anlamda en esaslı kontrolün yapıldığı yer burasıydı. Büyük Patron Stefan Neuer'in, başlarına yeni atadığı Hans Jansen, ilk emir olarak, şüpheli gördüğünüz her şeyden beni haberdar edeceksiniz demiş olmasına rağmen, o an dış kapıdaki korumalar için kuşku duyacakları bir olay yaşanmamıştı. Bu olağan bir servis işlemiydi ve Otto haftanın üç gününde olduğu gibi yine rutin seferlerinden birini yapıyordu. Yanında da marketin üniformasını taşıyan iki yeni eleman vardı. Gerçi onları ilk defa görüyorlardı ama bu kadar güzel bir kadının kötü bir niyetle giriş yaptığını hayal bile edemezlerdi. Ayrıca Otto'yu yaklaşık üç yıldan beri tanırlardı, güvenilir bir insandı ve en önemlisi, her zaman olduğu gibi erzak taşıyan kamyonetin arka kasası

korumalardan biri tarafından içine girilerek kontrol edilmişti. Yani her şey olağan seyrindeydi ve ortada şüphelerini çekecek hiçbir şey yoktu. Otto servis aracıyla, her tarafı bakımlı çimlerle kaplı ucu bucağı görünmeyen bahçedeki kızıl renkli toprak yol üzerinde kayarken yanındaki yeni servis elemanlarının büyük bir titizlikle, devamlı etrafı kolladıklarını gördü. Keyifle homurdandı. "Ne muhteşem bir yer, değil mi?" Ama ikisi de kendisini tasdik etmemişlerdi. Otto biraz bozularak tekrar söylendi. "Ne o, beğenmediniz mi yoksa? Hiç şimdiye kadar böyle muhteşem bir yere hizmet götür-dünüz mü?"

Antonio onu hiç duymamış gibi davranıyordu. Gözleri adeta bir ormanı hatırlatan, ucu bucağı görünmeyen koru içindeki ağaçlar arasında zaman zaman beliren silahlı korumalara takılmıştı.

Otto'nun hemen yanında oturan Olga da sessizdi. Şoför yine konuştu.

"Herif çok zengin ama böyle yağlı bir kapıya geldik diye, ümide kapılmayın. "

Olga ilk defa fısıldadı. "Ne ümidi?"

"Neuer çok cimridir. Bunca zamandır buraya gelir giderim. İlk zamanlar yükleri de ben indirir, mutfağa taşırdım ama hiç bahşiş vermezler. Gördüğüm en cimri insanlardır."

"Boş ver," dedi Olga. "Nasılsa bu defa getirdiğimiz yükleri biz taşıyacağız. Bahşiş beklemiyoruz."

Antonio gergin bir şekilde mırıldandı. "Korumaların kulaklarında haberleşme telsizleri var, gördün mü?" dedi.

"Gördüm."

Otto yine lafa karışmıştı. "Bu kadar zengin olmak da insanın başına belâ sanırım. Stefan Neuer'in çok parası var. Korkuyor olmalı. Dikkat ettim de bu defa her zamankinden daha fazla silahlı adamını salmış bahçeye."

Ne Olga ne de Antonio bu açıklamaya şaşmamışlardı. Adamın her an bir saldırı beklediği açıktı. Sadece birbirlerine bakarak gülümsediler. Antonio sarışın kadının kulağına eğilerek fısıldadı.

"Haklı çıktım. Bu işi tek başına beceremezdin," dedi. "Buna emin olma. Beni iş üzerinde henüz hiç görmedin. "

"Birazdan göreceğim. Doğrusu merak ettiğimi de itiraf etmeliyim."

Kamyonet az sonra şatonun güneye bakan arka tarafında durmuştu. O ana kadar bahçedeki korumalardan hiçbiri arabayı durdurup yeni bir kontrolden geçirme gereğini duymamıştı. Bu her şeyin yolunda gittiği ve yiyecek içecek servisinin sık sık tekrarlanan olağan bir iş olduğunu

gösteriyordu. Belli ki bahçedeki korumalar ana girişteki ilk kontrole güveniyorlardı. Otto kamyoneti durdurup aşağıya atladı. Hemen büyük mutfak kapısının ağzındaydı araç. Olga önce etrafa bakındı arabadan aşağıya adımını atmadan evvel. Mutfak girişinin önünde elinde otomatik tüfekler taşıyan iki koruma vardı. Biri şoförü görünce dostça sırıttı. "Ne haber, Otto? İşlerin tıkırında mı?" diye sordu. Otto'da ona el sallayıp, "İyidir Josef," diye cevap verdi. "Weizengold birası getirdin mi?"

"Tabii. Her zaman ki gibi..."

Koruma Josefin bakışları o sırada arabadan inen iki yeni korumaya takılmıştı. "Kim bunlar?" diye sordu. "Yeni yardımcılarım."

"Buraya ilk defa geliyorlar, değil mi?"

"Evet, öyle."

Josefin bakışları özellikle genç ve sarışın Olga'nın üzerinde toplanmıştı. Anlaşılan bu kadar güzel ve çekici bir kadının marketin getir götür işlerinde çalışmasını yadırgamıştı. Olga'yı dikkatle süzdü. Kadın sadece güzel değil, son derece havalıydı. On yedi, on sekiz yaşlarında olsa böyle bir işte çalışmasını pek yadırgamazdı ama kaba bir tahminle onun otuz yaşlarına yakın olduğunu düşündü. O yaşta ve bu güzellikle hâlâ bir marketin servis işlerinde çalışması tuhaftı.

Yanına yaklaştı, "Adın ne senin?" dedi.

Kaşlarını çatan Olga, "Niye soruyorsun?" diye sert bir şekilde homurdandı. "Sana adımı söylemek zorunda mıyım?"

Josef bozulmuştu. "Tabii söylemek zorundasın. Ben buranın güvenliğinden sorumluyum. Adını öğrenmek hem hakkım hem de görevim. "

Antonio bir an işlerin sarpa saracağından korktu. Çaktırmadan ikisi arasındaki konuşmaya dikkat kesildi. Bu arada Olga karşısındaki adama küçümseyen ve hor gören bir bakış fırlatmıştı.

"Boş versene sen," diye söylendi. "Senin gibi çapkınları çok gördüm ben. Senin niyetin güvenlik değil, bana asılmak. Şu an acaba bu fıstığı nasıl yatağa atarım diye düşünüyorsun, değil mi?"

Bu cevaba bir kahkaha atmıştı Josef. "Çok açık sözlüsün," dedi.

Olga bu kez gülümsemişti. "Sen de az yakışıklı değilsin hani. Şimdi tatavayı kes de, arkadaşımla getirdiklerimizi nereye taşıyacağımızı söyle. Mutfağa mı?" Kadının kâh posta koyan, kâh ümit veren konuşması karşısında Josef yelkenleri suya indirmiş gibi mırıldandı. "Mutfakta iki aşçı yamağı göreceksin. Onlara sor. Koridorun ortasında büyük bir kiler var,

getirilen malzemeler önce oraya alınır. Sipariş listesine uygunluğuna bakılır, sonra yamaklar gelen malzemeleri yerlerine götürürler. Sizin işiniz kilerdeki sipariş formu tutarsa biter. Şimdi mutfağa gir ve yamakları bul."

Olga duruma bir daha baktı. Otto, öteki korumayla derin bir sohbete dalmıştı. Josef hâlâ hayran hayran sarışın kadının düzgün bacaklarına bakıp hayallere dalıyordu. Antonio'ya bir işaret çaktı ve ikisi birlikte mutfağa daldılar. İçeride biri şişman, diğeri zayıf iki aşçı yamağı çalışıyordu. Şişman olanı sanki biraz daha kıdemli gibiydi ve büyük tezgahın önünde sebze doğruyordu. Onlara üstün körü bir bakış fırlattıktan sonra, "Sizler yenisiniz, ilk defa geliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Olga yine başını sallayarak adamı onaylamıştı. Şişman yamak, zayıf olanına seslendi. "Peter bunlara kilerin yolunu göster ve gözlerini dört aç, mallar eksik gelmiş olmasın." Zayıf olanı sesini çıkarmadan onlara kendisini takip etmelerini işaret etmişti. Adamın peşine takılarak mutfaktan çıkıp uzun ve kasvetli bir koridora girdiler. Zayıf aşçı yamağı önden yürüyordu. Olga ve Antonio muzaffer bir eda ile birbirlerine sırıttılar; nihayet şatonun içine girebilmişlerdi. Her ikisi de bundan sonraki zamanın kısa olduğunu biliyorlardı. Dar koridorun tam orta yerinde geniş ve yüksek bir kapı vardı. Kapı ardına kadar açıktı. Önünden geçerlerken tüm dikkatleriyle şatonun ana bölümüne geçen yere baktılar. Taş bina en azından yüz elli senelik olmalıydı ve yukarıya doğru tırmanan geniş bir merdiven görünüyordu. Yamak koridor üzerindeki odalardan birine daldı. Kiler denilen yer burası olmalıydı. Tavana kadar yükselen raflarda çeşitli yiyecek maddeleri stok edilmişti, ayrıca şişe şişe sıralanmış çeşitli içkiler göze çarpıyordu. Bu duruma hiç şaşmamalı diye düşündü, Olga. En azından kaba bir tahminle otuz kırk kişi barınıyordu şatonun toprakları içinde.

Yamak mağrur ve kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Getirdiklerinizi buraya taşıyacaksınız," dedi. "Acele edin, yapacağım çok iş var, sizi bekleyemem."

Olga ve Antonio anladık dercesine adama baş sallayıp geri döndüler. Mutfağa yaklaşırken genç kadın kısık sesle mırıldandı. "Her şey yolunda görünüyor. îlk parti kolileri kilere taşıdıktan sonra ben üst kata çıkacağım ve Stefan Neuer'i bulacağım, sen de alt kattakilerle meşgul ol. Kim engellemeye kalkışırsa ateş et. Şimdiden tabancalarımızın susturucularını takalım. "

Antonio "Tamam" diyerek silahlarına susturucuları taktılar ve yeniden market üniformasının altında gizlediler. Şişman aşçı yamağı onlar

mutfaktan çıkıp kamyonete doğru ilerlerken başını çevirip bakmamıştı bile. Josef öteki korumanın yanına gitmiş, Otto ile çene yarıştırıyordu. Olga'nın mutfaktan çıktığını görünce baygın bakışlarla kadını süzmeye devam etti. Genç kadın adamın bir kere daha yaklaşıp çene çalmasına mani olmak için bu kez hiç bakmamıştı yüzüne. Sadece Otto onların yanından sanki ikisinin âmirleriymiş gibi bağırmıştı. "Acele edin, benim başka yerlere de servisim var daha."

"Lanet piç!" diye homurdandı Antonio. "Buradan sağ salim çıkarsak, ben sana gösteririm böyle kasılarak emretmeyi."

Birkaç parça koliyi yüklenerek tekrar mutfağa girip kilerin yolunu tuttular. Zayıf yamak kiler odasında elinde sipariş listesi onları bekliyordu. Gönderilen malları kendi elindeki listeyle karşılaştıracaktı. İlk seferinde az miktar mal getirdiklerini görünce söylendi. "Ooo, bu böyle yürümez, bu tempoyla çalışırsanız yarım saatte boşaltamazsınız kamyoneti. Siz acemi misiniz nedir? Niye sizin gibi tecrübesizleri gönderdi market?"

Olga, Antonio'ya bir baş işareti yapmıştı. Taşıdığı kolileri yere bırakan genç İtalyan yıldırım gibi bir hızla tabancasını belinden çekerek hiç duraksamadan tetiğe dokundu. Ses o kadar kof çıkmıştı ki, yamak daha ne olduğunu anlamadan yere seriliverdi. Tek kurşun adamın tam kalbine isabet etmişti. Aynı anda Olga da tabancasını çekerek koridorun ortasındaki kapıdan şatonun üst katlarına tırmanan merdivene doğru koşmaya başlamıştı. Sırtından marketin amblemli üniformasını da çıkarıp atmıştı. Bundan sonra zamanla yarışacaktı sadece. Zemini mermer kaplı antrede kimseyi görmemişti. Ayrıca yaşlı Stefan'ı da nerede bulacağı hakkında henüz bir fikri yoktu. Merdivenleri koşar adım çıkınca koridorun nihayetinde siyah elbiseler içinde bir uşağın yaklaştığını gördü. Adam pek genç sayılmazdı ama o da kendisine koşar adım yaklaşan kadını görünce biraz irkilmişti. Şaşkınlıkla yaklaşan güzel kadına bakarken elindeki silahı da görmüştü. Telaşa kapılarak, "Siz kimsiniz?" diye sordu hemen. "Ben yeni güvenlik birimindenim," diye fısıldadı hemen Olga. "Galiba şatoya birileri girmiş. Beni derhal Stefan Neuer'in yanma götür. Bir saldırı olabilir."

Uşak kadına bir daha baktı kuşkuyla. Ama o güzellikteki zarif bir kadının efendisinin canına kıymak için şatoya sızmış bir saldırgan olabileceğine hiç ihtimal vermedi.

"İsterseniz önce yeni koruma müdürü Hans Jansen'e haber verelim," dedi.

Olga bıyık altından gülümsemişti. Demek Londra'daki eski dost burada baş güvenlik görevlisiydi. "O nerede?" diye sordu.

"Sayın Neuer'in yanında."

"Biliyorum be, adam... Sen şu an nerede olduklarını söyle bana."

"Sağdaki koridorun sonundaki oda. Az önce onlara kahve götürdüm."

"Yanında kaç kişi var?"

"Kapının önünde Adolf ve Müller var. Nöbet tutuyorlar."

"Bu koridorda başka kimse yok mu?"

Uşak, "Hayır, yok," derken huylanmaya başlamıştı yavaş yavaş. Bu kadını daha önce hiç görmemişti, yeni güvenlikçiyim demişti ama yeni de olsa kendisine rastlamış olmalıydı. Olga da adamın kuşkulandığını sezinlemişti. Onu kurşun sıkmadan saf dışı bırakması çok basit bir işti, nitekim silahını ters çevirerek namludan kavrayıp tabancanın kabzasıyla başına sert bir şekilde vurdu. Yaşlı uşak gıkını çıkaramadan sendeleyip yuvarlandı. Düşüşü sırasında biraz ses çıkmıştı. Olga içinden, umarım bu sesi kapıdaki korumalar duymamıştır, diye geçirdi. Adamın baygın vücudunu yoldan çekip birkaç saniye düşündü. Kapıdaki korumaları sessizce halletmesi gerekiyordu. Onlar sıradan birer koruma olabilirlerdi, ama Londra'dan tanıdığı Hans Jansen tam bir kiralık katil, soğukkanlı bir profesyonel olduğu kesindi. Başka çaresi yoktu Olga'nın elindeki tabancayı beyaz pantolonunun arkasına sıkıştırdı. Ucuna susturucu takılmış Makarov belini germiş, arkasında şişkinlik yaratmıştı.

Ama adamları gafil avlamak için o an aklına başka çözüm gelmiyordu. Tamamen masum ve yürüyüşüne sakin bir hava vererek sağdaki koridora saptı. Şimdilik belindeki tabancayı görmeleri olanaksızdı. Gayet normal ve telaşsız yürüyordu. Yan koridora sapınca adamlar da onu görmüşlerdi tabii. İkisinin de ellerinde otomatik tüfekler vardı. Olga'nın tek avantajı sakin görünümüydü.

İki koruma irkildiler. Bu kadını, tıpkı az evvel hakladığı uşak gibi onlar da ilk defa gördükleri için hafif bir şaşkınlık yaşamıştılar, Olga'nın da beklediği buydu zaten. Korumalardan biri seslendi. "Dur! Buraya giremezsiniz. Kimsiniz siz?"

Genç kadın hiç oralı olmadan sordu. "Hanginizin adı Adolf?"

Sarışın olanı silahını kadına doğrulturken mırıldandı. "Adolf benim..."

"Sizi alt kattan çağırıyorlar."

"Alt kattan mı? Kim çağırıyor?"

Olga omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Bahçede bir sorun varmış galiba. Sizi çağırmamı söylediler."

İki koruma bakıştılar. Durumu yadırgadıkları çok belliydi. Ne yapacaklarını şaşırmış haldeydiler. Sarışın adam homurdandı. "Ama biz burayı terk edemeyiz. Emir böyle. Ayrıca bahçedeki olay neden Hans Jansen'e iletilmedi?"

Suratını ilk defa gördükleri kadın, sadece konuşmakla yetindiği için silahlarını indiren korumalar gafil avlanmışlardı. Zaten Olga'nın da beklediği an buydu. Yıldırım gibi arkasına sakladığı silahı çıkardı ve iki el ateşledi. Yakın mesafeden kurşun sıktığı için hedeflerini ıskalaması söz konusu olamazdı, kurşunlar korumaların başlarına isabet etmişti. İkisi de cansız olarak yere yığılmışlardı. Olay kapının önünde olduğu için Olga bir an tereddüde düştü. Fazla ses çıkmamıştı susturuculardan ama yine de odadan duyulma riski olabilirdi. Eski FSB ajanı heyecanla bekledi. Hans Jansen her an kapıda görünebilirdi. Hesaba katmadığı tek şey şatonun kalın taş duvarlarıydı. Kapı açılmamıştı.

Derin bir nefes aldı. Görevin sonuna gelmişti artık. Fakat en zor anın az sonra yaşanacağının da farkındaydı. Hans Jansen sıradan bir koruma değildi. Ani bir kararla kapıyı açtı. Kapının vurulmadan açılması içerdeki iki erkeği de rahatsız etmişti. Kimse bu özel odaya kapıyı vurmadan giremezdi. Hans kurduğu güvenlik ağından o kadar emindi ki, asıl koruma tedbirlerini bahçede almıştı. Bahçede kuş uçurtmuyorlardı. Normal olarak şato arazisine birinin görülmeden girmesi adeta olanaksızdı.

Yaşlı Stefan Neuer oturduğu koltukta kitap okuyordu. Hans ise az ilerisinde camın kenarında ayakta duruyordu. Kapının aniden açılması karşısında hızla başını çevirip içeriye uluorta dalan kişiye baktı.

Olga'yı görür görmez tanımış ve sapsarı kesilmişti. Olga'yı karşısında görmek o an en ihtimal vermediği şeydi. Kadının bunca kademeli tedbirleri aşarak içeri girmesini mantığı kabul edemedi, inanamadı hatta. "Sen ha..." diye fısıldadı. Kadının elindeki susturuculu Makarov'un namlusu kendisine yönelikti.

"Benim ya," diye mırıldandı Olga da. "Beklemiyordun, değil mi?"

Lâkin Hans Jansen tam bir profesyoneldi. İçinde bulunduğu şartlar elverişsiz de olsa görevini yerine getirmek için şartlanmıştı. Hiç düşünmeden silahını çekmeye yeltendi. Şansının az olduğunu biliyordu ama yine de elinden geleni yapmak zorundaydı. Daha elini silahına doğru uzatırken Olga tetiği çekmişti. Aralarında on metre kadar bir mesafe vardı

ama bu uzaklık Olga için sorun olmamıştı. Hans kurşunu tam kalbinden yedi ve çam yarması gibi vücuduyla zemine yığıldı kaldı.

Stefan Neuer olanları dehşet içinde izlemişti. Alınan bunca tedbire rağmen şatosuna bu kadının sızmış olmasını bir türlü kabul edemiyordu. Feri kaçmış gözleri kadına odaklanmış, hiç kımıldamadan öylece kalmıştı. Ölüme çok yakın olduğunu hissediyordu. Fakat mizacı itibariyle oldukça soğukkanlı biriydi. Kolay teslim olmazdı. Nitekim kendini çabuk toparladı. "Bir pazarlık yapalım," diye fısıldadı. "Belli ki sen kiralık bir katilsin. Hayatımı bağışlaman karşılığında benden ne istersin? Bir anda seni çok zengin bir kadın yapabilirim. Olga adamın soğukkanlılığını takdirle karşılamıştı. Birkaç adımda yanına yaklaştı. Makarov'u adamın kafasına çevirmişti. "Buna eminim," diye fısıldadı genç kadın. "Bahçede köpek sürüsü kadar adamın olmasa düşünebilirdim de. Ama sana güvenemem. Sen de her işveren gibi rezilin tekisin. Seni öldürmek zorundayım. Ayrıca şartları konuşacak hiç zamanım yok."

"İyi düşün," diye inledi Stefan. Kadının öldürmeye kararlı olduğunu anlamıştı. Her türlü dili dökmeye, kadının ileri süreceği her türlü şartı kabule hazırdı. Fakat bu şansı olamadı. Kadının yüzüne endişeyle bakarken Olga son kez tetiği çekmişti. Kurşun adamın tam alnının ortasına isabet etmiş ve kurşun alnını parçalayarak içeri girerken zayıf boynu arkaya kaymıştı. Olga derin bir oh çekti. Görev tamamlanmıştı. Ne var ki Makarov'un ucundaki susturucu bu dördüncü atışta fonksiyonunu kaybetmiş ve tabancanın sesi yankılar yapmıştı. Bir an evvel buradan uzaklaşmak zorundaydı artık. Hızla odadan çıkıp uzaklaşmaya başladı. Merdivenleri inerken sırtından çıkarıp yere attığı market üniformasını da hızla giydi. Önce kilere girdi. Antonio hâlâ kolileri taşımakla meşguldü. Onu görünce sırıtarak sordu. "Tamam mı?"

"Tamam, şimdi buradan hızla uzaklaşmalıyız."

"Bravo... Ama kamyonette hâlâ birkaç parça mal var."

"Anladım. Onları da beraber taşıyalım. Ben yokken aşağıda bir sorun çıktı mı?"

"Josef denen it, ha bire seni soruyor. Sana fena kesilmiş anlaşılan." Olga gülümseyerek yakışıklı italyan'a göz kırptı. "Haklı değil mi?"

Şatonun bahçesinden çıktıklarında gerilen sinirleri gevşemişti her ikisinin de. Fakat Şoför Otto hâlâ market elemanı sandığı iki yeni işçisine hava basıyordu. "Bakın, bu ilk seferiniz olduğu için anlayışla karşılayabilirim, ama benim arabamda görev alacaksanız bundan sonra daha

hızlı çalışmanızı isterim. Hele sen bayan, malın büyük kısmını hep arkadaşın taşıdı. Sen ne halt ediyordun kilerde? Yoksa aşçı yamağıyla kırıştırıyor muydun?" Kamyonet çoktan ana yola çıkmıştı. Otto'nun konuşmasına ikisi de güldüler. Sonra Antonio, "Şu arabayı durdur," dedi. Otto şaşırarak İtalyan'a baktı. "Neden?" Antonio sırıtıyordu. "Çünkü seni arabadan dışarı atacağım. Bu hızla giderken atarsam, kırılmadık bir yanın kalmaz da, ondan," dedi.

Lombardiya'da Desanzano Del Garda otelinde kalıyorlardı. Pek lüks sayılmasa da kaldıkları odanın balkonu hareketli eski limana bakıyordu. Olga Rusya'ya dönmeden önce Antonio ile yaptıkları anlaşma gereği, ortağının Pazzini ailesinden alacağı ücretin yarısını tahsil etmek için önce italya'ya uğramıştı. Pazzini ailesi de Shebalinler de sonuçtan memnundular. Tabii her iki tarafta Avusturyalı ünlü zengini kendi adamlarının vurduğunu düşünüyorlardı. İkisi arasındaki ortaklık daima bir sır olarak kalacaktı.

Antonio sözünde durmuş ve Lombardiya'ya dönünce aldığı paranın yarısını Rus ortağına teslim etmişti. Ilık temmuz gecesi otelin balkonunda şampanya içiyorlardı. İkisi de sonuçtan memnundu. İlk kadehten sonra genç İtalyan iskemlesini biraz daha yaklaştırarak elini Olga'nın omzuna attı. Kadının teninden yükselen parfümün kokusu şehevi duygularını gıdıklamaya başlamıştı. Her ne kadar anlaşmalarında fiziki yakınlaşma yasak olsa da artık birbirlerini bu geceden sonra bir daha görmeyeceklerdi.

Antonio eğilip sarışın güzelin boynuna dudaklarını değdirdi. Olga da bir hareket olmamıştı, ne kaçmış, ne de karşılık vermişti. Onun durağanlığından cesaretlenen Antonio yavaş yavaş dudaklarını omzuna doğru kaydırmaya başladı. Bu yumuşak ve tahrik edici öpüşlere kadınların fazla karşı koyamayacağını çok iyi bilirdi.

Olga'nın da heyecanlandığını anlamıştı. Kadının nefes alış verişi değişmiş, solukları hızlanmıştı. Bir ara, "Antonio... Yapma," diye inledi sadece. İçinden gülümsedi İtalyan. Aslında bu ânı Viyana havaalanında karşılaştıkları andan beri bekliyordu. Olga'ya sahip olmayı kafasına koymuştu bir kere. Artık yalnız dudakları değil, elleri de cüretkâr bir şekilde güzel kadının vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Onun yavaş yavaş ilişki kıvamına girdiğini hissediyordu. Antonio daima yakışıklılığı, çekiciliği ve her kadını rahat etkilemesiyle övünürdü.

Olga bir ara kasılır gibi oldu. "Lütfen," diye fısıldadı. "Yapma. Ne olur..."

"Neden? Benimle sevişmeyi istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Hazır değilim henüz... "

"O da ne demek?"

"Anlamaya çalış. Yarın sabah İtalya'dan ayrılacağım ve bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Bir gecelik bir ilişkinin ne anlamı olacak? Bırak bu macerayı anılarımızda bir zafer olarak saklayalım. "

"İyi ya, sevişmemiz de bu anıların mührü olur. Sonsuzlaşır." Olga renkli gözlerini İtalya'nın arzulu bakışlarına çevirdi. "Kesin ısrarlı mısın?" dedi sesi titreyerek. "Evet, seni çok arzuluyorum."

"Tamam öyleyse. Git bir duş al. Ben de soyunup yatağa gireyim."

Şampanya kadehindeki son kısmı bir solukta diken Antonio sevinçten uçarak banyoya koştu. Olga ise bir süre onun arkasından acıyarak baktı. Çünkü Antonio'nun gerçek niyetini çok iyi anlamıştı. Bir bakıma değişmeyen kaderdi bu. Çoğu zaman kader böyle tecelli ederdi. Antonio duşun altındayken önce hızla çantasından Makarov'unu çıkarıp yataktaki yastığın altına gizledi. Genç İtalya'nın niyetini çok iyi biliyordu. Önce ilişkiye girecek, kendisini tatmin edecek, sonra da ödemek zorunda kaldığı ücretin yarısını geri almak için kendisini öldürmeye teşebbüs edecekti. Olga soğuk bir şekilde gülümsedi. Şimdi ona acımaya başlamıştı; keşke bu kadar hırslı olmasaydı, ayrıca Viyana'daki başarı tamamen kendisine aitti ve o parayı hak ettiğine inanıyordu Olga. Onun işini de kendisi yapmış sayılırdı. Antonio'nun yakışıklı ve havalı bir genç olduğunu kabul ediyordu, farklı şartlar altında olsa, belki bu ilişkiden sonsuz zevk duyabilirdi. Ama seks onun beyninde fazla bir şey ifade etmiyordu, öyle olsa bu işi en iyi yapan İgor'dan bıkmazdı. İçini hafif bir üzüntü kapladı. Antonio'yu öldürmek istemiyordu. Hatta son ana kadar bekleyecekti. Yanılmış olmayı çok isterdi ama genellikle oyunun kuralı buydu, akılsızlar kaybederdi. Çırılçıplak soyunup yatağa girmişti, elinden geldiği kadar yatağın içinde gevşemeye çalıştı. Ona özel bir hıncı yoktu, ne var ki son kuruşuna kadar hak ettiği parayı ona kaptırmayacaktı. Aynı anda duştan çıkan Antonio çıplak vücudunu aynada keyifle seyretti. Kendini cidden çok yakışıklı buluyordu. Kaslı vücudundan süzülen su damlacıklarını ufak bir havlu ile üstünkörü sildi, bu sıcak havada tamamen kurulanmasına gerek yoktu. Islak saçlarına elleriyle şöyle bir düzen verdi. Olga'ya asla unutamayacağı zevk dakikaları yaşatacaktı. Bir anlamda buna mecbur hissediyordu kendini. Viyana'daki başarının onun eseri olduğunu kabullenmek zorundaydı. Ama parasını kimselerle paylaşamazdı. O da bir bakıma üzülüyordu; Olga bu yaşta öldürülmeyi hak etmeyecek kadar güzel, diri ve kelimenin tam anlamıyla

dişiydi. Ne yazık ki başka çaresi yoktu. Onu orgazma ulaştırıp, kendisi de heyecanını tatmin ettikten sonra o nefis ve kuğu kadar zarif boynunu kırıverecekti. Bu öldürücü eylemi güçlü erkekler üzerinde dahi denemişti iki kere; Olga'nın kurtulması imkânsızdı.

Her şeye rağmen banyodan çıkıp yatağa yaklaşırken içinde hafif bir eziklik hissetti. Bu duygudan hemen kurtulmak zorundaydı. Onların işinde zaafa yer yoktu, ayrıca Olga'yı hiç yabana atmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Büyük bir soğukkanlılık içinde dün şatoda kaç kişiyi öldürdüğüne şahit olmuştu. Daha banyoda kurulanırken az sonra erişeceği zevkin hayaliyle ereksiyona geçmişti. Bu halini güzel kadının görmesini istiyordu. Yatağa yaklaştı. Çıplak vücudunu baştan aşağıya süzen Olga yattığı yerde gülümsemişti. Antonio boş bir gururla mırıldandı. "Nasıl? Beğendin mi?" diye sordu.

"Bakalım, az sonra anlayacağız," dedi sarışın kadın dudaklarına daha da yayılan tebessümüyle. Genç İtalyan kadının üstüne örttüğü çarşafı usulca kaldırıp kenara çekti. Olga'nın bembeyaz bedeni ortaya çıkmıştı. Uzun bacaklarından birini eliyle kaldırarak ayaklarından başlayıp öpe öpe kasıklarına kadar çıktı. Dudakları santim santim ilerliyor, ama her temasında öpücükleri daha ateşli bir hal alıyordu. İkisi de kendi beyinlerinde ayrı ayrı neticeyi bilmelerine rağmen şehvetin esir edici tutkusundan kendilerini alamıyorlar ve ihtiras girdabının içine çekiliyorlardı. Tempo hızlandı. Birbirlerinin içine girdiler. Ondan sonra zevkin doruklarına eriştiler. Nefes nefese kaldıkları anda Antonio hâlâ Olga'nın üstündeydi. Neden sonra, "Nasıl mutlu oldun mu?" diye fısıldadı. Olga'dan bir tasdik cümlesi bekliyordu. Ama sarışın kadın ona bambaşka bir karşılık verdi. "Her şeyin bittiğini mi sanıyorsun?" Kaşları çatılan İtalyan soluğunu düzelterek mırıldandı. "Ne demek istiyorsun? Doyuma ulaştığını sanıyordum. "

"Evet, ulaştım. Ama kast ettiğim o değildi..."

"Neydi peki?"

Antonio'nun bakışları kadının göz bebeklerine odaklanmıştı ve bu sorudan hiç hoşlanmamıştı. Olga yavaş yavaş fısıldadı. "Birlikteliğimizi bozmak hiç de akıllıca bir iş olmayacak, Antonio."

"Yarın Rusya'ya döneceğini sen söyledin. "

Eski FSB ajanı Antonio'nun beyninden geçeni çok iyi tahmin ettiğinden, onu öldürmemek için son bir şans daha vermek niyetindeydi. "Doğru," dedi.

"Yarın memleketime dönmeliyim. Ama bu ilişkimizin bittiği anlamına gelmemeli."

Hâlâ ağırlığını kadının üstünden kaldırmayan İtalyan hafif alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ne yazık ki, benim Rusya'da pek işim olmaz."

"Benim söylemek istediğim de bu değil zaten. Hiç düşündün mü?"

"Neyi?"

"Bunca insanın neden öldüğünü..."

"Ben o konulara kafa yormam. Benim işim patronumdan aldığım emri yerine getirmektir."

"Peki öyleyse şöyle söyleyeyim. Belki o zaman daha iyi anlarsın. Çok zengin dört insan öldürüldü. Ama onların ölümüne sebep olan şey neydi ve aranan belge şimdi kimin elinde?"

"Önemli mi bu?"

"Bizim için çok önemli. Meseleyi kavradığını sanmıştım. Acaba yaşları yetmişe varmış dört adamın ölümüyle bu mesele kapandı mı? Dördü de onu ele geçirmek için çok çabaladılar ama başarıya ulaşamadılar. Bence o belgeler bulununcaya kadar bu mücadele onlardan sonra gelen kuşaklar tarafından da sürdürülecek. Mesela beni Viyana'ya Boris Shebalin'in oğlu gönderdi, seni de Kont Pazzini'nin çocukları. Bize bu görevleri sırf öldürülen babalarının intikamının alınması için mi verdiklerini sanıyorsun? Bence bu iş devam edecek ve bize yeni kazanç kapıları açılacak. O nedenle birbirimizden kopmamız, hiç de akıllıca değil. " Olga, İtalyan'ın bir çılgınlığa kalkışmaması için elinden geleni yapmıştı. En azından bir daha düşünmesini istiyordu. Oysa Antonio yaşadığı kırıklığın etkisindeydi hâlâ. Kadından beklediği zevki de almıştı, şu anda tek düşüncesi ücretinden kaybettiği yarım hisseydi ve o para Olga'daydı.

"Üzgünüm sevgilim," diye fısıldadı. "Ama seninle ortaklığımız bitti artık."

"Bir daha düşün, Antonio..."

Yakışıklı İtalyan başını olumsuzca sallarken kadının omuzlarında ve memelerinde dolaşan elleri yavaş yavaş boynuna doğru uzanmıştı. Kadının ilk panikle beraber bağırmaması içinde haşin bir tavırla dudaklarına yapışmış ve hoyratça öpmeye başlamıştı.

Olga boynunu kavrayan güçlü parmakların ummadığı bir şiddetle derisine tazyike başladığını duyumsadı. Karşı koymazsa boğulacağı kesindi. Antonio'nun parmakları tahmininden de güçlü çıkmıştı. Daha şimdiden,

göğsü yanmaya başlamış, nefes alamaz hale gelmişti. Sağ eli hızla yastığın altındaki Makarov'a kaydı. Tabancanın kabzasını zor da olsa kavradı ve yastığın altından çekip çıkardı, italyan güvende olduğundan o kadar emindi ki, Olga'nın hareketlerini sadece bir çırpınış olduğunu düşünmüştü. Ama böğrüne soğuk metal değince birden irkildi, kadını öpmeyi bıraktı ve ne olduğunu anlamak için hafifçe doğruldu. Ama artık çok geç kalmıştı. Tuzağa düştüğünü anlayınca dudaklarının arasından, "Fahişe!" diye söylendi. Olga da aynı anda tetiğe asılmıştı. Bir iki kere titreyen Antonio cansız olarak yatağa serildi. Açık kalan gözleri tavandaki bir noktaya sabitlenmişti sanki...

Cesedi iten sarışın kadın ona son bir kere baktı. Artık vicdan azabı çekmiyordu, onu elinden geldiği kadar uyarmış ama sözünü geçirememişti. Sadece, "Yazık... Tatlı bir gençtin Antonio," diye mırıldanmıştı.

Yataktan fırlayan Olga hemen banyoya koştu ve duşa girdi. Her şey yolunda gitseydi Lombardiya'dan yarın ayrılmayı düşünmüştü, ama oteli hemen bu gece terk etmek zorundaydı. Yarın sabah temizlikçiler geldiğinde bir cesetle karşılaşacaklardı. Artık otelde daha fazla kalamazdı. Odadan çıkarken, temizlikçilerin erken gelmemesi için dışarıdan kapı tokmağına "Rahatsız etmeyin" kartını takmayı unutmadı. Rusya'ya dönüşü başlamıştı artık.

*** Aradan bir ay geçmişti. Bora Akel Londra'daki pansiyonunun merdivenini tırmanırken kendisine gelen iki mektubu inceliyordu. İlk zarfın üzerindeki annesinin el yazısını hemen tanımıştı. İçi hasretle titredi; küçük kızını, annesini, memleketini, Türkiye'deki iş çevresini, evini, arkadaşlarını özlemişti. İstanbul burnunda tütüyordu artık. Neyse ki stajının sonuna gelmiş sayılırdı, hatta on gün sonra dönme olasılığı bile vardı.

Sonra elindeki ikinci zarfa bir göz attı. Mektup Sarah Suttun'dan geliyordu.

Hafif bir ürperme aldı içini. Zürih'ten ayrıldığından beri bu ondan aldığı ilk mektuptu. Önce İstanbul'dan gelen mektubu açtı. Bir solukta okudu. Neyse ki memleketinde her şey yolundaydı ve onlar da dönüşünü dört göz bekliyorlardı.

Bora, Zürih'ten gelen mektubu hemen açmadı. Önce odasına girip kıyafetini değiştirdi, sırtına rahat bir şeyler giydi, sonra koltuğa oturup zarfı açmadan hayallere daldı bir süre. Düzgün, sıradan ve hareketsiz geçen hayatının belki de en heyecanlı macerasını şu son iki buçuk ay içinde yaşadığının farkına vardı. Zürih'te müthiş anlar yaşamıştı. Fakat her şey

David Honor'm küçük pulcu dükkânında başlamıştı. Hâlâ elindeki açmadığı zarfa bakıyordu, ama beyni günler önce karşılaştığı Carmen Silva'ya takılmıştı. Onu hatırlamak bile heyecanlandırmıştı Bora'yı. Gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Kaç defa ona telefon etmek istemiş ama son anda vazgeçmişti. Ona karşı kendisini suçlu hissediyor, vicdanında bir burukluk hissediyordu.

Bir bakıma Carmen olacakları ilk hisseden insan olmuştu. İsrarla pulcunun kendisine bir şekilde haber ulaştıracağını ileri sürmüş ve de haklı çıkmıştı. Ama Bora, pulcudan gelen mektuptan Carmen'e bahsetmemişti. Acaba ona haber verseydi, bugün babası Viktor Silva hayatta olabilir miydi? Olayların gelişmesinde kendisinin kusuru olup olmadığını çok düşünmüştü genç adam. Bugün bile sualin cevabını kendisine veremiyordu. Babasının ölümünü öğrendikten sonra Carmen'i arayamamıştı, en azından bir taziyede bulunması gerekirdi ama yapamamıştı.

Zarfa dalgın dalgın bakarken o sabah Zürih'teki otelin lobisinde yaşadıkları tekrar gözünün önüne geldi. Şantaj suretiyle büyük paralar kazanmak sevdasındaki ihtiyar Harry, para sızdıracağı kişilerin aynı gün içinde öldürülmesi vakasından sonra birden yıkılmış, hayallerinin çöktüğünü görünce lobideki koltuğa yığılıp kalmıştı. O an yaptığına hâlâ inanamıyordu Bora. Sarah'ın evlat duygusu ağır basmış, ikisi tekrar adamı koltuktan kaldırarak güçlükle evine götürmüşlerdi. Harry uzun süre kendine gelememişti. Toparlandığında da yaşadığı suçluluk duygusu her halinden belliydi. Aslında ölümlerine neden olduğu kişilerle şahsen tanışıklığı hiç yoktu. Zaten onu bu çılgın fikre iten de bu avantajıydı. Harry ayağa kalkınca Bora'nın eline sarılmış, bankaya gidip o belgeleri imha etmeyi rica etmişti. Genç mühendis o an epey tereddüt geçirdiğini anımsıyordu şimdi. Epey düşünmüştü onların yanında ama sonuçta mektuplarda açıkça ifade edilmese de David Honor'ın istediği de bu olmalı diye hükme varmıştı. İçindeki, ihtiyar pulcuya olan son görev borcu ağır basmış ve Harry'e peki demişti. Hep beraber bankaya gitmişler, kasa dairesine giderek hiçbir zorlukla karşılaşmadan o iğrenç film ve fotoğrafları almışlar ve eve dönerek imha etmişlerdi. Aslında kâbus gibi bir andı, Bora o gün yaşadıklarını düşünmek hiç istemiyordu. Uluslararası üne sahip dört kişinin gençliklerinde yaşadıkları sapkınlıkların delilleri yoktu artık. Lâkin günahlarının bedeli yetmiş yaşlarında onları yakalamış ve kanlı sonlarına neden olmuştu. Bora o an yaşadığı tiksintiyi şimdi yine hissediyordu. Başını

sallayıp beyninde kalan izlerden kurtulmaya çalıştı, sonra da ağır ağır Sarah'tan gelen mektubu açıp okumaya başladı.

Sevgili Bora, Nihayet sana durumu açıklayacak bir zaman buldum. Biraz geciktiğim için beni bağışla ama daha evvel yazma şansım olamazdı. Sana vereceğim en önemli haber babamın intihar ettiğidir. On beş gün evvel odasına kapanıp tabancasıyla beynine bir kurşun sıktı. Belki de bunca yıldır tanıdığım babamdan beklenecek en uygun davranış buydu. Sen gittikten sonra en yakın arkadaşını öldürmüş olmanın azabı şiddetle ruhunu kemirmeye başlamıştı, işine gitmiyor, odasından çıkmıyor, yemek bile yemiyordu.Her şeye rağmen çok üzgünüm. Artık Zürih'te kalmak istemiyorum. Buradaki her şeyi tasfiye edip, Arizona'ya, teyzemin yanına gitmeye karar verdim. Orada yeni bir hayat kurup, yaşamımı devam ettirmek istiyorum. Durumu sana kısaca bildirmek istedim.Sen dürüst ve takdir ettiğim bir insandın ve her zaman da öyle kalacaksın. Yolun günün birinde Amerika'ya düşerse beni mutlaka aramanı isterim.

Amerika'ya gidince sana adresimi bildireceğim, mektuplaşmayı isterim. Ve sana yaşam boyu mutluluklar dilerim.

Sarah Bora mektubu bir daha okudu.

İçini burukluk kaplamıştı, ama sadece Sarah için üzülmüştü. Adalet yerini buldu diye düşündü, sonra kalkıp her iki mektuba da cevap vermek için çantasından kalem kâğıt çıkardı. Sarah'a ne yazacağını kestiremiyordu...